

Cuồng Lãng Chi Tinh

Contents

Cuồng Lãng Chi Tinh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	14
4. Chương 04	20
5. Chương 05	26
6. Chương 06	33
7. Chương 07	39
8. Chương 08	47
9. Chương 09	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11	61
12. Chương 12	66
13. Chương 13 (end)	72

Cuồng Lãng Chi Tinh

Giới thiệu

Danh hiệu của hắc “Cuồng lãng toàn phong” cũng không phải hư danh Lịch sử theo đuổi gái đẹp chưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-lang-chi-tinh>

1. Chương 01

Tại nước Đức

Bầu trời xanh thẳm, tiếng người ồn ào, tiếng động cơ ô tô đình tai nhức óc, tiếng hoan hô reo hò cổ vũ vang khắp trời.

Ba mươi chiếc xe đua đang cạnh tranh tốc độ trên đường đua gấp khúc, mỗi xe đều tăng tốc phóng về phía trước, muốn lấy bằng được giải quán quân cuộc đua xe tầm quốc tế này.

Trong khi hỗn loạn ở giữa sân làm cho người ta hoa mắt, thì một chiếc xe thể thao Ferrari đỏ như lửa vẫn đang hút chặt ánh mắt người xem, nó giống như một chiến mã đang cháy hết mình, dẫn đầu đoàn xe, ngoại hình đẹp cùng kĩ thuật điều khiển cao siêu đều làm khán giả phát cuồng. Dưới mui xe đỏ tươi, một mô hình ngôi sao bằng bạc đặc biệt loá mắt, cơ hồ chỉ cần là người có hứng thú với đua xe đều biết, người đàn ông điều khiển con Ferrari đời mới nhất này, chính là người mấy năm nay mang theo đội xe Bắc Cực Tinh tham dự các giải đua xe lớn nhỏ ở châu Âu, hơn nữa vừa đoạt được danh hiệu quán quân cuộc đua xe toàn châu Âu năm ngoái, trở thành minh chủ mới trong truyền kì của giới đua xe!

Hắn tên Đoàn Duẫn Phi, danh hiệu “Cuồng lãng toàn phong”, một người đàn ông phương Đông tóc vàng...

“Cuồng lãng toàn phong” vẫn như lệ thường, ngay từ đầu đã bỏ cách các xe sau rất xa, có người nói rằng, điều này và cá tính vừa hiếu thắng vừa cuồng vọng của Đoàn Duẫn Phi có liên quan rất lớn, từng có phóng viên phỏng vấn chuyện hắn ghét nhất là gì, hắn trả lời là – thấy đuôi xe người khác!

Vậy vì sao không hỏi hắn thích nhất là gì? Bởi vì đáp án cơ hồ ai cũng biết, phải là – phụ nữ!

Đoàn Duẫn Phi từ khi thành danh đến nay, mới ba, bốn năm ngắn ngủi, nhưng tình sử của hắn có thể xếp thành một ngọn núi.

Hắn không chỉ phong lưu, còn là cao thủ săn gái đẹp, nghe nói thực nữ danh môn dù đoan trang quy củ chỉ cần gặp phải hắn cũng sẽ biến thành đặng nữ dâm oa, loại đồn đại này tuy hơi khoa trương, tuy nhiên nhìn vào việc những cô gái từng kết giao với hắn luôn nhớ hắn mãi không quên, hắn xác thực cực kì được phụ nữ hoan nghênh.

Giống giờ đây, có rất nhiều cô gái trong ngoài nước đều vì hắn mà chạy tới tận Đức xem thi đấu, đội hình khổng lồ, đủ để các phóng viên ở đây lú lẫm.

Một trận tiếng ồ lại vang lên lần nữa, Đoàn Duẫn Phi bắt đầu hai vòng đua cuối cùng, chỉ cần liên tục dẫn đầu, chức quán quân giải đua xe quốc tế sẽ lại lọt vào tay hắn.

Nhưng vào lúc này, tình hình đột nhiên có biến hóa, một chiếc Porsche màu bạc hăng hái vượt lên khỏi những xe còn lại, thẳng đường đuổi theo Ferrari, cố gắng vượt lên.

Đoàn Duẫn Phi đang đắm chìm trong khoái cảm cực nhanh cảm thấy kinh ngạc, hắn liếc nhìn chiếc xe màu bạc ngay cạnh thân xe mình, hơi nhú mày, thu hồi cảm xúc nhàn tản, ý chí chiến đấu bị khơi dậy mãnh liệt.

Hừ! Tên này muốn thắng hắn? Không có cửa đâu!

Hắn cười lạnh trong lòng, trong nháy mắt đổi biện pháp, nhấn mạnh chân ga, xe liền như có thêm một luồng khí đẩy mạnh lên phía trước, mắt thấy sắp vượt chiếc Porsche bạc.....

Phút chốc, xe Porsche liền áp sát xe hắn, do tốc độ cao, hai xe liền va chạm nhẹ, tạo ra vài tia lửa điện, Ferrari đỏ hơi lung lay một chút, tốc độ chợt giảm, Porsche thừa cơ phóng về phía trước, lấy được vị trí đầu.

Đoàn Duẫn Phi trong lòng giận dữ, hắn trừng mắt nhìn đuôi xe Porsche, cơn tức bị khơi mào.

Tên kia dám dùng chiêu rẻ tiền này để đối phó với hắn? Được thôi, đã vậy, hắn Đoàn Duẫn Phi xin phụng bồi!

Khóe miệng nhếch lên, hắn lại thay đổi chiến thuật, tăng tốc tiến lên chạy nước rút, bám chặt đuôi xe đối phương không buông, thậm chí ăn miếng trả miếng, trả lại cho đối phương một cú va chạm nữa.

Porsche không bị dọa, nhanh chóng ổn định, vẫn giữ vị trí dẫn đầu tiến vào vòng đua cuối cùng.

Kỹ thuật khá đó! Đoàn Duẫn Phi nhú mày, có chút bội phục tay đua mình chưa biết tên này.

Nhưng muốn đoạt ngôi đầu từ trong tay hắn, còn phải luyện thêm vài năm.

Hắn cười khinh miệt, con Ferrari đổ dưới sự điều khiển của hắn, phóng như điên về phía trước, ở khúc cua thứ nhất chỉ còn kém Porsche một chút, Porsche ra sức nghênh chiến, sống chết giữ ưu thế, cố gắng chặn đường hắn lách lên.

Mắt thấy sắp tới đích, ngay lúc mọi người cho rằng Đoàn Duẫn Phi đã mất cơ hội, hắn lợi dụng khúc cua cuối cùng, xe rẽ ngoặt một góc 45 độ, dọc theo mé khúc cua ngay cạnh Porsche, chỉ trong chưa tới một nháy mắt, đánh bại Porsche, sau đó lấy tư thái ngang nhiên không ai địch nổi, phóng thẳng về đích.

Một màn này thật đặc sắc kích thích, sau khi xem xong, tất cả mọi người đều đứng lên, nhiệt liệt vỗ tay đến hoan nghênh người đầu tiên tới đích “Cuồng lãng toàn phong”!

Đoàn Duẫn Phi dừng xe, xuống xe vẫy tay chào hỏi khán giả, đầu tóc vàng lòa lòa tỏa sáng dưới ánh mặt trời, áo đỏ đua xe bó sát thân hình anh tuấn cao lớn của hắn, sự xuất hiện của hắn lập tức tạo một trận thét chói tai, các phóng viên ủa lên, đèn flash không ngừng nháy.

Tư vị thắng lợi đúng là khá tốt!

Hắn vừa lấy ngón tay làm dấu hôn gió với mọi người vừa sung sướng nghĩ trong lòng.

Kế tiếp không tránh khỏi phải nhận vài cuộc phỏng vấn đơn giản, khi hắn đang trả lời mấy vấn đề các phóng viên đặt ra, xoay mình thoáng nhìn thấy con Porsche màu bạc chậm rãi tiến về chỗ đoàn xe của họ, hắn nheo mắt, muốn nhìn một chút lái xe rốt cuộc trông thế nào.

Lúc này, một thân ảnh yếu điệu từ trong xe bước ra, quần áo đua xe bó sát người, những đường cong lung linh quả thực có thể đoạt đi hơi thở của đàn ông.....

Tên kia hóa ra lại là một cô gái trẻ? Đoàn Duẫn Phi có chút ngạc nhiên.

Giống như biết hắn đang nhìn, cô gái chậm rãi xoay người, tháo mũ bảo hiểm xuống, lắc lắc đầu, một mái tóc đen mượt như tơ tràn ra, dưới mái tóc là dung nhan lạnh lùng diễm lệ tuyệt mỹ, kích động ánh mắt hắn.

Trái tim hắn hơi chần động, vẻ đẹp của cô gái này thật khiến người ta không thở nổi!

Hắn kinh ngạc mà làm càn nhìn chằm chằm cô, cô cũng không lảng tránh ánh mắt hắn, bốn mắt cách hơn 50 mét liền gặp nhau.

Một phóng viên thấy hắn nhìn cô ngẩn người, hơi chế nhạo nói: “Cô gái ấy không dễ chọc đâu, Đoàn tiên sinh, lai lịch cô ấy không nhỏ.”

“Cô ta là ai?” Đoàn Duẫn Phi hứng thú hỏi.

“Anh không biết sao? Cô ấy là Băng Thất Hàn, con gái của đại hắc đạo nổi tiếng Nhật Bản, tổ trưởng Nhật Liên Tổ Băng Thất Long Hình, năm nay hai mươi tư tuổi, là một nhân vật rất lợi hại, nghe nói cô ấy sẽ nối nghiệp Nhật Liên Tổ trong tương lai.....” Phóng viên thao thao bất tuyệt.

“Thì ra cô ta là đại tiểu thư của Nhật Liên Tổ?” Đoàn Duẫn Phi mày rậm hơi nhướn, hứng thú trong đáy mắt càng sâu.

Nhật Liên Tổ và Tập đoàn tài chính Minh Nhật quan hệ không phải là ít, đó là chuyện ai cũng biết, nay Minh Nhật Võ Tàng đã chết, Nhật Liên Tổ chắc cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ!

“Đúng vậy! Cho nên mới nói không nên chọc cô ấy, trước kia toàn bộ thế lực nước ngoài của Nhật Liên Tổ đều ở trong tay chị cô ấy, nhưng chị cô vừa chết, gánh nặng này đại khái phải do cô gánh vác..... Ai! Vì sao con gái nhà Băng Thất đều xinh đẹp thế? Quả nhiên là muốn mê chết đàn ông khắp thiên hạ.....” Phóng viên nói xong si mê nhìn Băng Thất Hàn.

“Đợi chút..... Anh nói cô ta còn có chị gái? Có ý gì?” Hắn nghe được, ngăn ra.

“Anh không biết sao? Băng Thất Long Hình có hai cô con gái như hoa như ngọc, một là Băng Thất Hàn trước mắt anh, một chính là Nhật Liên Quỳnh Tử tiếng tăm lừng lẫy! Tôi nghĩ hẳn là anh đã nghe qua? Cô ấy gả cho Minh Nhật Võ Tàng già hơn ba mươi tuổi, còn khiến Minh Nhật Võ Tàng quay như chong chóng.....” Phóng viên trông hệt như mấy bà tám.

“Nhật Liên Quỳnh Tử là đại tiểu thư Nhật Liên Tổ?” Đoàn Duẫn Phi trong lòng hơi run sợ.

“Đúng vậy! Có người nói cô gả cho Minh Nhật Vô Tàng tất cả đều là sách lược của Băng Thất Long Hình, nhờ vào Tập đoàn tài chính Minh Nhật mà mở rộng bản đồ trên thương trường, chỉ tiếc Nhật Liên Quỳnh Tử đã chết, kế hoạch của Băng Thất Long Hình cũng bị hủy.”

“Đúng vậy, Nhật Liên Quỳnh Tử đã chết.....” Hắc không chớp mắt nhìn chằm chằm Băng Thất Hàn, có loại trực giác, cô là vì hắn mà đến.

Bắc Đẩu Thất Tinh giết Minh Nhật Vô Tàng và Nhật Liên Quỳnh Tử, chuyện này dù đã qua nửa năm, truyền thông sớm không còn quan tâm đến toàn bộ sự việc, nhưng hắc nhớ rõ Thiên Quyền từng đề cập qua, thế lực hắc đạo sau lưng Tập đoàn tài chính Minh Nhật hẳn là sẽ không bỏ qua như thế, cái mà hắc nhắc đến, hẳn là Nhật Liên Tổ.

“Nhật Liên Quỳnh Tử nổi tiếng xinh đẹp, vị Băng Thất Hàn này cũng không thua kém, xem bộ dáng cô ấy, xinh đẹp giống chị làm cho đàn ông đều nhũn cả người.....” Phóng viên cười tham lam.

“Đúng là rất đẹp.” Hắc thừa nhận.

“Chỉ là, cô ấy thân là người nối nghiệp tương lai của Nhật Liên Tổ, trước mắt Nhật Liên Tổ bên ngoài Nhật Bản đều do cô chỉ huy, đàn ông muốn tiếp cận cô cần bản là nói nhảm mà thôi.” Phóng viên ám chỉ hắc tốt nhất đừng có ý không an phận với cô.

“Thế à?” Hắc nhướn mày, tế bào phong lưu không an phận trong cơ thể lại bắt đầu rực rộ, cô gái càng không thể chạm vào hắc càng cảm thấy hứng thú.

“Nếu tôi là anh tôi sẽ không đi chọc cô ấy.” Phóng viên lắc đầu cảnh cáo.

Đáng tiếc mày không phải tao.

Đoàn Duẫn Phi cười thầm nghĩ, vỗ vỗ vai phóng viên kia, chuyển chủ đề khác, trở lại đứng nghỉ, chờ lên đài lĩnh thưởng.

Khi trao giải, Băng Thất Hàn không xuất hiện, mà là thành viên khác trong đoàn xe của cô nhận hộ, Đoàn Duẫn Phi có chút thất vọng, nhưng tâm tình hắc vẫn cực tốt, hôn hôn cúp vàng, tạo dáng đẹp trai ở trên đài nhận lấy tiếng vỗ tay của mọi người.

Xuống đài, một đồng fan hâm mộ nhiệt tình lập tức vây lấy hắc, trong đó còn có một nữ bá tước người Anh đặc biệt đến xem hắc đua xe, ôm và trao cho hắc một nụ hôn nồng nhiệt.

Hắc không để ý ánh mắt mọi người, ôm thắt lưng cô, cùng cô hôn một nụ hôn sâu rực lửa, làm tất cả mọi người đứng xem tim đều đập mạnh, các phóng viên đương nhiên không bỏ qua cảnh tuyệt hảo này, liền mạng chụp càng nhiều càng tốt.

Tác phong lớn mật của hắc luôn trở thành tiêu điểm, toàn bộ hội trường cơ hồ đều trở thành vũ đài hắc trình diễn, đúng lúc này, bốn đại hắc Nhật Bản mặc âu phục sẫm màu đi về phía hắc, trong đó một người làm gián đoạn nụ hôn mãnh liệt của hắc cùng nữ bá tước, nói bằng tiếng Anh: “Thật xin lỗi, Đoàn tiên sinh, để chúc mừng anh đoạt giải quán quân, tiểu thư của chúng tôi muốn mời anh một bữa cơm, không biết ý anh ra sao. Chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp.”

Đoàn Duẫn Phi ngẩng đầu, nhướn mày, nhìn đối phương, biết rõ còn có hỏi, “Tiểu thư của các anh là ai?”

“Chúng tôi là người của Nhật Liên Tổ, tiểu thư Băng Thất Hàn muốn mời anh dùng bữa tối.” Người đàn ông dùng cả hai tay đưa danh thiếp.

“Băng Thất Hàn.....” Đoàn Duẫn Phi cúi đầu nhìn danh thiếp, thần nhiên nở nụ cười. “Có thể dùng bữa cùng Băng Thất tiểu thư là vinh hạnh của tôi.”

“Không! Duẫn Phi, đêm nay anh phải cùng em.....” Nữ bá tước giữ chặt hắc, kêu lên không đồng ý.

“Đừng như vậy, Christine, cả ngày mai anh sẽ bồi em.” Hắc ngả gối nhéo mông nữ bá tước, nháy mắt mấy cái.

“Thật không? Được, ngày mai anh thuộc về em, không cho phép lỡ hẹn.” Nữ bá tước vui vẻ buông hắc ra.

Hắn mỉm cười mê người, lại hôn cô một chút, mới quay đầu nói với đại hán Nhật Bản: “Nói cho tôi thời gian và địa điểm.”

“Rất hân hạnh được đón tiếp, buổi tối bây giờ, chúng tôi sẽ tới khách sạn anh đang nghỉ để đón anh.” Đại hán cúi người với hắn, xoay người rời đi.

Đoàn Duẩn Phi nhìn chằm chằm bóng dáng bốn người kia, cười lạnh lùng.

Đây không đơn giản chỉ là lời mời, dù biết rõ như thế, hắn vẫn muốn đi xem thử mục đích chân chính của Băng Thất Hàn.

Ha ha a, khó có cơ hội so chiêu với gái đẹp, hắn đã bắt đầu chờ mong mạo hiểm cùng kích thích sắp xảy ra.

=====

“Thế nào rồi, cá mắc câu chưa?” Băng Thất Hàn tóc dài búi cao, cả người trần trụi ngâm mình trong bồn tắm, vừa uống sâm banh, vừa hỏi thư kí.

“Thưa, rồi.” Thư ký Độ Biên Lí Tử cung kính gật đầu.

“Thế thì, chúng ta cũng nên chuẩn bị chút lễ vật nghênh đón hắn.” Băng Thất Hàn buông chén rượu, lạnh lùng nhếch khóe miệng, trên gương mặt xinh đẹp tinh tế như ngọc mài, hiện lên nụ cười âm hiểm một chút cũng không tương xứng với một cô gái 24 tuổi.

“Em đã chọn rồi, cô có muốn xem thử không?” Độ Biên Lí Tử hỏi.

“Không cần, tôi tin tưởng ánh mắt của em.” Băng Thất Hàn một chút cũng không kiêng dè từ trong nước đứng lên, nước cùng bọt biển và cánh hoa dọc theo khuôn ngực đầy đặn của cô chảy xuống vòng eo nhỏ nhắn, thân thể cân xứng không có một vết sẹo lỗi, da thịt non mềm như bơ sữa vô cùng mịn màng, cho dù đều là nữ, vẻ đẹp của cô cũng làm cho Độ Biên Lí Tử sợ hãi than không thôi.

Bởi trước đây Băng Thất Hàn rất ít lộ diện, người bình thường chỉ có ấn tượng với Nhật Liên Quỳnh Tử, tuy nhiên Độ Biên Lí Tử từng gặp đồng thời cả hai chị em lại cho rằng, Băng Thất Hàn chẳng những giống Quỳnh Tử diễm quang bốn phía, thậm chí còn xinh đẹp hơn!

Băng Thất Hàn kém Quỳnh Tử mười tuổi, có lẽ không mềm mại đáng yêu bằng Quỳnh Tử, nhưng ngũ quan tinh mỹ của cô như được khắc từ băng, trong xinh đẹp có lạnh lùng, trông có vẻ khó thân cận, nhưng vì vậy mà càng hiển lộ một loại xinh đẹp chí mạng.

Chỉ là, Băng Thất Hàn từ nhỏ đã bị giáo dục tính cách độc lập tự chủ, cô gần như khinh miệt coi rẻ đàn ông, theo Độ Biên Lí Tử biết, kỳ thật cô còn lãnh khốc vô tình hơn Quỳnh Tử, làm việc đều tàn nhẫn gọn gàng, đây cũng là nguyên nhân Băng Thất Long Hình chỉ tên cô tiếp quản Nhật Liên Tổ.

Cô trở nên tàn nhẫn, điểm ấy, xem như là công lao của Băng Thất Long Hình, để cô có thể một mình đảm đương mọi chuyện, từ nhỏ đã bắt cô tiếp nhận sự giáo dục đặc thù. Khi Nhật Liên Quỳnh Tử đem hết mị lực mê hoặc Minh Nhật Vô Tàng, Băng Thất Long Hình đã bắt đầu huấn luyện cô, chuẩn bị để ngày sau tiếp nhận Nhật Liên Tổ.

Nay xem ra, thực không thể không bội phục mưu tính sâu xa của Băng Thất Long Hình.

“Buổi tối hẹn mấy giờ?” Cô lại hỏi.

Độ Biên Lí Tử lập tức cầm áo choàng tắm mặc cho cô, cô mặc vào, xõa tóc đang búi ra, lắc lắc đầu, mớ tóc đen hơi ẩm ướt tràn xuống, ôm lấy ngũ quan xinh xắn của cô, khiến cả người cô càng có vẻ quyến rũ, nhưng quyến rũ chỉ ở vẻ ngoài, dưới biểu hiện quyến rũ giả dối kia, mắt cô sẽ làm người ta đông lại, hơi thở cô cũng lạnh như băng, giống hệt tên của cô, làm người ta không rét mà run.

“Vô Điền nói bây giờ sẽ đi đón hắn.” Độ Biên Lí Tử cúi người đứng hầu cô.

“Ừ, vậy họ sắp trở lại rồi, đi gọi mọi người chuẩn bị một chút, đêm nay, chúng ta phải khoản đãi khách quý cho tốt.....” Băng Thất Hàn cầm lấy một đóa hồng trong bình hoa, để sát vào mũi ngửi, cười lạnh.

“Vâng.” Độ Biên Lí Tử lui ra ngoài.

Băng Thất Hàn một mình đứng dưới vòm cửa sổ, nhìn hoa hồng trong sân nở rộ kiều diễm như lửa, xinh đẹp không gì sánh bằng, phản chiếu hình bóng trên kính thủy tinh.

Nơi này là biệt thự ở Đức của Nhật Liên Tổ, cô dùng nơi này để dụ bắt một “sao” trong Bắc Đẩu Thất Tinh – “Khai Dương” Đoàn Duẫn Phi.

Đây là thử thách cuối cùng để cô chính thức trở thành người kế thừa Nhật Liên Tổ, chỉ cần báo thù được cho chị gái, cô có thể được cha công nhận, có thể thoát khỏi cái bóng vĩ đại của Quỳnh Tử.....

Nửa năm trước, Quỳnh Tử và Minh Nhật Vô Tàng cùng chết thảm ở trung tâm nghiên cứu tư nhân của Tập đoàn tài chính Minh Nhật, chuyện này làm chấn động toàn bộ Nhật Liên Tổ, trước tiên cô phụng mệnh chạy tới hiện trường, thấy được tử trạng thảm thiết của Quỳnh Tử, bộ mặt hoảng sợ, thũng bọng bung ruột nằm ở góc tường, cảnh tượng kinh khủng đó..... Cô vĩnh viễn không thể quên được.....

Quỳnh Tử xinh đẹp bị giết hại bằng thủ pháp tàn nhẫn, khi mang thi thể cô về Nhật Bản, người cha vốn lạnh lùng nghiêm khắc liền ngắt xỉu tại dương trường, lúc ấy, nội tâm Băng Thất Hàn bị dả kích rất lớn.

Cô từ nhỏ chỉ biết, địa vị của Quỳnh Tử trong lòng cha không thể thay thế được, Quỳnh Tử vĩ đại, thông minh, kiên cường, hơn nữa đã tâm bưng bưng, giống như phiên bản của cha, cha đem Quỳnh Tử gả cho Tập đoàn tài chính Minh Nhật, vốn định hợp nhất hai thế lực lớn là Nhật Liên Tổ và Tập đoàn tài chính Minh Nhật, để Quỳnh Tử kế thừa hết thảy.....

Nhưng cái chết của Quỳnh Tử lại làm cho kế hoạch hoàn hảo của cha bị hủy, sự nghiệp ở cả thương trường và hắc đạo đều tán loạn, cha mất đi không chỉ là cô con gái mình yêu quý nhất, mà còn cả tương lai của Nhật Liên Tổ!

Bởi vậy, cha vừa tỉnh đã ra lệnh cho cô bắt tay vào tìm giết hung thủ hại Quỳnh Tử, cũng nói cho cô, chỉ cần cô có thể báo thù cho Quỳnh Tử, hẳn sẽ giao Nhật Liên Tổ cho cô.

Nhờ những lời này, cô đã làm mọi cách để tìm ra Bắc Đẩu Thất Tinh!

Bởi vì đây là cơ hội duy nhất để cô chứng minh với cha, rằng cô không hề thua kém Quỳnh Tử.

Cho nên cô nhanh chóng triển khai điều tra, không lâu liền phát hiện, tất cả mũi tên đều chỉ về “Bắc Đẩu Thất Tinh” dù không có chút chứng cứ, tuy cô không biết tổ chức lính đánh thuê thần bí kia có giao dịch hay thù oán gì với Minh Nhật Vô Tàng không, nhưng có thể tin là ngoài “Bắc Đẩu Thất Tinh” không ai có thể làm được việc này, một đêm tắm máu toàn bộ trung tâm nghiên cứu, không để lại ai sống sót, ngay cả Hạt Tử binh đoàn có vũ khí đặc thù cũng toàn quân bị diệt, nếu nhìn lại, toàn thế giới cũng chỉ “Bắc Đẩu Thất Tinh” có thể.

Tuy nhiên, tìm gần sáu tháng, dù lực lượng Nhật Liên Tổ trải rộng toàn thế giới không nhỏ, cô thủy chung vẫn không tra ra dấu vết của tập đoàn lính đánh thuê “không gì làm không được” kia.

Bọn họ giống như vô hình, tất cả manh mối chỉ cần vừa xuất hiện đã lập tức bị cắt đứt, dường như trong bóng đêm có người luôn cản trở người ngoài tiến thêm một bước nhìn trộm Bắc Đẩu Thất Tinh.....

Tới tận tháng trước, một bức thư nặc danh được gửi đến cho cô, bên trong có đầy đủ tư liệu liên quan đến Bắc Đẩu Thất Tinh.

Trên tư liệu nói, Bắc Đẩu Thất Tinh có bảy nhân vật trọng yếu, bọn họ lấy tên bảy vì sao làm danh hiệu “Thiên Xu”, “Thiên Toàn”, “Thiên Ki”, “Thiên Quyền”, “Ngọc Hành”, “Khai Dương”, “Điều Quang”, nhận ủy thác trên trang web Bắc Cực Tinh, cả nhóm người đều tự lấy thân phận khác để che dấu, tự do đi lại trên toàn thế giới, quan trọng nhất là, mỗi người họ tựa hồ đều có một năng lực đặc thù!

Trong đó, “Thiên Xu” là thủ lĩnh của họ, tư liệu không ghi gì về hắn, nhưng tên thật và diện mạo những người khác được ghi chép cực kì tường tận, một tháng qua, cô luôn luôn truy đuổi đoàn lính đánh thuê thần bí khó lường này, chỉ là bọn hắn xuất quỷ nhập thần, không lưu lại tin tức về địa điểm đi qua, người duy nhất có thể nắm giữ, chỉ có “Khai Dương”.

“Khai Dương” tên Đoàn Duẫn Phi, là một tay đua xe lang thang phong lưu, chỉ cần bắt được hắn, lợi dụng thật tốt, thì không sợ Bắc Đẩu Thất Tinh không hiện hình.

Hừ! Cô phải cho họ biết, đắc tội với Nhật Liên Tổ sẽ phải nhận lấy cái chết, có thù tất báo là luật của cô, cô muốn cả đám người Bắc Đẩu Thất Tinh kiêu ngạo phải biến mất khỏi cõi đời!

Lúc này, Độ Biên Lí Tử đi vào, báo cáo với cô :“Tiểu thư, tất cả đều đã sắp xếp xong, em đã đóng gói lễ vật rất cẩn thận.”

Cô xoay người nói: “Tốt lắm, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót.”

“Em hiểu rồi.” Độ Biên Lí Tử cung kính gập đầu.

“Lấy quần áo cho tôi, tôi cũng nên thay đồ.” Cô đi tới mép giường, ngồi xuống.

“Vâng.” Độ Biên Lí Tử tiến vào phòng chứa quần áo, lấy ra một bộ âu phục đen cùng caravat xám.

Băng Thất Hàn bình thường vẫn mặc quần áo kiểu đàn ông, trong tủ quần áo của cô hầu hết là sơmi và âu phục.

Khi Độ Biên Lí Tử giúp cô thay đồ, phát hiện lòng bàn tay cô chảy máu, kinh ngạc kêu khẽ: “Tiểu thư, tay cô.....”

“Không sao! Chỉ là bị gai đâm.” Cô cầm khăn tay lau bừa vết máu.

“Xin tiểu thư cẩn thận, vẫn nên bôi thuốc.....” Độ Biên Lí Tử khuyên.

“Yên tâm, vết thương còn con không chết nổi đâu, ta chỉ là muốn làm ấm người bằng chút máu trước khi gặp Khai Dương.” Cô hừ lạnh.

“Nhưng căn cứ vào tư liệu của chúng ta, Khai Dương hẳn không phải là hung thủ giết đại tiểu thư.” Độ Biên Lí Tử nói.

“Đúng vậy, tên giết chị tôi là Thiên Toàn, có điều, nếu xuống tay với tên Khai Dương phong lưu háo sắc, bắt được hắn, tiêm thuốc “Điều khiển não bộ” mới chế tạo vào mạch máu hắn, hắn sẽ biến thành một quân cờ giúp tôi đối phó với Bắc Đẩu Thất Tinh.”

“Điều khiển não bộ” là thuốc mới mà Nhật Liên Tổ nghiên cứu ra để khống chế sát thủ trong tổ, chỉ cần thuốc ngấm vào máu, lưu thông lên não, người bị tiêm thuốc sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh.

Thuốc này tuy còn đang trong giai đoạn thí nghiệm, nhưng cô đã quyết định để Đoàn Duẫn Phi thử hiệu lực của nó trước.

“Thì ra là thế.”

“Mục tiêu của tôi không chỉ là hắn, mà là toàn bộ Bắc Đẩu Thất Tinh.” Mặc xong âu phục, cô đi tới bàn làm việc, âm trầm nhìn đồng tin tức về Đoàn Duẫn Phi cắt từ báo.

Theo cô biết, mỗi người trong Bắc Đẩu Thất Tinh đều có một thân phận khác, như Đoàn Duẫn Phi nguy trang bằng thân phận tay đua xe, trở nên nổi tiếng, tin trên báo liên quan đến hắn rất nhiều, nhưng ai mà biết được vị cao thủ mới trong giới đua xe này lại là Khai Dương của tổ chức lính đánh thuê Bắc Đẩu Thất Tinh?

Sau khi có được tin, cô quyết định tới xem một chút người được giới truyền thông xưng tụng là “Cuồng lãng toàn phong” Đoàn Duẫn Phi có tài cán gì thật không. Kết quả là sau một hồi đấu nhau, cô không thể không bội phục hắn quả thật có chút thực lực, nhưng nhìn hắn làm càn ngã ngón với phụ nữ, đúng là không chỉ “lãng” mà là “cuồng lãng”.

Cũng bởi biết được hắn phong lưu thành tính, cô mới chọn hắn làm mục tiêu xuống tay, cô muốn dùng Khai Dương dẫn dụ Bắc Đẩu Thất Tinh, có ý đồ hủy diệt tất cả họ mới dừng tay.

Độ Biên Lí Tử cẩn thận giúp cô chải mái tóc dài, đem buộc thành một cái đuôi ngựa, gương mặt không dùng son phấn lạnh lùng, thân thể mê hoặc lòng người ẩn trong bộ âu phục, tỉ lệ đáng người cân đối cao 166cm, mỗi một cử động đều có một phần tiêu sái, không lâu sau, Băng Thất Hàn diêm lệ đã biến thành một chàng trai trẻ tuổi tuần tú.

“Tốt rồi, tiểu thư.” Giúp cô sửa sang xong, Độ Biên Lí Tử mới lùi ra sau.

Băng Thất Hàn soi gương một lát, rất vừa lòng tạo hình trung tính của mình, hơi nhếch khóe miệng, cô đột nhiên lại hỏi: “Gần đây Tập đoàn tài chính Minh Nhật có vấn đề gì không?”

“Hai con trai Minh Nhật gia đều vội vàng tranh đoạt quyền kế thừa, bên trong hỗn loạn, không ai chú ý tiểu thư đã dần dần mua hết cổ phần.” Độ Biên Lí Tử lập tức trả lời.

“Bọn họ càng loạn càng tốt, như vậy tôi mới có thể thừa nước đục thả câu, chuyện này đừng tiết lộ ra ngoài.” Cô cười lạnh, Quỳnh Tử không thể giúp cha lấy được Tập đoàn tài chính Minh Nhật, vậy chuyện này cứ để cô xử lý, chỉ cần cô trở thành tổng tài của Tập đoàn tài chính Minh Nhật, cô tin cha nhất định sẽ nhìn cô với ánh mắt khác.

“Vâng.”

“Đừng nói trước với cha tôi, tôi muốn làm người bất ngờ.” Nhắc tới Băng Thất Long Hình, mặt cô lại hơi căng thẳng.

“Em biết.” Độ Biên Lí Tử biết, người mà Băng Thất Hàn để ý chỉ có mình Băng Thất lão gia mà thôi.

“Trước mắt, cha tôi vẫn chưa có chỉ thị tiến thêm bước nữa ư?” Cô lại hỏi.

“Dạ chưa, Võ Điền chưa truyền tin gì tới cả.” Võ Điền Lôi Thái là vệ sĩ Băng Thất Long Hình phái tới bảo vệ Băng Thất Hàn.

“Ừ..... Tiếp tục theo dõi Tập đoàn tài chính Minh Nhật, có bất kì động tĩnh gì cũng phải lập tức báo cho tôi.” Cô dặn dò.

“Vâng.” Độ Biên Lí Tử hiểu rất rõ mong muốn vượt qua Nhật Liên Quỳnh Tử của Băng Thất Hàn mãnh liệt tới mức nào.

2. Chương 02

Điện thoại chợt reo, Độ Biên Lí Tử nhắc máy trả lời, ngẩng đầu nói với cô: “Tiểu thư, Võ Điền nói năm phút nữa sẽ tới nơi.”

“Tốt lắm, chúng ta cùng xuống lầu chuẩn bị nghênh đón vì sao thứ nhất đã đến!” Cô cười lạnh, ra khỏi phòng ngủ, đồng tử mắt màu đen xinh đẹp nhiễm một luồng sát khí.

Đêm nay, cô muốn Khai Dương vào được, ra không được.

Biệt thự xa hoa, phô trương long trọng, không khí lạnh đậm.....

Đoàn Duẫn Phi chưa đến biệt thự đang mở rộng cổng này đã biết đây sẽ là Hồng Môn Yến, nhưng hắn cũng không để ý, càng là cảm thấy nguy hiểm càng có tính khiêu chiến, hắn chính là thích nhận khiêu chiến, huống chi người khiêu chiến lại là một cô gái siêu cấp xinh đẹp.

Chỉ cần có thể nhìn gần dung mạo của Băng Thất Hàn, dù là địa ngục hắn cũng nhảy vào.

Châm điều thuốc, hắn thoải mái ngồi xuống sofa ở đại sảnh, trên người mặc một cái sơ mi màu tím đơn giản, vạt áo trước mở rộng, cơ ngực đẹp đẽ trắng kiêu như ẩn hiện, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng, vừa vặn cùng mái tóc vàng của hắn tỏa sáng.

Thân cao 182cm, hắn anh tuấn cao ngất, dù mặc quần dài đen hiệu Lycra, vẫn nhìn ra đường nét thon dài mạnh mẽ của hai chân hắn, bộ dáng bất cần đời, biểu tình mang chút phóng đảng không kiềm chế được, nhưng lại tạo thành một loại mị lực độc đáo khiến phụ nữ khó có thể kháng cự, nụ cười xấu xa mê người có tính xâm lược mười phần, giúp hắn luôn thuận lợi trong giao du với phụ nữ, chưa bao giờ thất thủ.

Điểm ấy, cũng là điểm Thiên Toàn không vừa mắt nhất về hắn, luôn châm chọc hắn là con ngựa đực tình lực quá thịnh, sớm muộn gì cũng sẽ hư thoát hết, chết trong tay phụ nữ thôi.

Đối với lời đùa cợt của Thiên Toàn, hắn mặc kệ, bởi vì hắn khinh thường nhất là những tên ngốc bị chi phối bởi tình yêu, chỉ là không nghĩ rằng Thiên Toàn lại trở thành một tên ngốc kiểu ấy, ngay cả Thiên Quyền mà hắn kính trọng nhất cũng rơi vào tay thần tình yêu, nhìn hai người họ che chở cho Đông Tâm Ngữ và Trình Duy Ân, hắn thấy thật tiếc thương cho tương lai của họ.

Trên đời người đẹp vô số, sao có thể chỉ vì một cây mà bỏ hết cả khu rừng? Thật là! Đời người là để hưởng lạc, hắn đã bị nhốt đủ lâu rồi, giờ hắn chỉ muốn tự do cuồng hoan, đừng ai nghĩ tới việc trói buộc hắn.

“Đoàn tiên sinh, tiểu thư của chúng tôi đang xuống.” Hộ vệ bên người Băng Thất Hàn, Vô Điền Lôi Thái bỗng nhiên nói.

Hắn ngẩng đầu, đứng lên, nhìn mỹ nữ mặc nam trang từ cầu thang hoa lệ bước xuống, mày không khỏi nhíu lại.

Một cô gái xinh đẹp như vậy sao lại ăn mặc như đàn ông? Hắn thầm phỉ nhổ trong lòng, có chút thất vọng về việc Băng Thất Hàn dùng bộ dạng không thú vị này đi gặp hắn.

“Hoan nghênh Đoàn tiên sinh, rất hân hạnh được đón tiếp.” Băng Thất Hàn bước đi thanh thoát về phía hắn, nói bằng tiếng Anh lưu loát, vươn tay.

“Chỉ cần là mỹ nữ mời, tôi sẽ không từ chối.” Hắn cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, nhìn cô cười dài.

Mới nhìn thoáng qua ở trường đua, đã thấy cô vô cùng đẹp mắt, không nghĩ tới gần Băng Thất Hàn còn đẹp đến kinh người, ngũ quan có tỉ lệ và kích thước hoàn mỹ không tỳ vết, làn da mềm mại trong sáng, một đôi mắt to đen có thần sáng ngời như ngọc, đôi môi hồng phấn ẩm ướt kêu gọi, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.....

Chỉ có điều, dung nhan tuyệt mỹ như vậy lại như được ướp băng, đủ để khiến cho đàn ông nhiệt tình cũng bị đông lạnh, hắn rất tò mò là cô đã theo ai học được môn “Lãnh công” này vậy? Quả thực điều này đã làm hỏng vẻ xinh đẹp của cô!

Ánh mắt đánh giá không kiêng nể của hắn làm cho Băng Thất Hàn vô cùng tức giận, nhưng để bắt được hắn, cô vẫn nhẫn nại chịu đựng lời nói ngọt xớt của hắn.

“Tôi không thể tính là đẹp, còn kém xa bạn gái anh.” Cô mỉm cười bóng gió, không dấu vết rút tay về.

“Không, trong số bạn gái tôi không ai sánh bằng cô.” Lời này tuy hơi phóng đại, nhưng cũng là sự thật, Băng Thất Hàn mặc âu phục lại không chút phần son còn diễm lệ hơn bất kỳ cô nàng nào hắn từng kết giao.

“Anh quá khen rồi.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng nhếch nhưng lòng lại hừ lạnh, cô khinh thường việc bị đánh đồng với lũ bạn gái của tên háo sắc này.

Hắn nheo mắt, sao lại nhìn không ra cô chán ghét hắn, nhưng như vậy ngược lại càng kích động dục vọng chinh phục cô.

Băng sơn mỹ nhân này chắc chưa từng được đàn ông chạm qua! Xem cô một bộ dáng băng thanh ngọc khiết, tôn quý kiêu ngạo, hắn rất muốn giữ lấy cô, nghe một chút thanh âm cô thở dốc dưới thân hắn.....

Băng Thất Hàn có thể đoán được vài phần suy nghĩ trong đầu hắn, nhưng cô lơ đãng, khách khí nói: “Bữa tối đã chuẩn bị xong, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hắn gật gù đầu, theo cô vào phòng ăn, chỉ là vừa vào hắn đã hỏi hặn.

Hắn và cô ngồi hai đầu cái bàn ăn dài, đấm thủ hạ của cô đứng bốn phía, như vậy sao có tâm trạng nói chuyện?

“Thủ hạ của cô muốn xem chúng ta ăn sao?” Hắn phun ra một ngụm khói, cười hỏi.

“Anh có phiền không?” Cô hỏi lại.

“Tôi không sao, nhưng có chút thất vọng, tôi vốn nghĩ có thể mình dùng bữa với cô.....” Hấn nhún nhún vai.

Băng Thất Hàn trầm mặc vài giây, vẫy vẫy tay với Độ Biên Lí Tử, “Mọi người lui ra.”

“Tiểu thư.....” Độ Biên Lí Tử không yên tâm để cô lại một mình với tên háo sắc này.

“Không sao, Đoàn tiên sinh tới là để ăn đồ ăn.” Cô cố ý nói, trừng mắt khiêu khích Đoàn Duẫn Phi.

“Cũng chưa chắc, so với đồ ăn, tôi càng muốn ăn Băng Thất tiểu thư!” Đoàn Duẫn Phi háo sắc nhìn chăm chăm Băng Thất Hàn.

Độ Biên Lí Tử kinh ngạc liếc nhìn Đoàn Duẫn Phi, Đoàn Duẫn Phi cười nháy mắt với cô mấy cái, cô như bị điện giật vội vàng nhìn ra chỗ khác.

Tên lưu manh này..... Thật quá làm càn!

“Lí Tử, Đoàn tiên sinh chỉ hay nói giỡn thôi, em và Võ Điền đều lui ra đi!” Băng Thất Hàn bình tĩnh bảo Độ Biên Lí Tử và những người khác.

“Vâng.” Độ Biên Lí Tử cung kính gập đầu, dẫn đám người Võ Điền Lôi Thái rời khỏi phòng ăn.

Phòng ăn to như vậy nhất thời chỉ còn lại Đoàn Duẫn Phi và Băng Thất Hàn, từng đĩa thức ăn lần lượt được mang đến, mỗi đĩa đều là món Đoàn Duẫn Phi thích, hấn nhu mày, biết Băng Thất Hàn đã điều tra nhất thanh nhị sở (cực kì rõ ràng) về hấn, vì thế cười nói: “Băng Thất tiểu thư thật có lòng, ngay cả tôi thích ăn thứ gì cũng biết hết.....”

“Để anh được tận hưởng, đây là chuyện đương nhiên.” Cô nhắm nháp một ngụm rượu nhỏ, nói có lẽ.

“Vậy tôi sẽ không khách khí.” Hấn nói xong liền ăn mấy miếng to, không lo lắng chút nào về việc đồ ăn có bị động tay chân.

Băng Thất Hàn bội phục sự gan dạ sáng suốt của hấn, lẳng lặng nhìn hấn ăn, dò hỏi: “Hương vị được không?”

“Gon lắm.” Hấn tán dương.

“Đoàn tiên sinh đang ở Mỹ sao?” Cô không dấu vết hỏi.

“Đúng vậy!” Hấn vừa nhắm nháp món điểm tâm ngọt mới được đưa lên, vừa trả lời.

“Ở đâu? Tôi cũng ở Mỹ, có lẽ nên lưu lại địa chỉ, sau khi về đó ta lại gặp nhau.” Cô cười nói.

“Tôi ởSeattle.”

“Vậy.....Anh có người nhà không?” Cô lại hỏi.

Hấn dừng một chút, ngẩng đầu, đột nhiên buông đĩa ăn, đứng dậy đi tới chỗ cô, một tay chống xuống bàn, một tay khoát sau lưng, tiêu sái cười không ngừng.

“Sao cứ quanh co lòng vòng vậy? Băng Thất Hàn, chúng ta lược bớt đoạn đối thoại vô nghĩa này, trực tiếp vào đề đi!”

“Anh có ý gì?” Cô ngẩng khuôn mặt kiêu diễm, ra vẻ khó hiểu.

“Tôi nghĩ, hấn là cô đã điều tra kĩ về tôi, cho nên mới tới trường đưa dùng cách này khiến tôi chú ý..... Để tiếp cận tôi chắc cô khá nhọc lòng!” Hấn hiểu rõ, chế nhạo.

Băng Thất Hàn tuy bị bại lộ nhưng không kinh hoảng, chỉ mỉm cười, khen ngợi nói: “Thì ra anh đã biết?”

“Nói đi! Cô tìm tôi rốt cuộc để làm gì!” Hấn nhìn chăm chăm cô.

“Anh không đoán ra sao?”

“Trước đây, đàn bà tới tìm tôi chỉ có một mục đích, chính là vì quá mê tôi, muốn lên giường với tôi..... Cô cũng vậy sao?” Hấn khôi phục nụ cười trên môi.

“Có lẽ vậy.....” Cô đón ánh mắt hần, cố ý tạm dừng một chút.

Hần nhướn đôi mày rậm, không cho rằng đây là đáp án.

“Trên thực tế, tôi mê kĩ xảo đua xe của anh, hy vọng anh có thể vào đội đua của tôi.” Cô nói tiếp.

“Đội đua? Thật vậy sao?” Hần giả bộ giật mình, không tin tưởng chút nào. Muốn hần vào đội đua của cô vẫn chỉ là cái có.

“Đúng vậy, tôi luôn có hứng thú với đua xe, đội đua của tôi mới thành lập năm ngoái, thành tích các thành viên đều còn thấp, nếu muốn thắng lợi, tất cần một tay đua mạnh như anh.” Cô đứng lên, trịnh trọng nói. “Lương một năm 30 nghìn đô la Mỹ, tiền quảng cáo khác thu vào chia đều, việc duy tu làm đẹp xe đều do chúng tôi đảm nhiệm, thế nào?”

“Giá trị con người tôi rất cao, yêu cầu cũng rất nhiều, Băng Thất tiểu thư, muốn tôi vào đội xe cô thì phải có “lí do đặc biệt” mới được, không phải chỉ có tiền là có được tôi đâu.” Hần càn rỡ cười.

“Có lẽ, vừa vặn tôi có thể lấy cái này hấp dẫn anh.....” Cô nhìn thẳng hần.

“Hả? Là cái gì?”

“Nữ nhân.” Cô khoe miệng nhếch lên.

“Ha ha.....” Hần ngửa đầu cười to, mái tóc vàng phiêu động về phía sau. “Thật không xong! Đường như cả thế giới đều biết ham mê của tôi!”

“Không còn cách nào, sở thích của anh khá hiếm có, muốn xem nhẹ cũng khó.” Cô đùa cợt.

“Thật không? Hần cô cũng nghe nói, tiêu chuẩn của tôi rất cao.” Hần nói có ý tứ, nhìn vào gương mặt diễm lệ của cô.

“Tôi biết.” Cô khoanh tay trước ngực, nặng nề cười.

“Cô biết?”

“Đúng vậy, tôi biết anh chỉ thích mỹ nữ, nên để biểu đạt thành ý của tôi, đêm nay tôi đã thay anh chuẩn bị một lễ vật tốt.” Cô nói xong bật ngón tay, cửa phòng ăn chậm rãi mở ra, một cô gái đẹp phương Đông mặc sườn xám đứng ở cửa.

Hần quay đầu, nhìn “lễ vật” của Băng Thất Hàn, thất vọng hỏi: “Cô ta chính là lễ vật cô nói?”

“Sao? Không hài lòng? Cô ta không đủ đẹp sao?” Cô nghe ra khẩu khí của hần.

“Cô ta rất đẹp, nhưng so với cô thì còn kém xa.....” Hần ghé sát vào cô, tà tà nói nhỏ. Sau khi gặp Băng Thất Hàn, người khác cũng chỉ là thứ phẩm.

Băng Thất Hàn nhú mày, hần thậm chí không thèm che dấu ý đồ với cô?

“Đa tạ khách lệ, tuy nhiên đừng đem tôi trở thành mục tiêu, tôi không có hứng thú với đàn ông.” Cô trực tiếp chặt đứt ý nghĩ trong đầu hần.

“Thật không? Thật là đáng tiếc.....” Hần chắc chắn thành tiếng, tỏ vẻ tiếc hận một cách khoa trương.

Cô không để ý hần làm vẻ ta đây, nói thẳng: “Để Mẫu Đơn cùng anh một đêm, anh có thể vừa hưởng dụng cô ta vừa suy nghĩ về đề nghị của tôi”.

“Như vậy à.....” Hần càng lúc càng cảm thấy thú vị.

“Tôi hy vọng Mẫu Đơn thay tôi chiêu đãi anh thật tốt.” Cô nói xong, quay ra nói với mỹ nữ mặc sườn xám: “Mẫu Đơn, cùng Đoàn tiên sinh lên lầu nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Cô gái tên Mẫu Đơn chân thành đi tới chỗ Đoàn Duãn Phi, trên mặt mang ý cười trong suốt, mỉa mai mười phần, giọng thánh thót nói: “Đoàn tiên sinh, xin mời theo em.”

Hần mở to mắt, cúi đầu nhìn cô gái xinh đẹp này, cười một tiếng phóng dăng, ôm tấm lưng mảnh mai của ả, hôn hai má ả.

“Tôi không thể cự tuyệt được nhất là mỹ nữ!”

Mẫu Đơn cười phụ họa, ôm lấy cánh tay hắn, mang theo hắn rời khỏi phòng ăn.

Băng Thất Hàn cười lạnh, không quay đầu lại hỏi: “Không có vấn đề gì chứ? Lí Tử.”

Độ Biên Lí Tử không biết đã lặng lẽ tới sau lưng cô từ lúc nào, thấp giọng trả lời: “Đúng vậy, tiểu thư, để Khai Dương không cảm thấy sát khí, em đã đặc biệt chọn Mẫu Đơn, ả ta có kinh nghiệm dày mình với đàn ông, tuyệt đối sẽ không thất thủ.”

“Tốt, tôi muốn ả chích được thuốc điều khiển não bộ vào máu hắn.” Cô nói.

“Mẫu Đơn đã được huấn luyện một tuần, cô ta nên biết mình phải làm gì.”

“Ừ, hãy lên lầu theo dõi bọn họ.” Cô gật gật đầu.

Hừ hừ! Thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Đoàn Duẫn Phi, đêm nay mày sẽ trở thành con rối của Băng Thất Hàn tao!

Băng Thất Hàn cười, đi một cầu thang khác lên tầng hai.

=====

Đoàn Duẫn Phi ôm lấy Mẫu Đơn người như không có xương, đặt xuống đồng chăn đệm mềm mại, nhiệt tình hôn ả, cũng nhất nhất cởi bỏ bộ sườn xám trên người ả.

Sườn xám rơi xuống, Mẫu Đơn người không sợ vải, khi vạt áo được cởi bỏ, hai bầu ngực tròn trịa liền đập vào mắt hắn, hắn nhin không được cúi đầu ngậm lấy nhũ tiem của ả, ngón tay lặng lẽ vuốt ve xuống bụng dưới ả.

“A.....” Mẫu Đơn vờ kêu lên một tiếng yêu kiều, khấn cấp ngăn tay hắn, nhưng lại tự động mở rộng hai chân, dâm dăng đem chính mình ghênh đón hắn.

Hắn cười nhẹ, ánh mắt vụng trộm nhìn mặt tường bằng kính kì lạ trong căn phòng hoa lệ.

Nếu hắn đoán không sai, giờ phút này Băng Thất Hàn chắc hẳn đang nấp sau bức tường xem tiết mục tình dục mà hắn là diễn viên chính!

Hừ..... Cô muốn dùng con đàn bà tên Mẫu Đơn này để trên cơ hắn? Thật đúng là quá coi thường hắn, ở trên giường, hắn luôn là người có quyền làm chủ, không mấy người có thể thoát khỏi kỹ xảo của hắn.

Chờ mà xem! Hắn sẽ giúp Băng Thất Hàn nhận biết một chút cái gì gọi là nam nữ hoan ái chân chính, hắn muốn khơi mào dưới vế bệ ngoài lãnh khốc của cô một ngọn lửa nóng rực, làm cô bị thiêu đốt!

Mẫu Đơn không ngừng dụ hoặc hắn, cái lưỡi ngả ngón liếm hôn miệng hắn, vội vã rút áo hắn đi, kề sát hắn, những ngón tay thon lướt qua chỗ găng gượng dưới khó hắn, hết sức khiêu khích bản năng hắn.

Hắn hưởng ứng ả thật nóng bỏng, nóng rực hôn từ môi ả chuyển xuống hai vú, đầu ngón tay cũng không ngừng chọc ghẹo ở chỗ ướt át giữa hai chân ả.

“A.....” ả kinh hãi, vong tình kêu lên, cảm xúc suýt nữa bị hắn cuốn theo.

Hắn trầm thấp cười, tăng mạnh nhu lực ở tay còn rảnh, dưới sự tiến công của hắn Mẫu Đơn cơ hồ không chống đỡ nổi, tiếng rên dâm dăng vốn giả dối lập tức trở thành tiếng thở dốc dồn dập.

“Thích không?” Hắn thổi nhẹ vào tai ả, cắn cắn vành tai ả.

“Em..... Em.....” Mẫu Đơn há miệng thở phì phò, hơi hoảng hốt, ả từng lên giường cùng vô số đàn ông, sớm miến dịch với cao trào cơ thể, vì vậy mới được chọn để đối phó Đoàn Duẫn Phi, nhưng..... Nhưng bây giờ khi loại cảm giác tê ngứa từng đợt đánh úp ả, ả lại giống như một xử nữ mới nếm thử mây mưa, ngã vào trong cơn lốc xoáy hắn tạo ra, khó có thể tự kiềm chế.

“Còn có thể kịch liệt hơn, muốn chứ?” Hắn cười trộm, đầu cúi thấp, nâng chân ả lên, hôn dọc từ đùi trong tới điểm trung tâm.

Mẫu Đơn hơi run lên, cố gắng duy trì sự tỉnh táo, khởi động thân, nhấn ở ngón trở nhắm vào sau gáy hần, nhưng tay vừa giơ lên đã bị Đoàn Duẫn Phi chặn lại, giữ chặt hai cổ tay, làm ả kinh hãi, cả người cứng đờ.

“Đừng nóng vội, để chúng ta cùng hưởng thụ chút đã.” Hần cười cười, buông ả ra, cúi xuống vịn bụng hai chân ả, lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp trung tâm mềm mại của ả.

“A.....” ả run rẩy, cả người mềm ra, bất lực ngã ra sau.

Hình ảnh kế tiếp, đủ để Băng Thất Hàn và Độ Biên Lí Tử sau tường kính mặt đỏ tai hồng.

Băng Thất Hàn không dám nhìn thẳng, quẩn quá, tức giận quát khê: “Mẫu Đơn còn đang làm gì? Sao chưa động thủ?”

“Cái này..... Chắc ả muốn Đoàn Duẫn Phi chìm đắm sâu hơn.....” Độ Biên Lí Tử đã ba mươi tuổi đầu vẫn chưa kết hôn, cô cúi đầu, tim đập thình thịch loạn lên, ngáp ngừng nói.

“Tôi thấy có mà ả quá chìm đắm rồi thì có!” Băng Thất Hàn tức giận nói.

“Cái này.....”

“Nghĩ cách bảo ả mau ra tay!”

“Vâng.....” Độ Biên Lí Tử vừa nói, bên tường lại truyền đến tiếng kêu của Mẫu Đơn khi đạt cao trào.

“A..... A..... A.....”

Từng đợt tiếng rên rỉ làm người ta mặt đỏ tim đập khiến Băng Thất Hàn vốn bình tĩnh cũng phải chân tay luống cuống, tuy bị huấn luyện thành lãnh khốc vô tình, nhưng dù sao cô cũng mới 24 tuổi, cho dù không hề khát khao việc làm tình, nhưng đối mặt tình cảnh cực kì vượt khỏi chừng mực như vậy, tâm tình cô cũng hỗn loạn, thân thể không khỏi chịu ảnh hưởng.

“Lập tức bảo ả câm miệng!” Ra sức tự trấn tĩnh, cô trầm giọng hạ lệnh.

“Ý tiểu thư là.....” Độ Biên Lí Tử nhìn lên Đoàn Duẫn Phi và Mẫu Đơn đang giao triền bên trong, có chút không yên lòng.

“Ả căn bản không thể đảm nhiệm công tác này!” Cơn tức rùng rục trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

Thật sự quá mất mặt! Đoàn Duẫn Phi ngay cả quần cũng chưa cởi, dựa vào kỹ xảo đặc thù của hần khiến Mẫu Đơn hóa thành một đồng mềm nhũn, đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ, ả có thể nguyên vẹn từ trong tay Đoàn Duẫn Phi trở ra đã tốt lắm rồi.

“Hay đợi thêm lát nữa, có lẽ ả đang chờ thời cơ xuống tay.” Độ Biên Lí Tử vội nói.

“Thời cơ đã sớm qua, ả.....” Băng Thất Hàn mới nói một nửa, vừa ngẩng đầu, trong chốc lát đã trợn mắt, nín bật.

Trong phòng, Đoàn Duẫn Phi đang đùa bỡn Mẫu Đơn tựa hồ có thể nhìn thấu tường kính, nhìn thẳng vào vị trí của cô, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh khiêu khích.

Hần biết!

Hần từ đầu tới cuối đều biết đây là một cạm bẫy!

Lòng cô chợt rùng mình, đôi môi đỏ mọng mím thành một đường thẳng.

Độ Biên Lí Tử cũng giật mình kinh hãi, cô che miệng hô: “Trời ạ! Hần đang nhìn chúng ta.....”

Đáng giận! Băng Thất Hàn rửa thắm, tiết mục này Đoàn Duẫn Phi rõ ràng là diễn cho cô xem!

Lúc này, Đoàn Duẫn Phi nâng mông Mẫu Đơn lên, lấy đầu lưỡi liếm vào chỗ mẫn cảm của ả khiến ả hưng phấn thét chói tai, toàn thân không ngừng run run, tới tận khi cao trào bao phủ.....

Băng Thất Hàn bị tiếng kêu của Mẫu Đơn làm chấn kinh, nó vừa chứa đựng nỗi thống khổ vừa xen lẫn niềm vui thích, giống âm thanh ma quỷ truyền vào tai cô, hoang mang, ngạc nhiên, ghét bỏ, buộc chặt.....
Đủ loại cảm xúc phức tạp thoáng chốc chen chúc mà đến, cô trừng to mắt nhìn Đoàn Duẫn Phi nửa thân

trần đang dùng đầu lưỡi và ngón tay khiến một cô gái điên cuồng muốn chết, một thứ không rõ tên trong thân thể không ngừng bành trướng..... Bành trướng.....

Phản ứng kì dị này làm chính cô bị dọa, cô há miệng hít một hơi, ổn định tâm thần đang tán loạn bốn phía.

Đoàn Duẫn Phi lại nhìn chăm chăm chỗ cô một lần nữa, cởi nhẫn từ tay Mẫu Đơn đang sa vào tình dục, lấy ra một cái kim ngắn, giơ về phía Bằng Thất Hàn, tà tứ cười nói: “Có vừa lòng diễn xuất của tôi không? Bằng Thất Hàn?”

Bằng Thất Hàn sắc mặt đại biến, lạnh lùng nói: “Kế hoạch thất bại, mau báo cho Võ Điền.”

“Vâng.....” Độ Biên Lí Tử vội vàng mở di động liên lạc với Võ Điền Lô Thái.

Đoàn Duẫn Phi cũng không muốn tiếp tục chơi đùa, hần buông Mẫu Đơn đã nhũn người, mặc nhanh chiếc sơ mi màu tím vào, ngực vẫn để trần, bước tới gần tường kính, ngừng tụ sức mạnh, đá một phát vào vách tường chắc chắn. Chỉ nghe một trận tiếng rầm rầm, tường thủng một lỗ lớn, khói bụi bay lung tung, hần chậm rãi bước vào phòng theo dõi.

Bằng Thất Hàn và Độ Biên Lí Tử đều chấn động, khó tin hần có thể dễ dàng phá tường vào như thế, người này rõ ràng là có khả năng phi thường.

“Thì ra em có niềm ham mê coi trộm!” Đoàn Duẫn Phi cười trào phúng, từng bước tới gần Bằng Thất Hàn.

Độ Biên Lí Tử vội vã bảo vệ chủ, ngăn trước người Bằng Thất Hàn, nhưng Đoàn Duẫn Phi vung tay lên, cô đã bị đánh vào góc phòng, bị thương nặng học máu tại đương trường.

Bằng Thất Hàn giận dữ trừng mắt nhìn hần, không nói hai lời, lập tức triển khai công kích bằng một cú đá vào cạnh sườn nhưng bị hần né được, đôi mi thanh tú của cô nhú lại, liên tục tấn công vài cái thật mau, có ý đồ bắt hần trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Cô tập võ từ nhỏ, tay không đối phó ba, bốn người còn dư sức, nhưng thân thủ mà cô tự tin nhất lại không dùng được chút nào với Đoàn Duẫn Phi, dù cô có ra đòn như thế nào cũng vẫn không chạm được vào người hần, chân cô rõ ràng sắp đá trúng hần, hần lại có thể di hình hoán vị trong nháy mắt, tốc độ cực nhanh, làm người ta lú lẫm.

Tất cả các thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh đều là người đột biến bị cải tạo gen, chân của Đoàn Duẫn Phi bị cải tạo thành vũ khí tối tân, ngoại trừ lực đạo mạnh mẽ, tính cơ động và tốc độ đều vượt rất xa người thường, khi chạy nhanh có thể đạt tới tốc độ 200km/h, nhảy nhót và dời vị trí lại nhanh như điện chớp, thân thủ còn linh hoạt thanh thoát hơn khi, đây là lí do mà Thiên Toàn Diêm Quýnh luôn gọi hần là “khỉ lông vàng”.

3. Chương 03

Bằng Thất Hàn đương nhiên không biết dị năng của hần, cô càng đánh càng tức, nét cười ngưng đọng trên mặt, hai mắt như phun lửa, ra một đòn giả, nghĩ đã gạt được Đoàn Duẫn Phi, tay trái liền nhắm vào gương mặt tuần tú của hần mà đâm tới.

Đoàn Duẫn Phi không phí chút sức nào đã giữ được nắm đấm của cô, một tay kéo cô lại gần, cúi đầu cười nói: “Biết không? Làm còn thú vị hơn xem nhiều, em có muốn tự mình thử không?”

“Xấu xa!” Cô tức giận mắng, thúc gối vào bụng dưới của hần.

Hần ra chiều gọn gàng, quét chân một cái làm cô đứng không vững, ngã người về phía sau. Hần thuận tay ôm lấy hông cô kéo vào lòng hần, mê đắm nói: “Vừa rồi tôi tưởng tưởng cô ta là em, tưởng tượng em run rẩy rên rỉ trong lòng tôi.....”

“Câm mồm!” Cô cảm thấy ghê tởm, tức giận quát, giơ khuỷu tay định thúc vào mũi hần.

Hắn ngửa đầu về phía sau, nhanh chóng giữ chặt cổ tay cô, đẩy cô vào tường, cũng dùng thân thể áp chặt vào người cô khiến cô không thể động đậy.

“Thật hung hãn! Quả nhiên hoa hồng càng đẹp thì gai càng sắc nhọn, tuy nhiên như vậy ngược lại càng làm cho người ta muốn bẻ cành..... Hiện tại tôi rất muốn hôn em.....” Hắn gí sát mặt vào cô, cười hì hì thổi khí vào chóp mũi cô.

“Nếu chạm vào tao, mày nhất định phải chết.....” Cô âm thầm lo lắng, lạnh lạnh cảnh cáo hắn.

“Thế hả? Những lời này dường như tôi đã nghe qua mấy trăm lần, nhưng vẫn sống tốt đến tận bây giờ, biết vì sao không? Bởi vì..... Những cô gái bị tôi chạm qua đều không nở giết tôi, ngược lại, họ còn hy vọng tôi chạm vào họ thêm vài lần nữa.....” Hắn cười nhẹ.

“Tao không giống họ!” Cô âm trầm trừng mắt nhìn hắn.

“Thật không? Điều này tôi cần chứng thực một chút.” Nói xong, hắn không cho cô cơ hội nói, cúi đầu khí phách hôn môi cô.

Bằng Thất Hàn vừa sợ vừa giận, cô muốn chống cự, nhưng tứ chi đều bị hắn áp chặt, điều duy nhất có thể làm là mím chặt miệng.

Đoàn Duẫn Phi cười trộm trong lòng, cô nghĩ làm thế có thể phòng thủ được hắn? Quá ngây thơ rồi!

Hé miệng, hắn lấy môi và đầu lưỡi như lửa nóng liếm hôn cô, đầu lưỡi như linh xà quần quít lấy cánh môi non mềm của cô.

Cô bị hơi thở nóng bỏng của hắn làm cho hỗn hển, rốt cục không nhịn được mở miệng chửi: “Đoàn Duẫn Phi, mày.....”

Nhưng vừa mở miệng đã cho hắn cơ hội, hắn lập tức tiến công vào trong miệng cô, lấy đầu lưỡi trêu chọc cái lưỡi đĩnh hương của cô.

Một cỗ nhiệt lưu quỹ dị từ miệng hắn truyền tới, toàn thân cô chấn động, không rõ vì sao tứ chi của cô lại đột nhiên mềm mại vô lực, loại việc nam nữ hôn môi này trước kia vẫn bị cô coi là việc bẩn thỉu nhất, nhưng bây giờ..... Bây giờ cô lại bất tri bất giác bị đôi môi ẩm ướt nóng rực của hắn hút lấy, dường như ngay cả linh hồn cũng sắp phản bội cô mà đi.....

Giằng co hôn sâu nhiệt tình gần một phút, nhưng với Bằng Thất Hàn mà nói lại dài như một thế kỷ, cô bất lực mặc hắn xâm phạm, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tim đập dồn dập.

Đột nhiên, cửa phòng bị phá, Võ Điện Lô Thái cùng một đồng thủ hạ cầm súng xông vào.

“Buông tiểu thư ra!” Võ Điện Lô Thái rống lớn một tiếng, liên tục nổ súng vào Đoàn Duẫn Phi.

Đoàn Duẫn Phi buông Bằng Thất Hàn ra, chỉ thấy thân thể hắn nghiêng trái, ngã phải, dịch chuyển, cúi thấp, vô cùng đơn giản đã tránh được năm phát súng.

Võ Điện Lô Thái xem mà kinh hãi không thôi, từ khi hắn gia nhập hắc đạo đến nay, chưa bao giờ thấy qua người có thể tránh được đạn của hắn, nhưng người này lại liên tục tránh được năm phát!

Đoàn Duẫn Phi lặng lẽ cười, cao giọng nói: “Bằng Thất Hàn, lần sau đôi ta ôn tồn một chút nhé!”

Bằng Thất Hàn đang thất thần chợt tỉnh lại, tức giận quát to: “Giết hắn!”

Võ Điện Lô Thái và đám thủ hạ đồng thời tấn công Đoàn Duẫn Phi, nhưng hắn vừa nói xong liền chui ra khỏi phòng theo dõi, rồi theo lối cửa bị phá rời đi, tốc độ cực nhanh, giống như gió lốc.

Đám Võ Điện Lô Thái chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chạy trốn, căn bản không kịp ngăn cản.

“Tiểu thư..... Có nên đuổi theo bắt hắn về?” Võ Điện Lô Thái hỏi.

“Không cần, các người đuổi không kịp đâu.....” Bằng Thất Hàn vô cùng tức giận, lần đầu tiên cô bị chọc giận tới vậy, nhưng lại bình tĩnh nói. “Ta biết cách tìm ra hắn, hắn trốn không thoát đâu.” Nói xong, tâm mắt cô chuyển tới chỗ Mẫu Đơn ở trên giường.

Mẫu Đơn bị ánh mắt sắc bén lạnh khốc của cô quét tới, sắc mặt trắng bệch, không dám thở mạnh.

Cô trừng mắt nhìn ả vài giây, lạnh lùng phun ra một câu: “Giết!”

Võ Điền Lô Thái không chút do dự, hống súng chỉ thẳng vào giữa trán Mẫu Đơn, Mẫu Đơn bị một phát súng, mất mạng tại đương trường.

Con đàn bà này không dùng được nữa, giữ lại cũng vô dụng!

Cô phần hận xoay người, lấy mu bàn tay dùng sức chùi môi, ra khỏi phòng, âm thầm thề trong lòng, Đoàn Duẫn Phi khiến cô nhục nhã, cô nhất định phải trả lại gấp bội!

Tại đảo Bắc Cực Tinh

“Người nói Nhật Liên Tổ để ý người?” Thiên Quyền Gia Cát Tung Hoành nhăn trán, gương mặt nhả nhận tuần dật hiện lên nét trầm ngâm.

“Đúng vậy! Hóa ra Nhật Liên Quỳnh Tử là đại tiểu thư của Nhật Liên Tổ, em gái cô ta hình như muốn tìm chúng ta báo thù.” Đoàn Duẫn Phi không khẩn trương chút nào, trái lại trông có vẻ hưng phấn.

“Cô ta biết người là thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh ư?” Thiên Toàn Diêm Quỳnh nhướn đôi mày rậm.

“Hắn là vậy! Ngay cả ta thích ăn gì và loại gái ta thích, cô ta cũng đều điều tra nhất thanh nhị sở.....” Đoàn Duẫn Phi nhớ lại đôi môi thơm tho ngon miệng của vị Băng Thất Hàn tiểu thư kia.

“Người thích phụ nữ, loại việc này chẳng cần điều tra thì cả thế giới ai cũng vẫn biết hết.” Diêm Quỳnh hừ lạnh.

“Này, nói nghe hay nhỉ, Nhật Liên Quỳnh Tử là người giết mà, bây giờ ta phải gánh vác hậu quả thay người đây.” Đoàn Duẫn Phi trừng mắt nhìn Diêm Quỳnh (nghe anh nói quá ủy khuất, tội nghiệp cái thân anh).

“Ta thấy chắc bọn hắn cho rằng người có vẻ dễ đối phó, mới khai đao từ người đó!” Diêm Quỳnh châm biếm.

“Người nói cái gì?” Đoàn Duẫn Phi quắc mắt bật dậy.

“Mọi việc đều quá rõ ràng, Nhật Liên Tổ không dám chọc ta, đành phải xuống tay với người trước.” Diêm Quỳnh lạnh lùng liếc lại.

“Bọn họ không phải không dám chọc người, mà là không tìm thấy thì có, bởi vì dạo này người suốt ngày trốn ở đây viết sách cùng Đông Tâm Ngữ của người, thành một con rùa đen rụt đầu chính hiệu.” Đoàn Duẫn Phi phản bác ngay.

“Người nói ai là rùa đen rụt đầu?” Diêm Quỳnh cũng đứng dậy, áp sát vào hắn, hai người chóp mũi chạm chóp mũi, mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

“Không phải người sao? Tiểu thuyết gia kinh dị hiện tại biến thành sáng tác tiểu thuyết diêm tình, thực buồn cười.” Đoàn Duẫn Phi hất cằm đùa cợt.

“Có gì buồn cười? Ta dùng đầu óc viết chuyện tình yêu, còn người chỉ biết dùng nửa thân dưới đùa bỡn tình yêu, cẩn thận lại phạm sai lầm bây giờ.....” Diêm Quỳnh nói móc từ phía.

“Thì sao nào, từ lúc nào người lại quan tâm ta đến vậy?” Hắn trừng mắt nhìn Diêm Quỳnh.

“Ta thèm mà quần người! Chỉ sợ người nhiễm AIDS, làm mất mặt Bắc Đẩu Thất Tinh thôi.” Diêm Quỳnh trừng mắt nhìn lại.

“Câm miệng! Người là đồ ma thủ quái nam!” Đoàn Duẫn Phi quả thực bị chọc giận.

“Mẹ nó, khỉ lông vàng người vừa nói gì?” Diêm Quỳnh cũng bị chọc phát hỏa.

Hai đại nam nhân cao tương đương nhau cứ giằng co như vậy, không khí giương cung bạt kiếm, những người khác đứng xem lại cảm thấy toàn thân vô lực.

“Lại nữa! Các người có thể dừng đấu chưa? Lúc nào cũng thế, thật khó coi mà.” Thiên Ki Định Kiếm Hoài liếc một cái xem thường, chịu không nổi xoa xoa hai bên thái dương.

“Khó coi người có thể không nhìn.” Đoàn Duẫn Phi và Diêm Quýnh trầm miệng một lời bác bỏ.

Mọi người thấy bọn họ không hẹn mà cùng nói một câu, đều mỉm cười. Thiên Xu từng nói Diêm Quýnh âm trầm nhanh nhẹn dũng mãnh, Đoàn Duẫn Phi lại phong lưu chải chuốt phóng đãng, bọn họ tuy thường xuyên đấu võ mồm, không vừa mắt nhau, nhưng trên thực tế lại như hình với bóng, khó mà tách ra.

“Kỳ lạ nhỉ, rốt cuộc hai người là kẻ thù hay là bạn vậy?” Dịch Kiếm Hoài phất mái tóc dài đen của hắn, nhìn không được cười.

Đoàn Duẫn Phi và Diêm Quýnh chỉ cần vừa thấy mặt thì không thể không cãi nhau, nhưng một khi có người không có mặt, người kia thể nào cũng có vẻ cô đơn, thực làm người ta không hiểu bọn họ rốt cuộc muốn gì.

“Giống kẻ thù lại như bằng hữu, dị kỳ lại đồng tâm.” Diêu Quang Vọng Nguyệt Tinh Dã tựa lưng vào ghế, thấp giọng nói như ngâm thơ.

Hắn vốn lạnh như băng lại có chút tự bế, chưa bao giờ tùy tiện mở lời, đột nhiên thốt ra câu này, làm những người khác đều có chút kinh ngạc.

Gia Cát Tung Hoành lại vì lời nói của hắn mà trái tim lay động sâu sắc.

Dị kỳ đồng tâm! Bắc Đẩu Thất Tinh bọn họ, không phải dùng bốn chữ này để hình dung là tốt nhất sao? Tính cách khác nhau, nhưng bảy người cũng là một tập thể không thể chia tách, do bị cải tạo tàn khốc mà gặp gỡ, ngược lại càng làm cho bọn họ trở thành một đoàn thể đặc thù, vì có vận mệnh giống nhau mà càng thêm đoàn kết.

“Diêu Quang, người đang nói gì vậy? Ai thêm đồng tâm với người này? Trái tim Thiên Toàn sớm bị Đông Tâm Ngũ chiếm đầy, còn của ta thì chẳng có gì.” Đoàn Duẫn Phi khoa trương làm thành cái mặt quỷ.

“Người có tim sao? Cứ hỏi thử những cô gái bị người trêu đùa là biết, người căn bản là thằng đàn ông không tim không phổi.” Diêm Quýnh cười lạnh.

Đoàn Duẫn Phi hai hàng lông mày nhíu chặt như muốn giao nhau, đôi mắt sáng như bóng đèn vừa nguy hiểm vừa có mị lực mười phần nheo lại, thanh âm thoát ra theo nhịp ra vào của hầu (là cái gờ ra ở cổ đàn ông): “Ta thấy người thật sự muốn đánh nhau một trận với ta.....”

“Đúng vậy, ta đã sớm nghĩ thế đó.” Diêm Quýnh cũng không yếu thế, xoa xoa tay.

Mắt thấy hai người sắp xung đột, Thiên Xu bỗng nhiên xuất hiện trên màn hình, nhắc nhẹ một tiếng: “Đừng náo loạn nữa.”

Một câu, lại mười phần quyền uy, Đoàn Duẫn Phi hừ thật to, xoay người ngồi về chỗ.

Một bàn tay ngừng vỗ, đương nhiên tay kia vỗ cũng không kêu, Diêm Quýnh đành ngoan ngoãn ngồi xuống, sắc mặt ủ dột.

Gia Cát Tung Hoành âm thầm buồn cười, cũng chỉ có Thiên Xu mới chế ngự được hai con ngựa hoang này.

“Khai Dương, vừa rồi bác sĩ Canh đã phân tích cái nhẫn người mang đến, trong đó giấu dịch gì đó có thành phần thuốc phiện, loại này chỉ cần tiêm vào mạch máu, không tới ba phút, có thể khống chế não người, khiến người bị tiêm trở thành một con rối bị khống chế.....” Thiên Xu lập tức nói vào trọng điểm.

“Băng Thất Hàn muốn lợi dụng Khai Dương đối phó chúng ta, phải vậy không?” Gia Cát Tung Hoành hỏi.

“Đúng vậy.” Thiên Xu trả lời.

“Hừ, cô bé kia cho ta là đối tượng dễ dàng nhất để bắt đầu? Thật quá coi thường ta.” Đoàn Duẫn Phi cũng không kinh ngạc, hắn đã sớm hoài nghi Băng Thất Hàn trăm phương nghìn kế mời hắn ăn cơm là chuyện rất kì quái.

“Ta nghĩ Tập đoàn tài chính Minh Nhật sẽ tìm chúng ta báo thù, không nghĩ là Nhật Liên Tổ lại tìm đến cửa.....” Dịch Kiếm Hoài vuốt cằm, ngũ quan xinh đẹp hơi nhăn lại.

“Ừ, so với Tập đoàn tài chính Minh Nhật, tổ chức hắc đạo này khó đối phó hơn.” Gia Cát Tung Hoành sớm có dự cảm này.

“Cũng chỉ là một bang phái Nhật Bản thôi, có gì mà lo vậy?” Diêm Quýnh hơi nhú mày.

“Nhật Liên Tổ không phải bang phái bình thường, Thiên Toàn à, tổ trưởng Băng Thất Long Hình có năng lực hô gió gọi mưa trong giới hắc đạo, hơn nữa có giao tình với đơn vị tình báo các quốc gia, người vợ đã chết của lão còn là em gái của Thủ tướng Nhật Bản.” Gia Cát Tung Hoành lại nói.

“Người thật lợi hại, ngay cả chuyện đó cũng biết.....” Đoàn Duẫn Phi bội phục khen ngợi, mọi chuyện lớn nhỏ trên thế giới Thiên Quyền luôn rõ như lòng bàn tay, không kém Thiên Xu chút nào.

“Băng Thất Hàn có thể nắm được thân phận của người, là dựa vào thế lực Nhật Liên Tổ trải rộng toàn thế giới, Nhật Liên Quyền Tử vừa chết, cô ta chính là người kế thừa Nhật Liên Tổ, nghiêm túc mà nói, cô ta là đối thủ rất mạnh.” Điều mà Gia Cát Tung Hoành thực sự cố kỵ là lực lượng của Nhật Liên Tổ.

“Đối thủ càng mạnh, đánh càng đã nghiền.” Đoàn Duẫn Phi hồn nhiên không để Nhật Liên Tổ vào mắt.

“Người phải cẩn thận chút, Khai Dương.” Ngọc Hành Thạch Dật đột nhiên nói.

Bộ dạng cương mãnh cao lớn tráng kiện khí khái mười phần, trong bảy người, hắn và Vọng Nguyệt Tinh Dã giống nhau ở chỗ không nhiều lời, chẳng qua Vọng Nguyệt Tinh Dã miệng lưỡi lợi hại lại có khuynh hướng tự bẻ, còn hắn lại là người thành thực không thạo ăn nói, chỉ biết dùng nắm đấm và vũ lực giải quyết vấn đề, bởi vậy khó tránh khỏi làm việc xúc động.

Có điều, đừng nhìn hắn mang bộ dáng như phần tử bạo lực, hắn lại là người dễ mềm lòng nhất trong Bắc Đẩu Thất Tinh, không quên tình bạn cũ lại cực kì nghĩa khí, là người đồng chí vô cùng đáng tin cậy.

“Sao hả? Ngọc Hành, người lo lắng ta đánh không lại Băng Thất Hàn?” Đoàn Duẫn Phi vỗ vỗ bả vai dày rộng của Thạch Dật, cười nói.

“Không, ta muốn người cẩn thận với Nhật Liên Tổ, bang phái này khác hắc đạo bình thường, hai năm trước ta từng tiếp xúc với họ, Băng Thất Long Hình không phải nhân vật dễ đối phó, hắn tâm ngoan thủ lạt, không chuyện ác nào không làm, hơn nữa rất chú ý nghiên cứu thuốc phiện, ta tin thứ thuốc Băng Thất Hàn dùng để đối phó người cũng là vũ khí của Nhật Liên Tổ.” Thân phận võ bọ của Thạch Dật là vệ sĩ, hắn tiếp xúc không ít người, trong đó lại càng không thiếu những phần tử kì lạ nguy hiểm.

“Ngọc Hành nói đúng đó, Khai Dương, không thể khinh thường Nhật Liên Tổ, phải tiếp tục quan sát, nếu Nhật Liên Tổ tiến thêm một bước, người phải giải quyết bọn họ.” Thiên Xu nghiêm túc nói.

“Không thành vấn đề, chuyện này cứ để ta.” Đoàn Duẫn Phi cười, ngẩng cao cái đầu tóc vàng, vỗ vỗ ngực mình.

Mới vài ngày, hắn đã bắt đầu nhớ Băng Thất Hàn rồi!

“Băng Thất Hàn luôn truy tìm hành tung của người, lần này người đừng rời đảo Bắc Cực Tinh vội, chờ thêm một chút sẽ có nhân viên rời đảo, người hãy đi cùng họ. Hành trình trong tương lai của người cũng không cần thay đổi, ta nghĩ, Băng Thất Hàn hẳn là sẽ chủ động tìm tới người, nếu gặp phiền toái, lập tức báo cho ta.” Thiên Xu lại nói.

“Ta sao có thể gặp phiền toái? Phiền toái phải là Băng Thất Hàn!” Đoàn Duẫn Phi cười đứng lên, làm tư thế tay tiêu sái tạm biệt mọi người, chuẩn bị ra khỏi phòng họp.

Địch Kiếm Hoài lắc đầu, tò mò hỏi: “Kỳ lạ thật, sao thoát nhìn hắn trông quá là cao hứng vậy?”

Đoàn Duẫn Phi còn chưa trả lời, Diêm Quýnh đã trả lời họ:

“Còn phải hỏi sao? Cô nàng Băng Thất Hàn khẳng định là một đại mỹ nữ, tiểu tử này tám phần muốn mượn việc công làm việc riêng, đem đối phương lên giường rồi.” Diêm Quýnh nói với khẩu khí hiểu rõ tất cả.

“Thì ra là thế.....” Địch Kiếm Hoài giật mình, có điều trên gương mặt đẹp của hắn thoáng hiện một tia buồn bã không ai chú ý tới.

Trong Bắc Đẩu Thất Tinh, Thiên Toàn có vẻ có cảm tình tốt nhất với Thiên Quyền, nhưng hắn vẫn nhìn ra, người thực sự là tri kỉ của Thiên Toàn, lại là Khai Dương.

Mà hắn..... Vĩnh viễn chỉ có thể ở xa lảng lảng nhìn Thiên Toàn, không thể đến gần.....

Hội nghị chấm dứt, những người khác lục tục ra khỏi phòng họp, Thiên Xu đột nhiên gọi hắn lại.

“Thiên Ki, chờ chút.”

Địch Kiếm Hoài xoay người, ngạc nhiên hỏi: “Việc gì vậy?”

“Ta hy vọng người có thể đi hỗ trợ Khai Dương, mình hắn đối phó Nhật Liên Tổ có thể sẽ nguy hiểm.” Thiên Xu nói với Địch Kiếm Hoài.

Địch Kiếm Hoài nhíu mày, hắn và Khai Dương dù không thường cãi nhau, nhưng cá tính thật sự không thể hợp nhau nổi, muốn hắn hỗ trợ Khai Dương, khó tránh khỏi có chút khó chịu.

“Hắn không phải rất nắm chắc về việc đối phó phụ nữ sao?” Địch Kiếm Hoài hừ lạnh.

“Càng nắm chắc càng dễ chủ quan, Khai Dương sẽ cần hỗ trợ, người phải sẵn sàng bất cứ lúc nào.” Thiên Xu nói.

“Đã rõ.” Hắn nhanh chóng gật đầu. Thiên Xu nói gì hắn sẽ làm nấy, cho tới giờ vẫn lười nghi ngờ hoặc cãi lại.

Sau khi Địch Kiếm Hoài rời đi, chỉ còn Gia Cát Tung Hoành lưu lại, nhìn chằm chằm Thiên Xu trên màn hình máy tính, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

“Thiên Quyền, có việc gì sao?” Thiên Xu hỏi.

“Người đang lo lắng, đúng không?” Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự của Thiên Xu.

“Ta đang lo cái gì?” Thiên Xu hỏi lại.

“Nặc Á Phương Châu!” Hắn chậm rãi nói đáp án.

Thiên Xu đơ vài giây, cười than, “Ta thật sự càng lúc càng muốn tán thưởng người, Thiên Quyền.”

“Đừng lạc đề, người tra ra tài liệu liên quan tới “Nặc Á Phương Châu” rồi sao?” Gia Cát Tung Hoành nhíu mày.

“Đúng vậy, tổ chức từ thiện “Nặc Á Phương Châu” tạo thành từ ba tập đoàn tài chính đúng là kẻ khả nghi vạch kế hoạch nghiên cứu làm đột biến gen người năm xưa, chẳng qua chứng cứ sớm bị chôn vùi.” Gương mặt màu trắng trống rỗng của Thiên Xu trên màn hình hơi dịch chuyển.

“Cho nên, tuy nhóm nhà khoa học năm đó đều đã chết, nhưng kẻ đầu sỏ phía sau thực ra vẫn còn sống, đúng không?” Gia Cát Tung Hoành trầm giọng hỏi.

“Đúng, hơn nữa, tựa hồ đang chuẩn bị sẵn chúng ta về.”

“Người sợ bọn họ tránh ở chỗ tối, lợi dụng Nhật Liên Tổ khiến chúng ta hết sức ra tay?”

“Cái này rất có thể, sở dĩ Đường Thiệu Tông và Nhật Liên Tổ biết được thân phận của chúng ta, nhất định là có cao nhân chỉ điểm.....”

“Nói vậy, chúng ta sắp lâm vào một trận chiến khốc liệt? Người tính sao?” Đôi mắt phía sau cặp kính của Gia Cát Tung Hoành chợt lóe sáng.

“Lấy tĩnh chế động, ta sẽ quăng ra hai thứ dẫn rắn ra khỏi hang.” Thiên Xu thâm trầm nói.

“Hai thứ? Trời ơi! Ý người là.....” Thiên Quyền vừa động tâm tư, liền giật mình.

“Cho nên ta mới nói sẽ nguy hiểm.” Thiên Xu nở nụ cười.

Thiên Quyền trợn mắt, thật lâu sau mới thốt ra được một câu, “Người thật sự là tên âm hiểm, Thiên Xu.”

“Ta cũng thấy thế..... Ha ha.....” Thiên Xu lấy tràng cười rất đáng giận để hưởng ứng lời “khen tặng” này.

=====

4. Chương 04

Los Angeles

Một chiếc xe thể thao Porsche màu bạc phi nhanh vào ngôi nhà cao cấp của khu biệt thự Beverly, làm ngắt quãng bầu không khí của cuộc vui chơi ngoài trời, mỗi người ở đây đều có chút kinh ngạc, không rõ vị khách cứ xông thẳng mà vào này rốt cuộc là ai.

Cửa xe mở ra, Băng Thất Hàn mặc âu phục đen bước xuống, mọi người đều bị vẻ đẹp của cô làm lóa mắt, tuy bộ âu phục nam tính đã bao bọc lấy cô, nhưng vẫn khó che được hào quang diễm lệ tỏa ra bốn phía, rất nhiều đàn ông đã có bạn gái vẫn hai mắt đắm đắm nhìn chăm chăm cô, không thể dời ra.

Cô vừa xuống xe, chủ nhà lập tức tiến lên, vui mừng mà nhả nhận hỏi: “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô là.....”

Băng Thất Hàn không mở miệng, Võ Điền Lô Thái theo sát phía sau đã nhanh chóng vọt lên chắn trước mặt cô, ngăn đối phương lại.

“Chúng tôi tới tìm người.” Hắc lạnh lùng thốt.

“Tìm người? Các vị muốn tìm ai?” Chủ nhà ngây người hỏi.

Khi chủ nhà đang kinh ngạc hết sức, Băng Thất Hàn đã sớm đi thẳng vào, không ngại ngừng xông vào phòng ở của chủ nhà.

Trong ngôi nhà xa hoa rộng lớn, có rất nhiều người cả trai lẫn gái đang hôn nhau, vừa thấy đã biết, thông báo là tiệc ngoài trời thực ra chủ yếu là tổ chức loại tiệc mờ ám này, loại chuyện này đã xảy ra khá nhiều trong khu biệt thự Beverly.

Băng Thất Hàn cũng không thèm liếc mắt một cái, nhanh chóng đi tới vườn sau, ngay trên bờ bể bơi, một đôi nam nữ cơ hồ lộ ra trọn vẹn đang quấn quýt trên ghế, cô gái không ngừng phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, còn người đàn ông kia đang nhấp nhô trên người cô ta.....

Băng Thất Hàn phút chốc đứng lại, mắt trợn trừng, cảnh tượng trước mắt làm cô nhớ tới một cảnh nhiều ngày trước, chỉ khác là Mẫu Đơn được thay bằng cô gái này, hai người đều phát ra thanh âm dâm dăng, đều cùng bộ dạng lửa dục đốt người như làm trò hề, dường như chỉ cần đụng phải Đoàn Duẫn Phi, dạng đàn bà nào cũng trở nên hạ lưu như nhau!

Đúng vậy! Người đàn ông đang điên cuồng hôn cô gái kia chính là Đoàn Duẫn Phi mà cô muốn tìm, cô đã sớm biết hắc sẽ tham gia buổi tiệc tùng đêm nay, loại hành vi phóng dăng hắc thích nhất này, chỉ cần có người mời, hắc nhất định sẽ tham gia. Huống chi, chủ nhân nơi này còn là người hâm mộ của hắc.

Cô chán ghét nhãn mặt, còn chưa mở miệng, Đoàn Duẫn Phi đã cười ngẩng đầu, chậm rãi xoay người.

“Đúng là em có cách tìm ra tôi, Băng Thất Hàn, từ Đức đuổi đến tận Mỹ..... Tôi thực không hiểu, tôi đã làm gì chọc đến em? Vì sao em đuổi theo tôi không từ bỏ?”

Băng Thất Hàn lạnh lùng nhìn hắc, khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy sương.

“Sao anh có thể không hiểu? Hắc là trong lòng anh phải rất hiểu ấy chứ,... Khai Dương.” Cô đọc danh hiệu của hắc lên.

Đoàn Duẫn Phi nhướn mày, đứng lên, kéo cái quần dài đã cởi một nửa lên, thân trên để trần, không keo kiệt chút nào khoe ra cơ ngực cân xứng trắng kiện của hắc.

“Khai Dương là gì? Tôi không biết em đang nói gì.” Hấn tra thất lưng, đến gần cô, hơn nữa còn cúi đầu nhìn cô.

Cô quả nhiên biết thân phận của hấn, thú vị đây. Hấn thầm nghĩ.

Hơi thở nam tính xông vào mũi không hiểu sao khiến tim cô đập loạn lên, đầu cô hơi hỗn loạn trong vài giây, chỉ vì hương vị quen thuộc này làm cô nhớ đến nụ hôn cuồng đoạt của hấn.....

Không biết chừng là trúng tà rồi, mấy ngày nay cô thường xuyên nhớ tới cảm giác đầu lưỡi lửa nóng của hấn tiến vào trong miệng cô, một đám lửa theo đầu lưỡi cô dần cháy lan xuống ngực, điên cuồng không kiêng nể thiêu đốt nơi này.

Nhưng điều làm cô tức giận nhất, là dù có làm thế nào cô cũng không dập tắt được hoa lửa trong ngực, nụ hôn của Đoàn Duẫn Phi quả thực là một mối lửa, là loại cổ độc, nếu không giết hấn, sẽ không thể dập tắt lửa lòng!

Chỉ cần giết hấn.....

“Đừng giả bộ nữa! Anh gạt được người khác, nhưng không lừa được tôi đâu.” Cô hít một hơi, làm dịu lại những suy nghĩ trong lòng.

Đoàn Duẫn Phi khôn khéo với mọi phụ nữ, nhưng cô sẽ cho hấn biết, cô khác những người phụ nữ bình thường!

“Này, rốt cuộc cô là ai? Sao lại chen ngang vào chuyện tốt của tôi.....” Cô nàng tóc vàng nằm trên ghế khó chịu đứng lên, không để ý thân trên của mình lỏa lồ, trừng mắt nhìn cô và Đoàn Duẫn Phi.

“Không có gì, Jenny, anh có chút dây dưa với vị tiểu thư này, em cứ về phòng trước chờ anh.” Đoàn Duẫn Phi trấn an bạn tình.

Jenny không nghe, xoay người ôm gáy hấn, nói: “Không muốn đâu, người ta thật vất vả mới đợi được cưng, người ta không muốn giao cưng cho đứa con gái khác.”

“Ai dà, ngoan một chút, đi vào chờ anh, cô gái này không dễ chọc đâu!” Hấn ôm thất lưng Jenny, cúi đầu hôn đôi môi đỏ tươi của cô nàng.

“Chỉ là một con nhai ranh, em không sợ.....” Jenny nói xong dùng sức kéo hấn xuống, nhiệt tình hôn hấn.

Hấn không bao giờ cự tuyệt bất kì ai, hé miệng, đầu lưỡi hai người liền nhiệt liệt quấn quít.

Băng Thất Hàn nhìn hai người hôn nhau chẳng coi ai ra gì, cơn tức dâng lên, rút súng ở thất lưng nhắm vào Jenny mà bắn.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, Đoàn Duẫn Phi lại trong một giây buông Jenny, xoay người, ra tay, giữ chặt cổ tay cô, nòng súng liền chia sang phía khác.....

“Pàng!” một tiếng, viên đạn bắn vào không trung.

Quá nhanh! Cô khiếp sợ ngây cả người, động tác của Đoàn Duẫn Phi trong chớp mắt vẫn liên mạch lưu loát, nhanh kinh người.

“Chưa chi đã nổ súng, thật nóng nảy quá!” Hấn chặc chặc lắc lắc cái đầu, liếc nhìn Jenny đang sợ hãi, thương tiếc nói: “Em khiến tiểu bảo bối của tôi sợ tới mức.....”

Cô giận dữ giật tay ra, lấy thanh âm có thể làm người đông thành băng hừ lạnh: “Bảo ả cút, sau đó anh phải đi theo tôi.”

Hấn thở dài một hơi, nói với Jenny: “Em đi nhanh đi! Jenny, bây giờ anh đang có chút phiền toái.”

Jenny không nghĩ là cô gái nhỏ này lại hung hãn đến thế, trợn to mắt, sợ tới mức chạy thực mạng.

Họng súng của Băng Thất Hàn ngược lại nhắm ngay Đoàn Duẫn Phi, một bộ dáng đắc ý như nắm được kết cục trong tay: “Đêm nay, anh không đi cùng tôi cũng không được.”

“Thì ra em quá nhớ tôi, vội vã muốn tôi theo em.....” Hấn cười, mồm mép lém lỉnh nói.

“Câm miệng, tôi đang muốn tính sổ với anh đây, anh bắt kính với tôi, tôi muốn đòi hết nợ trong hôm nay.” Cô âm trầm nói.

“Thì ra em còn canh cánh chuyện hôm đó tôi hôn em?” Hấn ra vẻ kinh ngạc.

“Không ai dám làm vậy với tôi mà có thể sống tiêu dao cả.” Cô giận dữ trừng mắt nhìn hấn.

“Thật sao? Chưa từng có ai hôn em sao?” Hấn mở to mắt, khó tin.

Đôi mày lá liễu của cô nhướn lên, cực kì chán ghét bộ mặt lưu manh của hấn.

“Được rồi! Thế thì tôi xin lỗi em vậy, cùng lắm thì đền cho em một cái hôn nữa.....” Hấn nói xong chu miệng ghé sát vào cô.

“Muốn chết.....” Cô cực kì tức giận, lên đạn, chĩa súng vào giữa trán hấn, mặt cười đầy băng lạnh.

“Em sẽ không dám nổ súng, giết tôi, em không thể tìm Bắc Đẩu Thất Tinh.” Hấn không úy kỵ đứng thẳng, mỉm cười đắc ý.

Cô trong lòng hơi run sợ, hấn nói đúng, hiện tại xúc động giết hấn, cô không thể tìm ra Bắc Đẩu Thất Tinh, càng không thể đứng trước cha cô.

“Bây giờ tôi không giết anh, tuy nhiên mạng của anh đã nằm trong tay tôi, vĩnh viễn trốn không thoát.” Cô cười lạnh, ra hiệu cho Võ Điền Lôi Thái.

Võ Điền Lôi Thái tiến lên giữ lấy tay Đoàn Duẩn Phi, chĩa súng trong tay vào ngực hấn, lạnh lùng nói: “Đi.”

Đoàn Duẩn Phi bắt đắc dĩ cầm lấy áo sơ mi trên ghế, bị bắt đi ra cổng.

Lúc này, chủ nhà vội vàng chạy tới, thấy hấn bị người bắt đi, kinh hãi nói: “Anh Đoàn, đây..... Đây là sao?”

“Đừng lo, Brown tiên sinh, Băng Thất tiểu thư chỉ muốn mời tôi tới nhà cô ấy làm khách thôi.” Hấn cười nói với chủ nhà.

“Thật..... Thật sao?” Nhìn vào tình huống, cũng không giống mời khách cho lắm!

“Thật! Anh yên tâm, tôi không sao.” Hấn vừa đi vừa mặc áo sơ mi, cứ như thế bị áp giải tới chiếc Porsche của Băng Thất Hàn đang đỗ ở cổng chính.

“Ồ! Xe đến thật đúng giờ, giống chủ của nó như đúc, có vẻ em rất thích xe Porsche.....” Hấn vừa thấy xe liền khen ngợi liên thanh, tay sờ vào vỏ xe màu bạc.

Băng Thất Hàn cực kì khó chịu với động tác của hấn, bước lên phía trước, xoa sạch vết đụng chạm của hấn trên chiếc xe yêu quý của cô. “Đừng sờ loạn vào xe của tôi, lên xe!”

“Hả? Ngay cả xe cũng không cho người khác chạm vào? Em như vậy là không được!” Hấn nhăn mặt, sao lại có loại con gái lạnh như băng thế này? Cô thật sự cần được dạy dỗ cho tốt.

Băng Thất Hàn không muốn nghe mấy lời vô nghĩa của hấn, dùng tay đẩy mạnh hấn vào ghế sau, nhưng người hấn lại trong nháy mắt chồm lên, xoay người thoát ra từ mui sau xe, thân hình nhanh như điện chớp.

“A! Võ Điền, ngăn hấn lại.....” Băng Thất Hàn la hoảng.

Võ Điền Lôi Thái nhanh chóng nhào lên bắt hấn, nhưng đã muộn một bước, Đoàn Duẩn Phi đã kịp chạy tới chiếc Ferrari đỏ của mình, lên xe khởi động, hơn nửa thò tay ra ngoài cửa sổ khiêu khích, ngoắc ngoắc muốn đầu tay đôi với Băng Thất Hàn.

Đuổi kịp tôi, tôi mới đi cùng cô. Ý của hấn đã quá rõ ràng.

Băng Thất Hàn giận dữ, lên xe đuổi theo, hai chiếc xe một trước một sau gầm rú lao ra khỏi khu biệt thự, tiếng động cơ làm cho mọi người đều khiếp sợ.

“Tiểu thư! Quay lại, nguy hiểm lắm.....” Võ Điền Lôi Thái hét lớn, đuổi theo ra cổng, nhưng Porsche của Băng Thất Hàn đã sớm biến mất cùng Ferrari của Đoàn Duẩn Phi ở chỗ rẽ, chỉ để lại khói bụi phía sau.

Hai chiếc xe thể thao phóng nhanh trong đêm tối, một chiếc đỏ như lửa, một chiếc trắng màu bạc, hoàn toàn không để ý những xe khác trên đường, ngang nhiên biến ngã tư đường thành đường đua xe.

Có điều, ở ngã tư bình thường việc điều khiển xe có độ khó rất cao, chẳng những phải tránh xe khác, mà còn phải xử lý các tình huống bất ngờ sao cho phù hợp.

Nhưng Đoàn Duẩn Phi không lo lắng chút nào, chiếc Ferrari đỏ mà hắn đang điều khiển này giống hệt chiếc hắn dùng để đua, động cơ bên trong đều được nâng cấp, tính năng rất tốt, mã lực mười phần. Hơn nữa, hắn có thói quen mặc sức phóng trên đường vào ban đêm, bởi vậy vào thời khắc này hắn đang cực kì hưởng thụ lạc thú bị truy đuổi.

Băng Thất Hàn cũng phóng bình thường, những năm gần đây cô vẫn được huấn luyện các kĩ thuật lái xe, học để vừa truy đuổi tốc độ cao vừa giữ an toàn cho bản thân, cho nên dù Đoàn Duẩn Phi có dùng mọi cách bứt lên, cô vẫn có thể bám chặt lấy đuôi xe hắn.

Tốt lắm, hết sức theo kịp, trò chơi đang bắt đầu!

Đoàn Duẩn Phi nhìn gương chiếu hậu, khóe miệng khẽ nhếch.

Hắn càng lúc càng hứng thú với Băng Thất Hàn, vị Băng Thất Hàn này lạnh diễm tàn khốc, lại có vẻ như không thích đàn ông, điều này càng khơi dậy tính hiếu kì của hắn, rốt cuộc là loại người nào giáo dục cô thành bức tượng băng băng vậy? Phụ nữ vốn nên quyến rũ, ôn nhu, nên giống như ngọn lửa đốt sạch đàn ông không lưu lại manh giáp. Chắc cô chưa bao giờ biết mình cũng là người bình thường, khi cười đôi mắt hoàn toàn không có độ ẩm, ngay cả khi nhìn người khác ánh mắt cũng mang sương lạnh. Mỗi khi cô đối mặt với hắn bằng bộ mặt lạnh như băng, lòng hắn lại có nỗi xúc động muốn nhiệt độ cơ thể chính mình hòa tan mặt nạ vô trang khắc từ băng của cô.

Đúng vậy, hắn phải dạy cho cô biết thế nào là nhiệt tình.

Lượn một cái, hắn nhanh chóng vượt lên xe phía trước, lẩn theo kẽ hở giữa các xe đang chạy để tiến lên, sau đó thoắt giảm tốc chờ cô đuổi theo.

Băng Thất Hàn quả nhiên y như học vẹt, không dám thả lỏng chút nào gấp gấp đuổi theo, Đoàn Duẩn Phi cứ nhanh một lúc, lại cố ý giảm tốc một lúc, dẫn cô vào đường hẻm lách.

Không lâu sau, đi tới một sườn dốc, khoảng cách giữa hai xe đã cực kì gần, hắn đột nhiên phanh một cách gọn lẹ, quay xe 360 độ chạy sang đường xe ngược chiều, Băng Thất Hàn kinh hãi, vội vàng quay xe theo hắn, bánh xe vẽ trên mặt đất một đường ngoằn ngoèo, tiếng phanh xe vang giữa đêm khuya.

Đoàn Duẩn Phi cười cười, tiếp tục phi nhanh về phía trước, Băng Thất Hàn nhấn mạnh chân ga, cố gắng đuổi sát.

Cô buồn bực phát hiện, từ đầu Đoàn Duẩn Phi đã muốn đùa cô, cô sớm nhìn ra kĩ xảo lái xe của hắn cao hơn mình nhiều, sở dĩ có thể đuổi kịp hắn, tất cả là do hắn cố ý nhường.

Đáng giận! Cô cần môi dưới, cá tính không chịu thua hoàn toàn bị khơi dậy.

Cô không tin là không bắt được hắn!

Đổi tốc độ lần nữa, thêm mã lực, cô quyết định mạnh tay đạp sức một lần, nhấn ga tăng tốc khiến xe phóng nhanh về phía trước, vượt qua Ferrari của Đoàn Duẩn Phi, hai chiếc xe chạy song song trên đường.

Đoàn Duẩn Phi quay đầu nhìn cô, ý đùa bỗng nổi lên, cũng dùng tốc độ cao để cạnh tranh với cô.

Cứ không ai nhường ai vài km nữa, đột nhiên, một chiếc container lớn chạy đến theo hướng ngược lại, Băng Thất Hàn chiếm dụng đường ngược chiều nên hơi kinh hãi, sốt ruột muốn lái về làn đường đúng, nhưng Đoàn Duẩn Phi không chịu để cô lái về.

Cô quay đầu trừng mắt nhìn hắn, tức đến nổi mặt trắng bệch.

Chiếc container to nhấn còi mạnh, mắt thấy sắp đâm nhau, Đoàn Duẩn Phi không cản cô nữa, hơi phanh chậm lại một chút, tạo ra một khe hở, cô thừa cơ chuyển làn đường, tránh được tình trạng nguy ngập, nhưng vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, bánh xe phía sau bên phải của Porsche không hề báo trước nổ một

tiếng, lớp xe rời ra. Xe đang chạy với tốc độ cao lập tức nghiêng ngã, ma sát với mặt đường tạo thành một vệt tia lửa, xe lắc lư dữ dội, tay lái hoàn toàn không khống chế được.....

“A.....” Cô kinh hoảng muốn ổn định xe, nhưng túi khí an toàn ngăn tầm mắt cô, cô căn bản không nhìn được phía trước.

Xe của Đoàn Duẫn Phi chạy ngay phía sau, xe cô xảy ra sự cố, khiến Ferrari sắp đụng thẳng vào xe cô đến nơi.

“Shit!” Hấn kinh hãi hô nhỏ, việc không ngừng gạt cần số, phanh xe, chuyển hướng, mạo hiểm muôn phần mới tránh được Porsche của cô, thoát trong gang tấc.

Nhưng Băng Thất Hàn không may mắn như vậy, cô nghĩ cách phanh xe lại, nhưng vì xe hỏng nên bị lật, Porsche liền chống ba bánh lên trời trượt trên thảm cỏ bên đường, tới hơn mười mét mới dừng lại.

Đoàn Duẫn Phi ngừng Ferrari, lao nhanh xuống xe, tiến lên xem kỹ tình trạng của cô.

“Băng Thất Hàn!” Hấn ngồi xổm xuống kêu, thử hỏi cô ra từ phía mũi xe trần, nhưng thân thể cô bị kẹt giữa ghế ngồi và túi khí an toàn, không thể động đậy.

“A.....” Cô đau quá thở phì phò.

“Đợi chút, đừng nhúc nhích.” Hấn lập tức đá một cú vào thân xe, cú đá quá mạnh khiến xe lật trở về, sau đó, hấn vặn bung cửa xe đã biến dạng, rút một lưỡi dao sắc bén từ trong giày ra, cắt thủng túi khí, cắt đứt dây an toàn, thuận lợi bế Băng Thất Hàn lên.

“Thả..... Buông ra.....” Băng Thất Hàn lấy chút hơi sức còn lại để né hấn, lưng lay sắp ngã nhưng vẫn cố cách xa sự ôm ấp của hấn.

Hấn nhướn mày, cười lạnh nhìn thân hình nghiêng ngã của cô.

Cô căn bản đứng cũng không nổi, hơn nữa chân có vẻ bị trật, trán vẫn đang chảy máu, suy yếu vậy mà vẫn kiêu ngạo tử thủ, buồn cười.

“Này, em bị thương không nhẹ, cần đến bệnh viện kiểm tra.....” Hấn tốt bụng khuyên.

“Không cần anh quản.....” Cô âm lãnh quay đầu, nhưng quay người lại làm cho đầu càng thêm choáng váng, thân thể lập tức mất hết sức, ngã quỵ xuống phía trước.

Hấn không tiến lên đỡ cô, mà ung dung thông thả, thờ ơ lạnh nhạt.

Cô liền ngã lăn ra đất, đau đến kêu rên, nhưng có chết cũng không cầu xin hấn.

“Chắc chắc chắc, chắc đau lắm.....” Hấn hỏi như vui sướng khi người gặp họa.

Cô buồn bực muốn di động thân mình, nhưng vừa dịch chuyển đầu, đã cảm thấy trời đất không ngừng quay quay, ngay cả hình ảnh Đoàn Duẫn Phi cũng càng lúc càng mơ hồ.....

“Tôi thấy em không ổn rồi.” Hấn cười nhạo một tiếng, đi tới chỗ cô.

Trực giác bảo cô nên cách xa hấn, bắt đắ dĩ cả người đều không nghe theo ý muốn, trước mắt nhanh chóng bị bao trùm bởi một mảng tối đen, thứ cuối cùng truyền vào tai cô, là tiếng cười sâu kín mang chút ngả ngớn của hấn.

Hấn ngồi xổm xuống bên người cô, lại ôm cô lần nữa, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, lẩm bẩm: “Em thật là! Đúng là thích cạy mạnh!”

Cô ôn thuận nằm trong lòng hấn, không như thường lệ lạnh giọng đầu khẩu, hấn không hề chớp mắt nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên cảm thấy loại cảm giác chết tiệt này đúng là tốt.....

Chỉ là, đến tận cùng là ai làm? Bánh xe của Băng Thất Hàn rõ ràng bị động tay động chân, mới có thể nổ khi chạy xe tốc độ cao, đây cũng không đơn thuần là việc ngoài ý muốn.

Quay đầu nhìn chiếc Porsche hỏng của cô, hấn không khỏi trầm ngâm suy nghĩ.

“Quên đi, mặc kệ ai giở trò quỷ, tôi đều cảm tạ, bởi vì do vậy, tôi mới có thể ở riêng cùng em, chỉ hai người trong một buổi đêm tốt đẹp!” Thấp giọng cười khẽ, hắn ôm cô trở lại xe mình.

Một hồi truy đuổi chấm dứt, nhưng một đêm cuồng hoan sắp bắt đầu, đêm còn dài, nên đi đâu hưởng thụ điểm phúc từ trên trời rơi xuống này cho thật tốt đây?

Hắn mang cô lên xe, mắt sắc bén phát hiện trên cúc áo cô gắn thiết bị theo dõi, không nói hai lời liền đem bỏ đi, trên mặt chậm rãi hiện lên nụ cười giả tạo.

Từ giờ trở đi, đừng ai mong có thể quấy rầy chúng ta.

Lên xe, nhấn mạnh chân ga, lửa đỏ Ferrari chở tiếng cười của Đoàn Duẩn Phi phóng về phía trước.

Cô mệt quá! Nhưng vẫn không thể nghỉ ngơi, bởi vì chỉ cần nghỉ một chút, thanh kiếm của cha sẽ vô tình dừng trên người cô.....

“A Hàn! Bả vai con dùng không đủ sức!”

Cô thở phì phò, chém thanh kiếm trúc một lần nữa.

“A Hàn! Lưng con chưa thẳng!”

Cô cố gắng chịu cơn đau nhức ở lưng, ra sức tiếp tục.

“A Hàn! Lại từ đầu một lần nữa.....”

Còn lần nữa sao? Tha cho cô đi! Cô đã đánh hai mươi lần, sao không cho cô nghỉ một chút? Những đứa bé khác đều được ra ngoài chơi, vì sao chỉ có cô phải luyện kiếm?

“A Hàn! Ngay ra đó làm gì?”

Một tiếng hô nghiêm khắc, cùng một trận gió mạnh, lưng cô bị kiếm trúc đánh trúng.

“A.....” Cô đau đến mức quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt chảy ròng ròng, cũng không dám khóc thành tiếng.

“Không cho phép khóc! Năm đó chị mày học kiếm vừa nhanh vừa giỏi, mày thì..... Mau đứng lên! Tiếp tục đánh! Đứng lên!” Tiếng cha vẫn vậy, thật nghiêm khắc vô tình.

Cô dùng sức nuốt nước mắt vào lòng, chậm rãi đứng lên, còn chưa đứng vững, kiếm của cha đã quét lại, mặt nạ bảo hộ của cô bị phá hỏng hoàn toàn, người ngã vật ra sau, mắt nhắm đom đóm.

Đủ! Quá đủ rồi! Con không muốn đánh nữa! Đừng so sánh con với chị nữa! Con là con, chị ấy là chị ấy, con mệt quá rồi..... Thật sự mệt quá rồi..... Cô gào lên trong lòng, nhưng không ai nghe thấy tiếng lòng cô.....

Lúc này, một bàn tay ấm áp vuốt nhẹ mặt cô, cảm giác ấm áp làm cô như quên cả cách hít thở.

Là ai?

Là tay ai thế?

Trong trí nhớ, chưa từng có ai đối tốt với cô như thế. Sau khi sinh cô thì mẹ qua đời, vì vậy chị cô trách cô hại chết mẹ, luôn cực kì lạnh nhạt và bất hòa với cô, giữa hai chị em chẳng có tình cảm gì đáng nói.

Còn người cha lạnh lùng, bắt cầu ngôn tiểu (nghiêm túc, không nói cười tùy tiện) ngay cả một nụ cười cũng hà tiện không cho cô, càng đừng nói đến việc chạm vào cô, mặc dù cô là nhị tiểu thư cao quý của Nhật Liên Tổ, cũng chỉ là một kẻ đáng thương, cô độc lớn lên dưới cái bóng quá vĩ đại của chị.....

Đầu ngón tay lướt tới mi mắt cô, không ngừng lướt qua lướt lại trên mặt cô, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô, cô mơ màng muốn dựa sát vào bàn tay ấy, lưu luyến cảm giác được an ủi sẵn sốc.

Ấm áp quá.....

Cô thở dài xa xăm.

Tiếp theo, bàn tay kia luồn vào tóc cô, dọc theo tóc mai, đi tới tai cô, xoa nắn vành tai cô.

Cô miễn cảm co người một chút, tâm tình đang thả lỏng bỗng trở nên cảnh giác.

Bàn tay xa lạ này trở nên có chút..... Có chút.....

Trong khi suy nghĩ đang hỗn loạn, bàn tay ấm áp kia đột nhiên ôm lấy gáy cô, hơn nữa..... Hơn nữa lần mò tới ngực cô.

Cô kinh hoàng mở mí mắt nặng trĩu, kí ức xưa lập tức bay đi hết, chớp mắt mấy cái, tiêu cự nhắm thẳng vào bóng người trước mắt, thoáng chốc, cô ghen hòng nhìn trần trối, ngây dại.

Mái tóc vàng óng ánh làm người ta chói mắt, ánh mắt xấu xa, khoe miệng đùa cợt, người này chẳng phải là Đoàn Duẩn Phi sao?

Cô khiếp sợ muốn nhảy dựng lên như bị đạn bắn, đầu óc hoàn toàn tỉnh lại, bàn tay to làm cho cô biết thế nào là ôn nhu ấy đúng là của Đoàn Duẩn Phi, mà giờ phút này tay hắn đang luồn vào áo lót bên trong áo sơ mi của cô, bao lấy một bên vú cô.....

Tên khốn kiếp này!

Cô không chút nghĩ ngợi, tay trái nhéo cổ tay hắn, tay phải đâm vào má hắn, quát lên giận dữ: “Mày muốn làm gì?”

Đoàn Duẩn Phi thực sự trúng một quyền của cô, đổ người ra sau, kêu đau một tiếng, “Oái! Em báo đáp ân nhân cứu mạng như vậy sao?”

Cô nắm chặt vạt áo trước ngực chính mình, nhảy xuống giường, nhưng vừa nhảy xuống mới phát giác hai chân cô để trần, quần âu phục đen không biết đã bị cởi khi nào, toàn thân cao thấp chỉ còn cái áo sơ mi, áo lót cùng một cái quần lót.....

Cô thở dốc vì kinh ngạc, tên chết tiệt này lại dám.....

“Mày đã làm gì tao?” Cô tức giận đến mức toàn thân phát run.

“Đừng khấn trương, chưa làm được gì thì em đã tỉnh rồi.” Đoàn Duẩn Phi xoa cằm, vẻ mặt tiếc hận.

5. Chương 05

Ba mươi phút trước, sau khi hắn chở cô đến bệnh viện kiểm tra bôi thuốc, liền tìm được nhà nghỉ tạm coi như sạch sẽ tao nhã này, vì người cô đầy vết bẩn, hắn tốt bụng giúp cô rửa mặt chải đầu một chút, nhưng khi hắn cởi bỏ áo khoác đen và quần dài đã hư hại của cô, ánh mắt hắn không thể rời được bộ ngực cao thẳng của cô.....

Dưới chiếc sơ mi trắng, có thể mơ hồ thấy được hai bầu vú tuyết trắng no đủ được bao lại bởi cái áo lót ren, theo nhịp thở của cô, bộ ngực sữa làm người ta tâm hồn nhộn nhạo lại phập phồng, khiêu khích mỗi cảm quan của hắn.

Cô thực gầy, nhưng vẫn có bầu ngực đầy đặn làm cho tất cả đàn ông khó có thể chống cự, hơn nữa hai chân thon dài mê người, khuôn mặt đẹp dễ tinh xảo, cô gái tuyệt sắc này nằm trước mặt hắn, hắn sao có thể ngồi mà lòng không loạn?

Vì thế, hắn không nhịn được bèn nằm bên cạnh cô, yêu thích không buông tay vuốt ve đôi má mịn màng hoàn mỹ của cô, chặc chặc sợ hãi than cô khác hẳn với vẻ đẹp của người thường.

Đi khắp các nước, hắn đã gặp qua vô số người đẹp, nhưng không có ai đẹp như Băng Thất Hàn câu động tâm hồn hắn. Cô là người Nhật Bản, ngũ quan mặc dù không thâm thúy như người đẹp phương Tây, nhưng lại có một cổ lãnh mị, nội liễm, u tĩnh (nét quyến rũ lạnh lùng, vẻ đẹp bình lặng bên trong, nét trầm tĩnh) chỉ con gái phương Đông mới có, giống một đoá sen thanh khiết hiên ngang vươn thẳng.....

Cô giật mình, mày cau lại, hắn không khỏi nâng mặt cô lên, lấy ánh mắt miêu tả đôi môi đỏ mọng khêu gợi của cô, cái gáy trong sáng mảnh khảnh, cùng với bộ ngực không ngừng thúc giục hắn.

Rất nhanh sau đó, một cổ dục vọng rực rạch ở bụng dưới hấn, hấn rớt cuộc nhịn không được, cởi vài cái cúc áo sơmi của cô, tay chậm rãi tiến vào trong áo lót, phủ lên một bên vú đầy đặn mà một tay vẫn chưa thể ôm trọn.

Cảm xúc tốt đẹp phảng phất như lên thiên đường khiến hấn phát cuồng, bởi vậy, khi Băng Thất Hàn đột nhiên tỉnh lại đâm hấn một phát, hấn căn bản không kịp né tránh.

Phi! Thật quá đáng tiếc! Mới sờ soạng hai giây..... Hấn âm thầm bóp cổ tay.

“Mày dám thừa lúc tao ngất phi lễ tao!” Cô cuồng nộ không thôi, tấm thân này từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đàn ông xem qua, lại để tên lưu manh này sờ soạng, thật sự cực kì đáng giận!

“Sau khi em bị lật xe, là tôi đã cứu em, còn đưa em đến bệnh viện băng bó vết thương, dù sao em cũng phải báo đáp một chút chứ?” Hấn khuôn mặt tươi cười đi về phía cô, mê đắm ngắm cặp đùi ngọc thon dài của cô.

Trên đùi để trần của cô quần đầy băng vải trắng, nhưng như vậy mị lực của cô chẳng những không tổn hao chút nào, thậm chí còn làm người ta cháy lên dục hỏa.

“Tên tạp chủng! Tao muốn giết mày!” Cô khó tiêu nổi hận, xông lên trước, dùng chân không bị thương đá mạnh vào bụng hấn.

Hấn chớp người tránh sang bên cạnh, ôm lấy chân cô, vừa vuốt ve vừa nói: “Ừm! Thực co dãn....”

Cô kinh hãi, tá lực đả lực (mượn sức đánh sức), xoay người đá về phía sau. “Buông tay!”

“Wow! Thật là một cô bé hung dữ! Bị thương vẫn có thể đá người.....” Hấn huyết sáo, ngửa người về phía sau, tiện thể nghiêng đầu, nhìn chằm chằm quần lót của cô bị lộ ra khi giơ cao chân đá.

Tên háo sắc!

Cô hỗn hển thu chân về, nhắc một cái ghế ném về phía hấn.

Hấn thoải mái tránh đi, cười nói với cô: “Sao kích động vậy? Em phải học cách làm một cô gái thật sự.....”

“Câm miệng!” Cô nóng giận quát một tiếng, vừa quay đầu, thoáng nhìn thấy áo khoác của mình treo cạnh cửa, xoay mình lại gần, lấy từ trong túi ra một cái bật lửa, nhắm vào hấn ấn chốt mở, một viên đạn từ trong bật lửa bắn ra.

Hấn không đoán được một cái bật lửa nhỏ lại là súng lục bỏ túi, sợ run một giây mới né ra, viên đạn mạo hiểm sượt qua áo sơmi hoa của hấn.

“Hung dữ quá là không thẳng đàn ông nào dám yêu em đâu, Băng Thất Hàn.” Hấn nhìn cái sơmi hàng hiệu của mình bị phá hỏng, lại nhìn cô, không hề báo trước vọt đến trước mặt cô, một phen đoạt được cái bật lửa kia, quăng sang một bên, nghiêm chỉnh khuyên.

“Tao cũng không cần thẳng nào yêu.” Cô hung ác trừng mắt nhìn hấn.

“Chẳng lẽ em thật là đồng tính luyến ái?” Hấn cau mày. Không thể nào.....

“Không, dù là nam hay nữ tao cũng không yêu, nhất là loại đàn ông phong lưu đề tiện như mày!” Cô độc ác chửi hấn.

Hấn bị cô nói, sắc mặt trầm xuống. “Thật không? Nhưng có rất nhiều cô gái yêu tôi đó!”

“Hừ! Đó là do đám người ấy quá nông cạn, mày nghĩ mày là ai? Nếu không muốn tra ra “Bắc Đẩu Thất Tinh” từ miệng mày, bằng vào loại tạp chủng như mày, căn bản không có tư cách tiếp cận tao.” Cô khinh miệt hừ lạnh.

Khuôn mặt tuần tú của hấn dài ra, bị cô trái một câu “Đề tiện”, phải một câu “Tạp chủng” chọc giận, ánh mắt coi thường người khác của cô càng kích thích tính tình hấn mãnh liệt hơn.

Cô nghĩ cô rất cao quý sao? Chỉ là con gái một tên lưu manh hắc đạo, cũng dám dùng giọng điệu này nói chuyện với hấn?

“Em nói tôi không có tư cách tiếp cận em? Tốt thôi, vì những lời này, đêm nay tôi sẽ biến em thành người con gái của Đoàn Duẫn Phi tôi.” Mắt hắn lóe lên mũi nhọn nguy hiểm, khóe miệng nhếch lên tà ác.

Làm chuột bạch trong phòng thí nghiệm nhiều năm, hắn thống hận nhất là bị người khác khinh bỉ, vì hai chân bị cải tạo, hắn tự nhận là người ngoại tộc, sớm không phải là người bình thường, tuy không mong được người bình thường coi là giống họ, nhưng ít nhất không thể thiếu sự tôn trọng. Bằng Thất Hàn phạm vào tối kỵ trong lòng hắn, nếu hắn không giáo huấn cô cho tốt, cô sẽ tưởng mình là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời) cao cao tại thượng mất!

“Mày muốn làm gì?” Hắn đột nhiên hiển lộ khí thế mạnh mẽ làm cô hoảng sợ lui từng bước về phía sau.

“Tôi muốn làm em hiểu, em cũng chẳng khác gì những con đàn bà khác.....” Nói xong, thân hình hắn đột nhiên loáng lên một cái, như tia chớp vọt ra sau cô, từ sau ôm lấy cô.

Cô kinh hãi, luôn khó lòng phòng bị tốc độ dưới chân hắn.

“Làm càn!” Cô giận dữ kêu, ra sức giãy dụa.

Hắn nghiêng đầu ghé vào tai cô, thổi khí bên tai cô, hai tay thông thả dùng sức xoa bóp cự phong của cô. “Tôi còn muốn làm càn hơn nữa.”

Cô né tránh hơi thở của hắn, vừa vội vừa tức, trong lòng lại càng lúc càng kinh hoàng.

Luyện võ thuật và kiếm nhiều năm, trước Đoàn Duẫn Phi thì một thứ cũng không dùng được, trước mặt hắn, cô trở thành một cô bé trời gà không chặt, chỉ có thể mặc hắn xâm lược.

“Mày dám chạm vào tao, tao sẽ xé xác mày!” Cô không tránh được hắn, chỉ có thể cạy mạnh bằng miệng.

“Trước khi em xé xác tôi, tôi sẽ cho em biết thế nào là cực lạc muốn chết.” Hắn vươn đầu lưỡi, liếm vành tai của cô.

“A!” Cô kinh hoàng hô một tiếng, toàn thân run rẩy.

“Sao? Thoải mái không? Còn có thể thoải mái hơn đó.....” Hắn cười, gắt gao ôm cô, tay luồn dưới áo sơ mi tiến vào, bắt lấy vú cô, trêu đùa nhũ tiêm của cô.

“Không!” Cô gào thét, không để ý cái chân đau, không ngừng xoay đánh.

“Ha ha..... Em thực mắc cảm, chơi vậy mới đã nghiền.” Hắn không hề lãng phí thời gian, ôm lấy cô, quăng cô xuống giường lớn.

Cô một trận choáng váng, cố gắng bò lên, nhưng hắn giống hắc báo tấn công con mồi, đè cô xuống.

“Cút ngay!” Cô chống tay ngăn cản, hai tay lại bị hắn giữ chặt, kéo cao quá đầu, nhanh chóng dùng dây thừng cột vào đầu giường.

“Mày..... Rốt cuộc mày muốn gì?” Cô thật sự hoảng sợ.

“Chờ coi.” Hắn nhếch khóe miệng, lấy dao cắt đứt áo lót và sơ mi của cô, hôn miệng cô.

“Khốn kiếp! Đừng chạm vào tao!” Cô giận dữ thét lên, muốn quay đầu đi.

“Em vặn vẹo như vậy, càng có thể kích thích dục vọng đàn ông.....” Hắn cười chặc lưỡi, cúi đầu hôn giữ đôi môi cô.

“Ưm.....” Cô mím chặt môi, không cho hắn thực hiện được.

Hắn dán chặt vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, không cho cô cơ hội né tránh, cũng thừa dịp cô ngạt thở mở miệng, xâm nhập vào trong khoang miệng ấm áp ướt át của cô.

Lại là cảm giác kì quái hút hết tất cả mọi thứ trong cô này!

Bằng Thất thất vọng, đau khổ, thở dốc vì kinh ngạc, vừa vặn hít toàn bộ hơi thở lẫn vị khói của hắn vào lồng ngực, làm cho cô càng thêm lúng túng, phần hận.

Cô vừa tức vừa bất lực cắn môi hắn, hắn đau kêu một tiếng, môi dưới chảy máu.

“Được lắm, em hoàn toàn chọc giận tôi rồi đấy, Băng Thất Hàn.” Hấn cười lạnh, liếm vết máu trên môi, phút chốc cúi đầu, một ngụm ngụm lấy nhũ tiêm cao ngất của cô.

“A.....”

Cảm giác tê dại lập tức tràn ra toàn thân, trong lúc hoảng hốt, cô dường như nghe thấy tiếng kêu của Mẫu Đơn, định thần lại, mới phát giác người kêu ra loại âm thanh mất mặt này lại chính là cô!

Cô quá sợ hãi, vẻ mặt kích động.

Đoàn Duẫn Phi cười đắc ý, lại tiến công hai vú cô, vừa liếm vừa mút, vừa bú vừa cắn, đùa cho nhũ tiêm của cô sưng đỏ đứng thẳng, cũng khiến cô kích thích thét chói tai liên tiếp.

“Đoàn Duẫn Phi! Tên đáng chết.....” Cô cảm thấy từng đợt xôn xao ở bụng dưới, như có cái gì đó đang khuấy động ở một bộ phận không rõ tên trong thân thể cô, khiến cô toàn thân không thể dùng sức.

Hai mươi tư năm qua bảo vệ nghiêm mật, người lạ lẫm với chuyện nam nữ như cô sao có thể là đối thủ của Đoàn Duẫn Phi lão luyện tình trường?

Hấn biết làm sao để phụ nữ cháy lên, biết làm sao để mỗi cô gái lọt vào tay hấn đều hóa thành một vũng nước xuân, hấn quen thuộc mỗi một cảm quan phản ứng trên cơ thể phụ nữ, ngay cả loại người như Mẫu Đơn cũng không thoát được sự đùa bỡn của hấn, bởi vậy muốn trêu đùa Băng Thất Hàn căn bản dễ như trở bàn tay.

Hấn vừa mút bầu ngực ngon miệng mê người của cô, đầu ngón tay vừa chậm rãi tiến vào trong quần lót cô, cảm nhận được nguồn nước nóng ẩm ướt giữa hai chân cô.

“A!” Toàn thân cô co rúm, sắc mặt đại biến.

Sao hấn có thể..... Đụng chạm chỗ tư mật tối kỵ nhất của cô? Trong lúc đó, hấn đã nháy mắt kéo quần lót ren của cô xuống, ngón tay không kiêng nể gì trêu chọc hoa hạc của cô.

Cô toàn thân căng cứng, muốn phản kháng cơn chấn động kì diệu này, nhưng đáng sợ là, dưới sự đụng chạm của hấn, cô phát hiện thân thể mình chẳng những không thức tỉnh, ngược lại đang nhanh chóng thần phục.....

“A..... Dừng.....” Giọng cô nghe vừa đau khổ vừa vui thích.

“Em đã ẩm ướt rồi.....” Hấn ngẩng đầu, mắt mờ sương ngắm nhìn bộ dáng trầm luân trong dục vọng của cô.

“Tao..... Tao sẽ phanh mày ra làm..... Tám mảnh.....” Cô run run trừng mắt nhìn hấn, thở gấp.

“Ha ha a..... Qua đêm nay, em sẽ luyến tiếc.” Hấn tự tin cười cười, đột nhiên buông tay cô ra, cúi người xuống, vùi đầu vào giữa hai chân cô, lấy đầu lưỡi liếm hoa tâm của cô.

“A.....” Cô kinh hãi rên rỉ ra tiếng, thân thể nhất thời mềm ra không trọng lượng.

Đây là chuyện gì? Hấn đang làm gì cô?

Cô xấu hổ muốn khép chân, nhưng lại bị hấn mở càng rộng, màu phấn hồng dưới phần lông đen rậm bị hấn nhìn không sót gì.

“Thật đẹp.....” Ngực hấn rung động, bị mùi hoa hồng tản mát từ cô làm thần hồn điên đảo, nhin không được dùng đầu lưỡi thăm dò càng sâu.

“Đoàn..... Duẫn Phi! Mày..... Đáng chết.....” Cô nhanh chóng không thở nổi, mỗi tế bào trong thân thể đều bị kích thích, cô không thể phản kích, chỉ có thể ngán tiếng rên từ cổ họng.

Vô cùng thân thiết như vậy là quá sức tưởng tượng với cô, cô thực hận không thể móc mắt hấn, chém hấn mấy ngàn đao!

“Sẽ nhanh thôi, em phải mở miệng xin tôi.” Vật dưới háng hấn đã cứng rắn, tuy nhiên, hấn không vội chấm dứt trò chơi này, hấn muốn chinh phục cô, đập tan vẻ ngoài lạnh như băng của cô, biến cô thành một ả đàn bà phóng đảng.

“Không thể nào!” Cô cắn răng cả giận nói.

Hắn lại lấy đôi môi và đầu lưỡi nhiệt tình công chiếm thân thể cô. Cô cắn môi dưới không cho chính mình phát ra tiếng kêu dâm dăng, nhưng lửa nóng quấy nhiễu ở hạ thể cũng không ngừng thách thức ý chí cô, cảm giác khẩn trương tăng vọt vẫn liên tục tra tấn cô, cuối cùng, như bị điện giật, cô không thể kiềm chế phản ứng bản năng, thân thể tuôn ra một đóa hoa lửa. Cô run rẩy trong đóa hoa lửa ấy, co rút, chết đi..... Rồi được tái sinh.....

“A..... A.....” Cô bất tri bất giác hô nhỏ, hòa tan trong khoái cảm bị hắn khơi mào.

Thật đẹp.....

Đoàn Duẩn Phi như si như say thưởng thức biểu tình phóng túng của cô, thả dài trong lòng.

Hắn vuốt ve mái tóc dài trên da thịt tuyết trắng nửa thân trần của cô, bày ra một loại dâm mị chết người, châm lên tất cả dục hỏa toàn thân hắn, khát vọng bùng cháy dữ dội.

Bằng Thất Hàn xui lơ dãn hồi phục, đối với phản ứng dâm dăng của bản thân vừa tức vừa hối hận, cô tức đến đỏ mắt, oán hận nói: “Mày chơi đã chưa? Mau thả tao ra!”

“Không, trò hay mới sắp bắt đầu.....” Hắn cười gian tà, không chút hoang mang xuống giường cởi quần áo, lộ ra trọn vẹn đến gần cô.

“Mày..... Mày còn muốn làm gì?” Cô nhắm mắt kêu, không dám nhìn thân hình nam tính ngang tàng của hắn.

“Làm gì hả? Đương nhiên là làm tình!” Hắn cười ghé sát cô, nắm cầm cô, buộc cô đối mặt với hắn. “Nhìn cho kỹ, nếu tôi đoán không sai, nhất định chưa từng có thằng đàn ông nào chạm vào em, chờ chút để tôi dạy em khóa học đầu tiên về tình ái nhé.”

“Mày dám?” Cô trợn trừng mắt, hung hãn nhìn hắn.

“Em sẽ biết tôi có dám không.” Tay hắn nắm lấy một bên vú cô, cúi đầu hôn mãnh liệt.

“A.....” Cô muốn ngăn chính mình phản ứng với hành động của hắn, nhưng phí công, thân thể cô lại nhanh chóng chìm trong dục triều hắn tạo ra.

“Kêu ra tiếng đi! Tôi sẽ không cười em.” Hắn hé miệng, bàn tay to bao lại nơi riêng tư của cô, lặng lẽ luồn một ngón tay vào trong.

“Đừng như vậy!” Lần này xâm phạm càng sâu, khiến cô sợ hãi thét chói tai.

“Ồ..... Em đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận tôi.....” Hắn mê muội lẩm bẩm, nơi nóng rực ẩm ướt của cô như đang thúc giục hắn tiến vào nhanh chút.

“Không..... Không có.....” Cô vịn vịn thân thể, miệng phủ nhận lời hắn, nhưng cảm giác trống rỗng lại làm cô cơ hồ điên mất.

“Nói dối! Em muốn tôi, tha thiết muốn tôi!” Hắn không để ý lời nói dối của cô, cuồng dã hôn môi cô, cũng nâng hông cô lên, không chút do dự đem chính mình vùi thật sâu vào cơ thể cô.

“A!” Đau đớn giống như bị xé rách, cô đau đến mức cả người cứng đờ, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi.

Hai mươi tư năm qua, ai dám đụng vào một sợi tóc của cô? Ai dám?

Đoàn Duẩn Phi! Hắn..... Hắn cứ như vậy cướp đi trinh tiết của cô, hoàn toàn hủy hoại cô!

Đáng hận! Rất đáng hận.....

Cô âm thầm cắn răng, không nghĩ rằng mình lại có lúc lọt vào tay tên khốn này!

“Em quả nhiên vẫn là xử nữ..... Chặt quá.....” Hắn hưng phấn nói lời vô nghĩa.

“Tao muốn giết mày! Tao nhất định sẽ giết mày!” Cô ở dưới thân hắn rống giận.

“Em có thể dùng thân thể em để giết tôi..... A..... Cảm giác này thật tốt.....” Hấn chờ cô thích ứng hấn, khiêu khích cô lần nữa, hôn cô, đến khi cô lại trở nên mềm mại, mới lấy tốc độ thông thả lướt động trên người cô, dỗ dục cô tiếp nhận hấn.

“A.....” Đau đớn nhanh chóng bị khoái cảm nào đó thay thế, cô cong người lên, phát ra tiếng rên rỉ.

Không phải đã xong sao? Vì sao hấn còn không buông tha cô? Vì sao còn muốn..... Tra tấn cô như vậy?

Cô không biết mình bị làm sao, rõ ràng chán ghét hấn chiếm đoạt cô, nhưng khi hấn châm lên hoa lửa trong cơ thể, cô lại thấy hưng phấn một cách khó hiểu, tâm linh cùng dục vọng phản bội lẫn nhau, quả thực là khổ hình.....

Nhờ kĩ xảo của hấn dẫn đường, không lâu sau, loại cực lạc như cận kề cái chết lại lần nữa bao phủ cô, cô thở hổn hển liên tục, không có đạo lý trông mong hấn dùng sức va chạm cô, làm đầy cô.....

Nhưng, hấn làm đến đây lại lui ra, xấu xa nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô.

“Mày.....” Cô ngẩn ngơ, toàn thân nhất thời hư không thật là khó chịu.

“Muốn sao? Xin tôi.” Hấn ác ý nói.

“Mày..... Khốn nạn.....” Cô nghiêng rãnh nghiêng lợi, vốn dù chết cũng không muốn cầu xin, nhưng giờ phút này toàn thân hăm sâu trong sự dày vò của lửa dục, cảm giác này còn đau khổ hơn là chết.

“Xin tôi.” Hấn lặp lại lần nữa.

“Không.....” Sao cô có thể mở miệng? Lời ra khỏi miệng, cô cũng mất đi tự tôn.

“Mau xin tôi.....” Hấn cọ xát toàn thân cô, đầu ngón tay tăng mạnh khiêu khích giữa hai chân cô.

“A.....” Cô rốt cuộc chịu không nổi, đầu một mảnh hỗn loạn, thốt ra, “Van xin anh.....”

Sự nhẫn nại của hấn cũng tới cực hạn, hấn liền vọt mạnh vào chỗ sâu trong âm áp của cô mà trườn đưa, ở trong sự bao bọc mềm mại trơn ướt của cô phóng thích nhiệt tình bản thân.

Trong cơn cuồng nhiệt nguyên thủy mạnh mẽ, thân thể hai người họ gấn bó chặt chẽ, đánh sâu vào nhau, bổ sung cho nhau, đồng thời cùng lên đỉnh dục vọng.

“A..... A.....” Cô vong tình reo lên.

Thời khắc này, trong lòng Đoàn Duẫn Phi, cô không phải người nối nghiệp tương lai của Nhật Liên Tổ, cũng không phải con gái Băng Thất Long Hình, cô chỉ là một cô gái, một cô gái bình thường bị tình dục bao phủ.....

=====

Đây là một cơn ác mộng!

Cô thà rằng vĩnh viễn không tỉnh lại.....

Băng Thất Hàn quả thực muốn giết bản thân vì đã không cảm thấy thẹn, cô chẳng những bị phá tẩm thân xử nữ, thậm chí tự tôn cũng bị Đoàn Duẫn Phi dẫm nát dưới chân!

Cô không thể tha thứ chính mình, càng không thể tha thứ Đoàn Duẫn Phi, hấn lại dám dùng phương thức không thể chịu nổi nhất để nhục nhã cô, hấn xé rách linh hồn của cô, xúi giục thân thể cô phản bội chính cô, nhốt cô vào địa ngục của những nhân tính xấu xa nhất.....

Trái ngược với sự ảo não phẫn nộ của cô, Đoàn Duẫn Phi thỏa mãn duỗi lưng, Băng Thất Hàn thật là một món ăn có hương vị tuyệt vời, một hồi hoan ái vừa rồi giống lúc đưa xe làm huyết mạch hấn thông suốt, nói thật thì hấn còn có ý làm tiếp!

Nhẹ nhàng vỗ về mái tóc đen của cô, hấn hôn hôn cánh tay trần của cô, quan tâm hỏi: “Không làm em đau chứ?”

Giọng nói ôn nhu của hấn có thể làm phụ nữ tan chảy, cô hơi rung động, lập tức cảnh giác, quăng cái cảm giác xốn xang nguy hiểm kia ra xa, quay đầu quát bằng giọng cay độc: “Cút ngay! Tên cận bá!”

Lòng tràn đầy nhu tình bị một câu “Cận bã” của cô chọc giận, hấn biến sắc, lại xấu xa cười lạnh.

“Được, tôi đi, chỉ là ở cùng em cảm giác thật sự rất tuyệt vời! Bằng Thất Hàn, lần sau nếu rảnh hai ta cùng chơi đùa tiếp đi!” Nói xong hấn đứng dậy, trần truồng đứng trước mặt cô.

“Không có lần sau, Đoàn Duẩn Phi, mày cường bạo tao, cũng không sống được lâu nữa đâu.” Ánh mắt của cô không hề né tránh, nhìn thẳng vào thân thể nam tính của hấn, cay độc nói.

“Cường bạo? Nói nghiêm trọng quá! Chẳng phải em rất hưởng thụ sao? Nhớ lại xem, năm phút trước, là ai rên rỉ khi tôi âu yếm? Là ai xin tôi cho.....” Hấn nhướn mày, phản bác ác liệt.

“Câm mồm!” Cô giận đến phát run.

“Phản ứng thân thể em thì em rõ hơn bất kì ai, Bằng Thất Hàn, em không mạnh mẽ hơn những người phụ nữ khác đâu, trong mắt tôi, em giống như đúc Mẩu Đơn rên rỉ dâm dăng dưới sự khiêu khích của tôi.” Hấn cười lạnh.

“Mày câm miệng cho tao!” Cô tức giận quát hấn dừng. Hấn..... Dám so sánh cô với con kĩ nữ Mẩu Đơn?

“Hôm nay chỉ là dạy em khóa đầu tiên, để em biết, em cũng chỉ là người thường, hiểu được nóng lạnh, biết đau khổ, em có tư cách gì mà khinh thường người khác?” Hấn tiếp tục nói.

“Mày, hỗn cầu (theo mình hiểu là quả bóng khốn kiếp).....”

“Đúng vậy, tôi là hỗn cầu, nhưng..... Em vừa lên giường với một quả hỗn cầu đó.” Hấn trước giờ vẫn không phải là quân tử, “Thiên Toàn” nói hấn phóng dăng thành tánh, không có đạo đức, càng không biết xấu hổ, trong quan niệm của hấn không có phải trái đúng sai gì hết, chỉ có muốn hay không muốn, các thứ chuẩn mực với hấn căn bản không đáng một đồng.

“Mày.....”

“Đây là chút giáo huấn cho em, lần sau nhớ rõ, người không phân biệt sang hèn, dù em là tiểu thư của Nhật Liên Tổ, mạng sống của em rất có khả năng không bằng một kỹ nữ.”

Lời nói của hấn giống như kim châm, làm đau lòng kiêu hãnh của cô, khiến cô tức đến nổi mặt trắng bệch.

“Tao sẽ giết mày, mày tốt nhất là hãy bắt đầu cầu nguyện đừng lọt vào tay tao đi.” Ý hận thù rít qua kẽ răng cô.

“Sao? Em muốn dùng nhân mã của Nhật Liên Tổ tới bắt tôi? Tốt thôi! Dùng hết sức xông tới đây, tôi sẽ tùy cơ đón tiếp.” Hấn cuồng vọng nói.

“Nếu bây giờ mày không giết tao, mày nhất định sẽ hối hận!” Lửa giận làm toàn thân cô phát run.

“Sao tôi có thể giết em? Em đuổi giết tôi cũng được, có vẻ kích thích.” Hấn cười lớn, xoay người hôn mạnh vào mặt cô, bắt đầu mặc quần áo.

Sắc mặt cô khê biến, tên khốn này cường bạo cô xong muốn vỗ mông chạy lấy người?

“Tạm biệt, Bằng Thất Hàn, chúng ta sau này gặp lại.” Hấn khoát tay tiêu sái, cầm chìa khóa xe, đi tới cửa phòng.

“Đứng lại!” Cô quát.

“Luyến tiếc tôi sao? Hay sợ tôi nói chuyện này ra ngoài? Yên tâm, đây là bí mật của chúng ta, sau khi ra khỏi phòng, em vẫn có thể lấy hình tượng bằng thanh ngọc khiết đối diện thế giới.....” Hấn xoay người đùa cợt.

“Mày.....” Cô sắp bị hấn chọc giận lên cơn sốc rồi.

Hấn nhìn bộ dạng tức giận khi trần truồng của cô, tâm tư lại rung động, quay lại bên giường, cúi nhanh đầu hôn môi cô, bàn tay xoa nắn bầu ngực tuyết trắng no đủ của cô.

“Trời ạ! Em chết mê chết mệt tôi rồi, nếu không đi, tôi chỉ sợ sẽ lại muốn em lần nữa.” Hấn ngẩng đầu, hít thật sâu, cười lớn tránh ra.

“Đoàn — Duẫn — Phi —” Cô lửa giận bùng bùng rống to.

Đoàn Duẫn Phi không để ý đến cô, đi thẳng ra cửa, nhưng cửa vừa mở, vài viên đạn đã bay đến trước mặt, hấn hơi kinh ngạc, trong nháy mắt nhảy về phía sau, quay vào trong phòng.

Thật lợi hại! Không có thiết bị định vị, những người này vẫn tìm được đến đây.....

Hắn thầm nghĩ, ngẩng đầu nhìn chằm chằm đám người sắp xông vào.

Mười mấy người áo đen xông vào phòng, trong đó bao gồm Võ Điền Lô Thái, hắn vừa thấy Băng Thất Hàn cơ hồ lộ ra trợn vện bị trối trên giường, mặt liền biến sắc, vớ lấy tấm thảm che cho cô, cũng cắt đứt dây thừng, run giọng hỏi: “Tiểu thư, tôi tới chậm, cô có sao không.....”

Băng Thất Hàn lấy thăm bao chính mình, mặt lạnh như băng sương giận dữ quát: “Đừng động vào tôi, trước tiên bắt lấy hắn, tôi muốn người sống.”

“Vâng!” Võ Điền Lô Thái lên tiếng, quay đầu ra lệnh cho đám người tấn công Đoàn Duẫn Phi, “Tiểu thư muốn bắt sống hắn!”

Bọn thuộc hạ vốn tấn công bằng súng, lập tức bỏ súng, dùng tay không đối phó Đoàn Duẫn Phi.

Đoàn Duẫn Phi cười khẽ một tiếng, không thêm để mấy người này vào mắt, triển khai những cú đá chân mình sở trường nhất so chiêu với họ, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, những người này ai cũng lưng hùm vai gấu, dị thường hùng tráng, điều còn khiến hắn giật mình hơn là họ có sức mạnh kinh người!

Nắm đấm của họ cứng như sắt, dường như không biết đau là gì, dù hắn né nhanh khiến họ đâm vào vách tường, cũng không nhăn mày chút nào, hơn nữa, bọn họ công kích cực kỳ có kỹ xảo, giống như đã cùng huấn luyện từ lâu, mười mấy người làm thành một trận pháp khó phá, không hề có lỗ hổng.....

Ồ, có chút quái dị!

Hắn nhanh chóng thu hồi sự chủ quan, chuyên tâm đối kháng bọn quái nhân này.

Băng Thất Hàn bàng quan nhìn, thấp giọng hỏi Võ Điền Lô Thái: “Nhóm người này là lính cha tôi nghiên cứu ra sao?”

“Đúng vậy, sau khi toàn bộ binh đoàn Hạt Tử chúng ta cung cấp cho Tập đoàn tài chính Minh Nhật bị tiêu diệt, tổ trưởng liền tạo ra những tên lính mới này.” Võ Điền Lô Thái lặng lẽ giải thích.

“Những người này cũng trải qua cải tạo?” Cô biết cha luôn thích nghiên cứu tiềm năng và cực hạn của cơ thể người, binh đoàn Hạt Tử trước đây cũng vậy.

“Vâng, bọn họ bị tiêm thuốc, có thể phát huy sức mạnh gấp 10 đến 15 lần bình thường, hôm qua tổ trưởng đã đưa họ tới Mỹ, giúp tiểu thư đối phó Bắc Đẩu Thất Tinh.”

“Tốt lắm, tên Khai Dương đáng chết tuyệt đối không thể thoát.” Cô âm ngoan trừng mắt nhìn Đoàn Duẫn Phi bị vây hãm, cười lạnh, bắt đầu suy nghĩ về các cách lẩn nhục hắn.

6. Chương 06

Đám đại hán kia lại bắt đầu hành động, bọn họ thoát tiến thoát lùi, thoát công thoát thủ, Đoàn Duẫn Phi càng bị vây đánh càng kinh hãi, hơi thất thần, bụng đã trúng một quyền.....

Shit! Những người này thật quá mạnh!

Hắn thầm nhủ trong lòng, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc.

“Đoàn Duẫn Phi, hôm nay mày dù chấp cánh cũng không thể bay!” Băng Thất Hàn “xót xa” nói.

Hắn liếc cô một cái, trong lòng nghĩ cách, đêm nay muốn xông ra khỏi vòng vây thì không thể không biến thân.....

Trong lúc chau mày suy tư, bỗng, năm cú đấm cực mạnh cùng ập tới, hắn không kiên nhẫn nổi nữa, hét lớn một tiếng, đột nhiên trong phòng tràn ngập không khí quỷ dị. Trước mắt mọi người, hai chân rắn chắc trong ống quần đen của hắn bỗng biến hóa, ống quần căng phồng, mỗi vân da trên đùi hắn đều phóng đại, chiếc quần liền rách toạc, dưới chỗ vải vụn, hai chân kim loại sáng bóng nháy mắt thành hình!

Mọi người đều bị biến hóa này làm hoảng sợ, nhất là Băng Thất Hàn, cô kinh sợ nhìn hai chân kinh người của hắn, không sao thở nổi.

Đây là..... Rốt cuộc là cái quỷ gì?

Cô ghen hòng nhìn trần trời, một ý tưởng hoang đường bỗng dưng xuất hiện trong đầu.

Đoàn Duẫn Phi..... Không phải người!

Hắn tuyệt đối không phải người bình thường!

Lúc bình thường, lực ở chân Đoàn Duẫn Phi đã vượt quá người thường, một khi biến thân, hai chân cấu tạo từ kim loại dù là sức mạnh hay lực sát thương đều tăng mấy chục lần, chỉ trong trường hợp nguy hiểm hắn mới không thể không biến thân.

Nhìn mọi người đang ngây ngốc, hắn cười lạnh lùng, lách mình lách tới chỗ một gã đại hán, một cú đá xiên đẹp đẽ, tên đại hán sức mạnh vô cùng kia như một quả bóng xì hơi bay vào vách tường, thậm chí phá tường bay ra.

Cảnh tượng tiếp theo, khiến Băng Thất Hàn và Võ Điền Lôi Thái trợn mắt há mồm, chỉ thấy bóng hình Đoàn Duẫn Phi bay trên mặt đất, trên tường, trần nhà, chân kim loại lóe sáng lần lượt đá ra, trong lúc hoa mắt hỗn loạn, đám tay chân dũng mãnh đều ngã xuống, phòng dưới sự công kích của hắn cũng lung lay sắp đổ, toàn bộ sập xuống.....

“Tiểu thư, chạy mau!” Võ Điền Lôi Thái kêu lớn một tiếng, ôm lấy Băng Thất Hàn xông ra ngoài.

Khi hai người chạy ra ngoài phòng, một gian phòng nho nhỏ đã biến thành đồng gạch ngói vụn!

Trong đồng khối bụi, Đoàn Duẫn Phi sớm đã chẳng biết đi đâu.....

“Người đâu?” Băng Thất Hàn giận xanh mặt.

“Hắn nhất định là đã trốn rồi, tiểu thư.” Võ Điền Lôi Thái tìm trong đồng đổ nát, ngoài những tên hán mang đến, Đoàn Duẫn Phi sớm đã biến mất.

“Đáng giận, lại để hắn chạy thoát.....” Cô cắn môi dưới, không cam lòng nắm chặt tay.

“Hắn không phải người thường, tiểu thư, muốn đối phó với hắn cần bàn bạc kỹ hơn, tổ trưởng muốn cô về Nhật trước đã.” Võ Điền Lôi Thái trong lòng nặng nề, mười mấy tên tay chân được tiêm thuốc đều không thắng một Đoàn Duẫn Phi, có thể thấy hắn nhất định là quái vật.

Băng Thất Hàn trừng mắt nhìn bóng đêm mờ mịt, cắn giận hít một hơi, nói: “Nhất định tôi phải tự tay giết hắn! Võ Điền, không giết hắn không được.”

“Tôi sẽ đưa hắn tới trước tiểu thư để cô thiên đao vạn quả (đao chém nghìn nhát, thịt lóc vụn lẫn).” Võ Điền Lôi Thái vừa đau lòng vừa thương tiếc nhìn chằm chằm bóng dáng cô, không cần hỏi, hắn cũng đoán được Đoàn Duẫn Phi đã làm gì với tiểu thư hắn trân ái nhất, bởi vậy, hắn hận Đoàn Duẫn Phi tuyệt đối không thua Băng Thất Hàn.

Băng Thất Hàn nắm chặt thắm lông trên người, xoay người nhìn chiếc Ferrari của Đoàn Duẫn Phi, giận chó đánh mèo quát: “Đốt thứ chương mắt kia thành sắt vụn cho tôi!”

“Vâng.”

Mười phút sau, cô cùng Võ Điền Lôi Thái và đám thủ hạ còn sót lại rời khỏi nhà nghỉ, sau lưng, chiếc Ferrari bị đốt ánh lửa tỏa ra xa, khói đen dày đặc không ngừng bốc lên, tới tận chân trời.

Đây là đâu?

Hắn nhìn bốn phía, một nơi mờ mịt, không có chút tiếng vang, yên lặng như trong môi trường chân không. Đợi chút, gần hắn có bóng người, nhưng hắn không sao thấy rõ bọn họ, không sao nghe được tiếng động từ họ.....

Quá im lặng! Hắn không thích im lặng như vậy!

Xoay mình, hô hấp của hắn đột nhiên gấp gáp, vì hắn đã phát hiện thứ ngăn cách hắn với những người khác là gì.

Thủy tinh! Bốn phía hắn tất cả đều là một tầng thủy tinh rất dày, hắn bị nhốt bên trong, nhốt trong..... Một cái ống nghiệm khổng lồ!

Thả tao ra! Hắn đập vào thủy tinh hô to.

Người sát bên ngoài cười châm chọc, miệng giống như nói: Đi đi! Dùng chân mày mà trốn!

Chân?

Hắn cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa ngất xỉu, nửa người dưới của hắn..... Không thấy đâu cả!

Hắn chỉ còn lại nửa người, giống như quái vật, bị những người đó nhìn ngó!

Chân tôi! Chân tôi đâu rồi?

Hắn gào thét, nhưng chỉ đổi lại tiếng cười nhạo của đám người bên ngoài.

Hắn nhìn trái nhìn phải, kinh hoảng phần nộ, vô cùng lo lắng sợ hãi, dùng sức đâm vào thủy tinh, nhưng vào lúc này, những người bên ngoài thoát biến thành một đôi chân, chạy tới chỗ hắn, không ngừng đá thủy tinh, thủy tinh liền vỡ nát, toàn bộ cái chân như muốn nhập vào cơ thể hắn!

Không! Đừng mà! Tôi chỉ muốn chân tôi! Trả lại cặp chân cũ của tôi đây—

“Không —” Đoàn Duẩn Phi đau khổ kêu lên, mở choàng mắt, trong mắt lộ vẻ lo sợ, cả người vã mồ hôi như tắm.

Là mơ! Hắn thở phà phò, thân thể căng cứng chậm rãi thả lỏng.....

“Sao? Người đột biến mà cũng gặp ác mộng à?” Một giọng nói rần rở dày đặc ngữ điệu người Nhật vang lên bên trái hắn.

Hắn cảnh giác quay đầu, phát hiện bốn phía là không gian cực kỳ giống phòng thí nghiệm, hắn chỉ mặc một cái quần đùi bó sát, giống một con ếch nằm ngửa trên bàn mổ chờ giải phẫu, tay chân đều bị khóa lại bằng thép ròng, đứng bên trái hắn là một ông già nghiêm khắc đáng sợ, tóc húi cua, mặc kimono truyền thống của Nhật, đang cúi đầu nhìn hắn cười lạnh.

Nơi này là.....

Thần trí phân tán khắp nơi đều trở lại trong đầu, hắn nhớ lại chuyện đã xảy ra, lập tức hiểu được tình cảnh trước mắt của mình.

Không cần phải nói, nơi này chính là tổng bộ ở thủ đô của Nhật Liên Tổ, còn ông già trước mắt, nhất định là Băng Thất Long Hình.

Được lắm, hắn bị Nhật Liên Tổ bắt làm tù binh rồi.

Hắn âm thầm thử cử động chân, nhưng chân hắn không thể dùng sức, vẫn tê dại như trước, căn bản không thể biến thân...

Chết tiệt! Hiệu lực của loại thuốc tê này thật là dài.

Cảm giác buồn nôn khi bị nhốt trong phòng thí nghiệm lại lần nữa bao phủ hắn, hắn vừa phần nộ vừa bất an.

“Mày mơ thấy gì vậy hả Đoàn Duẫn Phi?..... Không, tao nên gọi mày là Khai Dương mới đúng..... Hừ hừ, Khai Dương của Bắc Đẩu Thất Tinh rốt cục đã lọt vào tay tao.” Băng Thất Long Hình hơi mỉm cười, nhưng biểu cảm còn lạnh hơn băng.

Hắn hít một hơi, vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy Băng Thất Hàn cười lạnh nhạt đứng bên kia bàn giải phẫu, dùng một loại ánh mắt kì lạ nhìn hắn.

Thoáng chốc, ác mộng bị ném ra sau đầu, tính cuồng của hắn lại trở dậy, ngữ điệu châm chọc Băng Thất Long Hình, “Không sao, con gái mày đến sắc dụ tao, có một đến mấy tao đây cũng cam lòng.....”

Băng Thất Hàn nghe vậy biến sắc.

“Để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, đây là nguyên tắc của tao.” Băng Thất Long Hình hừ lạnh.

“Làm con gái ông vất vả rồi!” Hắn chế nhạo, liếc nhìn Băng Thất Hàn.

Sắc mặt Băng Thất Hàn càng lúc càng khó coi, phần nộ tiến lên phía trước, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn. “Đủ rồi, đừng mềm mại nữa, mày hẳn phải biết mục đích bọn tao bắt mày.”

“Sao tôi biết được? Đáp án duy nhất tôi đoán ra chính là em yêu tôi mất rồi.” Hắn bưng bình chớp chớp mắt với cô.

“Bốp!” Băng Thất Hàn phất chốc cho hắn một cái bạt tai.

Hắn nhú mày, hóp má lại, chắc chắn nói, “Tôi vẫn nghĩ là em từng được tôi dạy dỗ, sẽ có thể ôn nhu hơn, kết quả vẫn hung hãn như cũ.”

“Câm mồm!” Cô tức giận quát to.

“Bảo tôi câm mồm, tôi đây sẽ không mở miệng nữa.” Hắn nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Đồ khốn nạn.....” Cô suýt không nhịn được dấm vào quai hàm hắn.

Vừa rồi, nhìn bộ dạng hắn khi gặp ác mộng, cô thiếu chút nữa đã đồng tình với hắn, không nghĩ rằng hắn tỉnh lại vẫn không đổi được bản tính lưu manh.

“A Hàn, con sao thế? Sao lại có thể bị hắn xoay vòng vòng?” Băng Thất Long Hình cả giận nói. Hắn có chút kinh ngạc, cô con gái từ nhỏ đã được hắn dạy thành bình tĩnh tuyệt tình, lại tỏ ra thiếu kiên nhẫn đến vậy trước mặt tên họ Đoàn này.

Băng Thất Hàn cả kinh, phát hiện mình thất thố, cắn môi dưới, cúi đầu lui về phía sau. “Con xin lỗi, thưa cha.”

Lần nào cũng thế! Chỉ cần đối mặt Đoàn Duẫn Phi, lý trí của cô sẽ không cánh mà bay! Cô rất muốn biết vì sao mình lại dễ dàng chịu ảnh hưởng của hắn như vậy.....

“Ta biết con hận hắn, chờ đến sau khi buộc hắn nói ra nơi ẩn náu của Bắc Đẩu Thất Tinh, ta sẽ giữ lại một cánh tay cho con chặt chém.” Băng Thất Long Hình lại gần bàn mổ, mặt đầy sát khí. “Khai Dương, khai mau, Bắc Đẩu Thất Tinh rốt cuộc trốn ở đâu?”

Đoàn Duẫn Phi cười cười, miễn cưỡng nói: “Tao quên rồi.”

“Thật không? Tao sẽ làm mày nhớ lại nhanh thôi.....” Băng Thất Long Hình xoay mình rút ra một cây đao, chém nhanh vào đùi hắn.

Đôi mày anh tuấn của hắn chột nhú, cổ họng không phát ra nửa tiếng rên.

“Tao rất tò mò, không biết máu của người đột biến có đỏ giống người thường không.” Băng Thất Long Hình nheo mắt, nhìn dòng chất lỏng màu đỏ từ miệng vết thương chảy ra.

Đoàn Duẫn Phi trừng mắt nhìn hắn, cơn tức giận dần dần ngưng tụ.

Ngọc Hành nói đúng, Băng Thất Long Hình quả là tên cực kì tàn nhẫn.

“Tao rất tò mò, người đột biến có khả năng khép miệng vết thương nhanh hơn người thường không.....” Băng Thất Long Hình nói xong lại nâng đao đâm thẳng vào chân hắn, mũi đao đâm ngập vào thịt gần mười cm.

“A –” Hấn cắn răng, đôi mày càng nhíu chặt.

“Hơn nữa nghe nói hai chân mày khác hẳn người thường, tao rất muốn xem kết cấu xương đùi mày, có lẽ, có thể cung cấp cho tao chút tư liệu nghiên cứu.....” Băng Thất Long Hình cười lạnh, lại nhắc đao lên.

“A.....” Hấn cố nhin cơn đau đang giày vò, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Băng Thất Hàn mở to hai mắt, đột nhiên cảm thấy hơi khó thở.

Cô từng nghĩ, đứng nhìn hình ảnh Đoàn Duẫn Phi bị chém từng đao từng đao, bị sỉ nhục đến chết mới có thể tiêu trừ nỗi hận của cô, nhưng vì sao ngực cô lại đau âm ỉ?

Từ nhỏ nhìn tác phong nóng nảy tàn khốc của cha, cô sớm đã quen thủ đoạn cha đối phó kẻ thù, vì sao..... Vì sao lúc này cô lại xúc động, muốn ngăn cha lại? Vì sao cô lại cảm thấy không đành lòng?

“Hừ! Đau không? Bắc Đẩu Thất Tinh bọn mày đã chặt chân tay con gái cưng của tao như vậy đấy, nỗi đau của mày, cùng lắm cũng chỉ bằng một phần vạn nỗi đau mà Quỳnh Tử đã chịu thôi!” Băng Thất Long Hình ghé sát vào Đoàn Duẫn Phi, lạnh lạnh nhìn mặt hấn.

Đoàn Duẫn Phi há to mồm thở mạnh, liếc nhìn Băng Thất Long Hình, đột nhiên nở nụ cười.

“Không! Mày sai rồi, khi Nhật Liên Quỳnh Tử chết, tuyệt đối không cảm thấy đau, bởi vì..... Trước khi cảm thấy đau, cô ta đã chết.....”

“Cái gì?” Băng Thất Long Hình biến sắc.

“Nhưng... Vào khoảnh khắc cô ta chết... Trên mặt nhất định tràn ngập sợ hãi... Đây là vẻ mặt của mỗi người chết trong tay bọn tao... Mang theo nỗi sợ hãi vô hạn mà chết... Linh hồn cô ta... Nháy mắt đông cứng trong sợ hãi tử vong... Như vậy... Nhìn rất thú vị! Vọng tưởng cải tạo loài người, một lũ vô tri..... Cuối cùng cũng bị báo ứng.....” Hơi thở hấn càng lúc càng hỗn loạn, nhưng mồm mép vẫn chẳng chịu thua ai.

Rõ ràng đau muốn chết, vẫn quật cường ngạo nghễ không chịu thua, Băng Thất Hàn lập tức quên lập trường của chính mình, ánh mắt dính chặt vào gương mặt tuần tú kiên cường của hấn.

Cô rất muốn biết, Đoàn Duẫn Phi liệu có đủ dũng khí phản kháng người cha mà cô tôn kính như thần thánh?

“Mày muốn chết!” Băng Thất Long Hình giận tím mặt, rút mạnh đao đang cắm trên người Đoàn Duẫn Phi ra, máu từ miệng vết thương phun tung tóe, hai chân Đoàn Duẫn Phi một mảnh đổ đến kinh người.

“A!” Hấn ngậm nhanh miệng, hai mắt trợn to như sắp lồi ra, đem nỗi đau đớn này nuốt vào bụng.

Dưới tay các nhà khoa học được tôn vinh là xuất sắc nhất, hấn đã hưởng qua loại đau khổ này, bọn họ đem những vật thể sống kì lạ bằng kim loại ăn vào cơ thể hấn, mỗi khi biến thân, nỗi đau khi xương biến đổi, so với nỗi đau hiện tại Băng Thất Long Hình gây ra trên người hấn, chỉ có hơn chớ không kém.

Cho nên, chút đau này chẳng thấm thía gì!

Thật sự chẳng thấm vào đâu.....

Băng Thất Hàn mặt hơi biến đổi, nắm chặt tay, bỗng nhiên nhớ tới câu nói hấn bật ra trước khi té xỉu, khi đó, hấn thà chết còn hơn!

Khi đó hấn nghĩ gì? Trước kia hấn từng trải qua những gì? Là dạng khổ gì còn đau hơn cha cô tra tấn hấn, là chuyện gì làm cho hấn, dù bất khuất là thế vẫn tình nguyện lựa chọn cái chết?

“Quả nhiên khác hẳn người thường, như vậy mà còn chịu được, người đột biến đúng là khác biệt.....” Băng Thất Long Hình trừng mắt nhìn hấn, cười âm độc, “Đùa đủ rồi, tiếp theo, vở kịch chính mới mở màn. Chờ sau khi tao tiêm cho mày thuốc điều khiển não bộ, chỉ cần ba phút, mày sẽ ngoan ngoãn nghe lời tao, tao muốn mày nói, mày không thể không nói, muốn mày chết, mày không thể không chết, giống như đám “tử sĩ” của tao vậy.”

Dứt lời, một tên thủ hạ tiến lên, tiêm thuốc điều khiển não bộ vào mạch máu hấn.

Đoàn Duẫn Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Đã sớm nghe nói mày là tên máu lạnh như ma, chẳng những sở trường dùng thuốc gây nghiện để nghiên cứu đối tượng, còn cướp đoạt tư duy của người khác..... Mày còn có thể được coi là người sao, Băng Thất Long Hình?”

“Cứ nói đi! Mày chỉ còn lại hai phút ba mươi giây để thể hiện tài miệng lưỡi thôi.” Băng Thất Long Hình nhìn đồng hồ hẹn giờ, biết mình sắp không chế hoàn toàn được Khai Dương.

Băng Thất Hàn nhìn chăm chăm Đoàn Duẫn Phi, không hiểu trong đầu mình nghĩ gì, người muốn hấn biến thành cái xác không hồn nhất phải là cô chứ! Nhưng cô lại đang khấn trương, khấn trương cho hấn.....

Một khi thuốc xâm nhập vào não, trên thế giới sẽ không còn Đoàn Duẫn Phi nữa!

Ba phút trôi qua, Băng Thất Hàn và Băng Thất Long Hình, còn có bọn Vô Điền Lô Thái im lặng quan sát sự biến hóa của Đoàn Duẫn Phi, bốn phía im lặng, chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ.

Lúc này, Đoàn Duẫn Phi đột nhiên cười to, làm tất cả mọi người hoảng sợ.

“Ha ha ha..... Thật quá buồn cười, bọn mày thực sự nghĩ là loại thuốc này có thể không chế được tao?”

Băng Thất Long Hình sắc mặt đại biến, tiến lên kiểm tra vẻ mặt Đoàn Duẫn Phi, cảm thấy ngoài ý muốn với việc thuốc không có tác dụng trên người hấn.

“Đừng tưởng rằng Bắc Đẩu Thất Tinh dễ đối phó, lão già Băng Thất!” Hấn cười thối tha, vẻ mặt châm biếm.

“Người đột biến thật sự mạnh tới vậy sao? Tao không tin, tao nhất định sẽ tìm ra nhược điểm của mày!” Băng Thất Long Hình phẫn nộ nhìn hấn một lần, quay đầu quát Băng Thất Hàn: “Tiếp tục theo dõi, phái người chích máu, kiểm tra thân thể, xương cốt hấn, ta muốn xem rốt cuộc người đột biến khác người bình thường như thế nào.”

“Vâng.....” Băng Thất Hàn lên tiếng, ánh mắt vụng trộm nhìn Đoàn Duẫn Phi.

Hấn đang cười, nhưng cũng đồng thời đổ mồ hôi! Toàn bộ trán đều vã mồ hôi!

Điều này chứng tỏ, được tính vẫn có tác dụng, nhưng hấn đã chống lại bằng ý chí kinh người.....

Băng Thất Long Hình tức giận bưng bưng đi ra ngoài, rời khỏi phòng nghiên cứu.

Băng Thất Hàn nhìn cha rời đi, mới lại gần bàn phẫu thuật, cúi đầu nhìn chăm chăm Đoàn Duẫn Phi.

“Đừng chống cự nữa, sẽ chỉ làm mày càng thống khổ thôi.....” Cô thấp giọng nói.

Đoàn Duẫn Phi toàn thân run nhè nhẹ, một cỗ lực lượng rất lớn không ngừng va chạm trong óc hấn, hấn sớm cảm thấy ù tai, hoa mắt, tim co rút... Nhưng hấn không muốn thần phục cỗ lực lượng kia, bởi vì hấn biết, chỉ cần thả lỏng một chút thôi, hấn sẽ không thể không chế được chính mình.

“Đau có thể làm tôi tỉnh táo..... Có đau..... Mới chứng tỏ tôi còn sống.....” Hấn mặt mày nâng mắt nhìn cô, trầm trọng thở hào hển.

“Dù mày có chống cự thế nào, thuốc điều khiển não bộ cuối cùng vẫn ăn mòn ý nghĩ của mày, từ bỏ đi!” Cô trầm giọng khuyên, không hiểu sao muốn hấn sớm được giải thoát.

Tiếng ong ong không ngừng quấy nhiễu lỗ tai hấn, cơn đau càng lúc càng kịch liệt làm hấn khó thở, nhưng hấn vẫn không muốn giao quyền tự chủ ra, hấn không bao giờ muốn để bất kì kẻ nào khống chế, bài bố hấn nữa.

“Chém tôi..... Thêm mấy đao đi.....” Hấn yêu cầu.

Cô trợn to mắt, thất thanh: “Mày chê máu mày chảy chưa đủ nhiều sao?”

“Sao..... Em đang..... Lo lắng cho tôi sao?” Hấn cố gắng nhìn mặt cô.

Lòng cô vô cùng kinh hãi, vội vàng bác bỏ: “Hừ! Chỉ là tao không hy vọng mày chết trước khi tra ra căn cứ của Bắc Đẩu Thất Tinh.”

“Tôi nghĩ..... Em luyện tiếu tôi.....” Hấn hơi hơi cử động khóe miệng.

“Mày đừng quên, tao hận mày! Hận không thể giết chết mày!” Cô cả giận nói.

“Thực đáng tiếc..... Tôi còn cực kì..... Thích em đó..... A!” Hấn rất muốn thoải mái nói chuyện, nhưng sức chịu đựng của thân thể đã đạt cực hạn, nói xong câu này, một trận đau nhức liền xâm nhập vào đầu hấn, hấn đau đến mức toàn thân co rút, lắc đầu kêu đau.

Cô ngậy người vài giây, vội vàng lại gần kêu lên: “Đoàn Duẫn Phi, sao vậy?”

“A.....” Hấn kêu lên dữ dội, ra sức giãy dụa, vòng sắt khóa tay chân hấn cơ hồ biến hình, máu trào ra từ lỗ mũi và khoe miệng hấn, làm người ta kinh tâm động phách.

Cô cúi người ngăn hấn lại, quay đầu quát Vô Điền Lôi Thái: “Hấn sắp không xong rồi! Mau giúp hấn giải độc!”

“Nhưng..... Chỉ cần giải được độc, hấn sẽ có kháng thể, lần sau sẽ không dùng được nữa.....” Vô Điền Lôi Thái chau mày nói. Phản ứng của cô rất không bình thường!

“Bây giờ còn muốn dùng nữa sao? Hấn sắp không chịu nổi rồi! Nếu hấn chết, manh mối sẽ đứt!” Cô cả giận, lớn tiếng.

“Nhưng.....” Vô Điền Lôi Thái do dự.

“Tôi lệnh cho anh giải độc cho hấn! Đừng để tôi nói tới lần thứ ba.” Cô lạnh lùng ra lệnh.

Vô Điền Lôi Thái hít một hơi, không nhiều lời nữa, chỉ thị nhân viên phòng nghiên cứu giải độc tố của thuốc điều khiển não bộ cho Đoàn Duẫn Phi.

Đoàn Duẫn Phi nhanh chóng ngất đi, mặt xám như tro, môi tái nhợt hơn cả giấy, hơn nữa trên người đầy vết máu, bộ dáng quả thực giống người chết.....

Ruột gan Băng Thất Hàn rối cả lên, cô thà nhìn tên cuồng lãng vui vẻ, lỗ măng Đoàn Duẫn Phi, cũng không muốn thấy hấn giống con chuột bạch thoi thóp nằm ở nơi này!

Ý nghĩ đột nhiên nảy ra này làm cô bất an, sợ hãi, kinh hoàng.

Cô làm sao vậy? Làm sao có thể đồng tình với Đoàn Duẫn Phi? Hấn đáng phải nhận lấy kết cục này, không phải sao?

Đáng đời hấn lắm!

“Để mắt đến hấn!” Cô bỏ lại những lời đó, xoay người vội vàng chạy ra khỏi nơi làm cô hít thở không thông này, tới ao cá ở vườn sau, bình ổn lại nhịp tim dồn dập dị thường của mình.

Cô cần yên lặng một chút, cần sửa sang lại những suy nghĩ lung tung của mình, cần..... Tháo bỏ tất cả cảm giác không nên xuất hiện trong lòng đi!

Đêm thật thanh vắng, trong bóng đêm yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập cuồng dã của chính mình.

7. Chương 07

“Thiên Quyền, nghe nói khỉ lông vàng bị Nhật Liên Tổ bắt rồi?” Diêm Quýnh vẻ mặt lo lắng, vọt vào phòng họp, lớn tiếng chất vấn Gia Cát Tung Hoàn đang ngồi bàn bạc với Thiên Xu.

Gia Cát Tung Hoàn quay đầu, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, Khai Dương bây giờ đang bị nhốt tại Nhật Liên Tổ.”

“Hấn rốt cuộc làm cái quái gì vậy? Sao lại để một con đàn bà bắt sống chứ?” Diêm Quýnh có vẻ tức giận, nhưng rõ ràng trong lời nói tràn ngập lo lắng.

“Đừng lo, Thiên Toàn, Khai Dương sẽ không sao.” Gia Cát Tung Hoàn trấn an hẳn.

“Ai thêm lo cho hẳn? Chính hẳn phong lưu háo sắc, chơi đùa với phụ nữ lâu có ngày gặp họa, tốt nhất là cho hẳn một bài học.” Diêm Quýnh hừ lạnh một tiếng.

“Thật sự không lo à? Bây giờ hẳn đang ở trạng thái gần chết đó!” Thiên Xu đột nhiên nói.

“Gần chết? Có ý gì vậy?” Diêm Quýnh nhíu mày.

“Hình như Băng Thất Long Hình muốn lấy hẳn làm vật nghiên cứu.....” Gia Cát Tung Hoàn giải thích.

“Nghiên cứu? Lão già khốn kiếp đó muốn nghiên cứu Khai Dương?” Nghe hai chữ đó, Diêm Quýnh lập tức nổi giận gầm lên.

Các thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh sớm đã cảm thù hai chữ “Nghiên cứu” đến tận xương tủy.

“Đúng vậy.”

“Sao chúng ta còn chưa lập tức đi cứu Khai Dương?”

“Còn chưa được.” Thiên Xu nói.

“Vì sao?”

“Còn chưa tới lúc.”

Diêm Quýnh trừng đôi mắt sắc bén nhìn Thiên Xu trên màn hình, tức giận không thôi. “Không phải người lại tính kế gì chứ, Thiên Xu?”

“Hẳn là mỗi nhữ, nhiệm vụ của hẳn lần này chính là đầu tiên câu lấy con cá nhỏ Nhật Liên Tổ, sau đó dẫn dụ con cá lớn “Nặc Á Phương Châu” cắn câu.” Thiên Xu chậm rãi nói.

“Nặc Á Phương Châu?” Lòng Diêm Quýnh chấn động. Nặc Á Phương Châu không phải là kim chủ đứng sau phòng thí nghiệm đột biến năm đó sao!?

“Nặc Á Phương Châu luôn theo dõi hành động của chúng ta, bọn họ muốn lợi dụng Nhật Liên Tổ đối phó chúng ta, vậy thì ta hãy lợi dụng lại Nhật Liên Tổ dụ họ xuất hiện.”

“Người để Khai Dương đi làm mỗi nhữ? Người lấy mạng hẳn ra giỡn sao? Bị bắt đến Nhật Liên Tổ, bị Băng Thất Long Hình nghiên cứu, người biết rõ mỗi người chúng ta đều không chịu nổi việc bị người đùa giỡn một lần nữa.....” Diêm Quýnh càng nói càng giận bừng bừng, khuôn mặt vốn lạnh lùng che kín lửa giận.

“Thiên Toàn, yên tâm một chút, đừng nóng nảy, Khai Dương không thể không chịu nổi đòn này.” Gia Cát Tung Hoàn thử xoa dịu cơn phẫn nộ của hẳn.

“Người càng lúc càng giống Thiên Xu, Thiên Quyền à, trong kế hoạch của các người, có từng bản khoản đến việc bọn ta có thể chết chưa? Đã từng chưa?” Diêm Quýnh bén nhọn hỏi đến cùng.

“Thiên Toàn.....” Gia Cát Tung Hoàn đang muốn trả lời, lại bị Thiên Xu ngắt lời.

“Rồi!” Giọng Thiên Xu trầm ổn hữu lực. “Trước khi giao nhiệm vụ cho mọi người, ta luôn muốn mọi người sống sót trở về!”

“Thế ư? Ta lại cho rằng người luôn nấp vào chỗ an toàn, đẩy bọn ta vào nơi nguy hiểm!” Diêm Quýnh cười lạnh.

“Ta vẫn luôn dõi theo các người.....Thiên Toàn, qua máy tính, Internet, vệ tinh nhân tạo, ta vẫn luôn bên các người.....”

“Hừ, người dùng máy tính không chế bọn ta, trong não mỗi người bọn ta đều có một con chip ghi rõ số hiệu của người đột biến, người lợi dụng con chip đó theo dõi bọn ta, giống như xem phim điện ảnh vậy, tìm kiếm kích thích khi bọn ta vào sinh ra tử.....” Nỗi uất ức nhiều năm của Diêm Quýnh toàn bộ bùng nổ.

“Im miệng! Thiên Toàn!” Gia Cát Tung Hoàn khẽ quát.

“Để hẳn nói, Thiên Quyền.” Thiên Xu nói.

“Hừ! Cái gì mà vẫn luôn dõi theo bọn ta cơ chứ, người chỉ biết trốn trong máy tính ra lệnh, vĩnh viễn không ra khỏi vòng tròn đó, người thậm chí sợ phải đối mặt với bọn ta, mười mấy năm qua tránh không gặp mặt, thần thần bí bí lấy bọn ta làm quân cờ, lợi dụng bọn ta để thắng ván cờ.....” Diêm Quýnh bất chấp phải trả giá thế nào, phun hết tất cả những lời giữ kín từ đáy lòng ra.

“Thiên Toàn, đủ rồi.” Gia Cát Tung Hoàn không nghe nổi nữa, hấn đứng lên, kéo lấy tay Diêm Quýnh.

“Không phải người cũng rất bất mãn sao? Thiên Quyền, lão đại đã trốn chúng ta hơn mười năm, chẳng lẽ người không muốn biết hắn là ai?” Diêm Quýnh chuyển đối tượng sang Gia Cát Tung Hoàn, cả giận nói.

“Ta rất muốn biết, nhưng hiện tại không phải lúc để nghiên cứu Thiên Xu, việc trước mắt là phải tìm ra hung thủ chân chính đã biến chúng ta thành bộ dạng này! Người cân nhắc nặng nhẹ được không hả? Những người đó muốn bắt chúng ta về, người tự cho mình là sứ giả của thượng đế, người tránh ở chỗ tối, kẻ thù thực sự của chúng ta không phải Thiên Xu, mà là bọn họ!” Gia Cát Tung Hoàn nghiêm khắc nhắc nhở.

Diêm Quýnh ngẩn ngơ, huyết khí sôi trào dần dần lắng xuống.

Đúng vậy, Thiên Xu không phải kẻ thù của hắn, ngược lại còn là ân nhân cứu mạng hắn, là ân nhân.....

Hắn ảo não cúi đầu, xoay người đưa lưng về phía Thiên Xu.

“Nặc Á Phương Châu đã bắt đầu hành động, ba tập đoàn tài chính lớn sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta, nhiệm vụ lần này của Khai Dương, bên ngoài là đối phó Nhật Liên Tổ, nhưng thực tế cũng là dẫn dụ ba tập đoàn tài chính lớn đó hiện thân, hắn biết rõ công tác của mình, cho nên không cần lo lắng, hắn có năng lực xử lý nguy cơ lần này.....” Gia Cát Tung Hoàn lại nói.

“Vậy thì, để ta đi hỗ trợ hắn.” Diêm Quýnh sắc mặt nghiêm túc.

“Thiên Ki đã sang đến Nhật Bản, chuẩn bị tùy thời nhận lệnh.....” Thiên Xu lại mở miệng.

“Không được, ta nhất định phải đi, không thể để tên tiểu tử Khai Dương chết ở Nhật Bản được, hắn còn thiếu ta một trận quyết đấu!” Diêm Quýnh hừ lạnh, bước ra khỏi phòng họp.

Gia Cát Tung Hoàn sững lại vài giây, đột nhiên cười nhẹ ra tiếng. “Thật là tên mạnh miệng, rõ ràng lo cho Khai Dương.....”

“Hai người họ lúc nào cũng âm ỉ, nhưng tình cảm thì tốt hơn bất kì ai.” Thiên Xu thở dài.

“Đây cũng là một hình thức hữu nghị.” Gia Cát Tung Hoàn nhận xét.

“Thật khiến cho người ta hâm mộ.....” Giọng nói của Thiên Xu tràn ngập nỗi cô đơn.

Gia Cát Tung Hoàn theo dõi hắn, nói: “Hâm mộ cái gì? Tình hữu nghị sao? Kỳ thật mỗi người chúng ta đều không chỉ là đồng chí của người, mà còn tình nguyện làm bạn người, chỉ là, người đã dựng nên một bức tường ngăn cách giữa chúng ta mà thôi.”

Thiên Xu mở to hốc mắt trống rỗng, trầm mặc không nói, như lâm vào trầm tư.

Gia Cát Tung Hoàn cũng không mong chờ có được câu trả lời, hắn đẩy gọng kính mắt, nói: “Ta phải đuổi tới Nhật Bản trước khi Thiên Toàn làm loạn kế hoạch của chúng ta, đi trước đây.”

Sau khi hắn rời khỏi phòng họp, Thiên Xu mới thì thào tự nói, “Nếu có thể, ta cũng rất muốn ra khỏi bức tường này..... Ta cũng rất muốn.....”

Bằng Thất Hàn toàn thân mặc áo đơn kimono trắng, ngồi ở võ quán một giờ liền, vốn cô muốn làm lắng đọng lại nỗi lòng đang dâng trào mạnh mẽ, nhưng một khi nhắm mắt lại, trong đầu cô sẽ xuất hiện gương mặt của Đoàn Dẫn Phi, sự phóng đảng, trào phúng, cuồng vọng..... Và cả ôn nhu!

Hắn rõ ràng từng xâm phạm cô, vì sao trong đầu cô chỉ lưu lại sự ôn nhu âu yếm làm người ta rung động triết để?

Có phải cô bị bỏ bùa không, mà hình ảnh hắn hôn cô, ôm cô lại chiếm đầy suy nghĩ của cô? Nếu không, trước kia cô căn bản là bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục) với tình yêu nam nữ, sao hiện tại lại trở nên giống con mèo hoang động dục, vừa ngu xuẩn vừa mất mặt?

Cô hít một hơi, cố bình tĩnh lại, nhưng bất đắc dĩ là mỗi tế bào thân thể giống như không còn là của cô, muốn quản cũng không quản được, cảm giác môi Đoàn Duẫn Phi khẽ hôn trên người lại bao phủ lấy cô lần nữa, trong mũi tất cả đều là hơi thở nam tính mãnh liệt khiến người của hắn.....

Trong lúc mờ mịt, cô mở mắt ra, thấy rõ gương ở bốn phía vô quán hiện lên một khuôn mặt diễm lệ ửng hồng, bộ dáng kia, tựa như cô gái đang chìm đắm trong tình yêu.....

Trời ơi! Cô đang nghĩ gì vậy?

Cô đột nhiên thức tỉnh, vội vàng thu lại tâm hồn đang phiêu bạt, nắm kiếm trúc bên người, nhảy dựng lên múa loạn một trận.

“Vút! Vút! Vút!”

Múa kiếm liên tục mười phút, cô mồ hôi ướt đầm, khí lực hư thoát, nhưng chút nhộn nhạo trong lòng chẳng những không cách nào bình ổn, ngược lại theo nhịp thở tăng tốc mà càng tăng cao.....

Đáng giận! Đều là Đoàn Duẫn Phi hại! Đều tại hắn! Chỉ cần hắn không còn, cô có thể khôi phục lại bản thân!

Chỉ cần không có hắn.....

Cô tức giận đến mức quăng mạnh kiếm trúc xuống, rút kiếm thật ra, lao khỏi vô quán, chạy đến phòng nghiên cứu.

Ba ngày, bắt được Đoàn Duẫn Phi đã ba ngày, nhưng hắn vẫn không hề đề cập tới Bắc Đẩu Thất Tinh, cho dù cha cô có dùng thủ đoạn tàn khốc đến mấy, hắn vẫn có thể ương ngạnh chịu đựng, vì thế, cha phần nộ trách cứ cô, mắng cô tự tiện giải độc của thuốc điều khiển não bộ trong cơ thể Đoàn Duẫn Phi, nên giờ không có cách nào khai thác hắn.

Cô cũng không có cách nào tha thứ cho sự mềm lòng của chính mình ngày đó, tất cả đều là lỗi của cô, mới có thể làm mất cơ hội khống chế Đoàn Duẫn Phi, cho nên, hôm nay dù thế nào cũng phải khiến hắn phun ra căn cứ bí mật của Bắc Đẩu Thất Tinh, nếu không, cô sẽ tự tay giết hắn!

Tiến vào phòng nghiên cứu, đi tới trước phòng thủy tinh kiên cố giam giữ một mình Đoàn Duẫn Phi, mở cửa, một cỗ mùi máu và thuốc liền xông vào mũi, cô nhú nhú mày, biết nhất định là cha vừa tới.

Quả nhiên, trên đùi Đoàn Duẫn Phi lại có thêm vài miệng vết thương, những vết thương làm người chứng kiến phải kinh tâm ấy đặc biệt chói mắt dưới ánh đèn.

“Sao..... Cha và con gái thay nhau ra trận sao?” Tay chân vẫn đang bị kìm chế, giờ phút này Đoàn Duẫn Phi trông như cái bia bắn súng treo trên tường, hắn vừa thấy cô vào cửa lập tức nở nụ cười châm chọc.

Hắn thần sắc ủ rũ, tóc vàng cũng không còn bóng mượt buông xuống trước trán, nhưng dù chật vật như vậy, hắn vẫn có mị lực làm phụ nữ mê luyến như cũ.

Trái tim Băng Thất Hàn không hiểu sao bỗng co rút, đập thành thạch. Cô đi đến trước mặt hắn, nín thở ổn định lại trái tim đang hoảng hốt, lạnh lùng nói: “Còn đủ hơi sức để mở miệng, xem ra ngươi chưa lĩnh giáo đủ.”

“Có lẽ vậy!” Hắn tự giễu, hơi nhếch khóe miệng.

“Đừng phản kháng nữa, nếu hôm nay mày không khai hết ra, tao sẽ cắt đứt hai chân mày, để mày không bao giờ có thể chạy nữa!”

“A..... Được thôi! Nhưng em có đành lòng không.....” Đoàn Duẫn Phi hữu khí vô lực cười.

“Đừng tưởng tao không ra tay được, Đoàn Duẫn Phi, tao nhìn đủ rồi!” Cô quát to một tiếng, chìa kiếm vào đùi hắn.

“Vậy thì đừng nhìn nữa.....” Hắn một lời hai ý, ái muội nói: “Cần tôi thì cứ nói một tiếng, nhất định tôi sẽ thỏa mãn em...”

“Câm cái mồm bẩn thỉu của mày lại!” Cô đỏ bừng mặt, tức giận lại gần tát cho hắn một phát.

Hắn không tránh nên ăn luôn cái tát đó, nhưng lại nhân lúc tay cô ở gần thuận tiện hít vài cái thật mạnh, tỏ vẻ mê mẩn.

“Haizz..... Đứng gần lại chút nào, tôi muốn cảm nhận rõ hương vị của em.....”

“Mày.....” Cô vội vàng rút tay về, hơi thở ấm áp của hắn truyền theo lòng bàn tay, tới làm ấm trái tim cô.

Người này..... Thật sự là muốn chết!

“Biết mấy ngày nay tôi nghĩ gì không? Bằng Thất Hàn, mỗi ngày tôi đều nghĩ về em, nhìn em gần trong gang tấc mà không thể ôm, loại cảm giác này thật sự tệ hết biết!” Hắn nhìn cô chăm chăm, cảm thấy tối nay cô mặc áo đơn kimono trắng gợi cảm vô cùng!

“Câm mồm!” Cô không muốn nghe mấy lời vô nghĩa này.

“Em thì sao? Em có giống tôi không?” Hắn khiêu khích hỏi.

“Đừng đem tao trở thành con đàn bà dâm uế!” Cô phẫn nộ hét lên.

“Nam nữ hoan ái sao lại dâm uế? Nhu cầu tình dục của con người là rất bình thường mà! Em đừng đè nén nhiệt tình của bản thân, tôi thích em khi em cháy hết mình, nhất là khi lửa do tôi châm ngòi.....”

“Đừng nói nữa!” Cô cá giận quát, “Thằng khốn! Mày không xứng để bàn chuyện nam nữ hoan ái, khi mày đùa bỡn thân thể phụ nữ, mày có yêu họ không?”

“Yêu ư?” Hắn ngẩn người, chợt cười ra tiếng, “Trời ạ! Chỉ chơi đùa thôi mà! Sao lại lôi tình yêu vào đây? Những cô gái ở cùng tôi đều biết, bàn chuyện yêu đương là tổn thương lẫn nhau, người tình ta nguyện cùng vui vẻ là tốt rồi, sao phải dùng tình yêu trói chặt đối phương?”

Cô biến sắc, lửa giận tăng gấp đôi.

“Hừ! Quả nhiên mày chỉ là tên háo sắc.....”

“Kì ghê, Bằng Thất Hàn, người như em sao cũng nhắc đến chữ “Yêu” vậy? Tôi cứ tưởng..... Em cũng giống tôi, đều không có hứng thú với tình yêu mới đúng chứ.” Hắn tò mò nhìn cô.

“Tao.....” Cô giật mình. Đúng vậy, sao cô lại nghĩ đến phương diện này?

“Chẳng lẽ..... Em thật sự yêu tôi?” Hắn đùa.

Lòng cô đột nhiên như có dòng điện chạy qua, đập loạn một trận.

Cô yêu..... hắn ư?

“Không..... Sao có thể? Không được nói bậy.....” Cô cứng ngắc phủ nhận.

Hắn không bỏ lỡ biểu tình kích động của cô, xấu xa mê hoặc nói. “Mặt em đỏ hết rồi kìa!”

“Tao không có!” Cô lấy tay vuốt hai má, hốt hển.

“Em có, hơn nữa càng lúc càng đỏ..... Thừa nhận đi! Thừa nhận em yêu tôi đi!” Hắn “khuyên” bằng giọng trầm thấp.

“Không! Cả đời này tao sẽ không yêu bất cứ ai!” Cô cảm tức rống to.

“Thế-à-?” Hắn cố ý khiêu khích.

“Tên đáng giận, nếu không câm miệng, tao sẽ giúp mày ngậm miệng!” Cô gơ kiếm thị uy.

“Ý kiến này không tồi, em tới chặn miệng tôi đi!” Hắn dương khởi hạ ba (rượu cao cầm), chờ cô hôn.

Cô giận sôi lên, chém kiếm tới mặt hắn, khi sắp đụng đến chóp mũi hắn thì đột ngột dừng lại, trở mắt đứng bất động.

Cô không ra tay được! Trước kia cô không bao giờ hạ thủ lưu tình với kẻ thù, nhưng giờ cô không thể giết hắn!

“Em yêu phải tôi mất rồi, Bằng Thất Hàn.” Hắn nở nụ cười chắn chắn.

Mặt cô tái nhợt, bước lùi vài bước, con tim thiếu nữ kinh hoàng không kịp ổn định cứ đập loạn cả lên, xoay người tông cửa xông ra.

Yêu? Cô ngay cả yêu là gì cũng không muốn biết, đã rơi vào vòng tình, nực cười!

Nhưng cô không cười nổi, thậm chí, cô đau lòng muốn khóc!

Sao cô lại yêu phải gã khốn đó? Cô biết rõ hần phong lưu hào sảng lại không có khí tiết đức hạnh, bị một thằng đàn ông vô sỉ như vậy cướp đi trinh tiết còn chưa đủ, ngay cả trái tim cô cũng dâng cho hắn rồi ư?

Không lý nào! Không có lý nào! Cô không thể ngu đến vậy, không thể nào.....

Nhất định chỉ là ảo giác, hay nhất thời lạc hướng, cô hai mươi tư tuổi, tránh không được cũng có dự vọng, mà Đoàn Duẫn Phi chẳng qua đã vừa vặn đánh thức cảm quan thân thể cô thôi, đối lại nếu là người khác, cô cũng sẽ có cảm giác với đối phương!

Đúng, bất kì người đàn ông nào cũng vậy.....

Hốt hoảng đi vào ký túc xá cạnh võ quán, cô ra sức đập cửa phòng Võ Điền Lô Thái, miệng gọi to: “Võ Điền! Võ Điền!”

Võ Điền Lô Thái lo lắng mở cửa, cầm súng lao tới, cảnh giác hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.....” Cô lạnh lùng đẩy hắn ra, đi vào phòng.

“Tiểu thư?” Võ Điền Lô Thái buồn bực theo sau cô, không hiểu ra sao.

“Đóng cửa trước đã.” Cô đưa lưng về phía hắn, nói.

“Việc này...” Hắn khó xử, tiểu thư không nên ở một mình cùng hắn trong phòng, như vậy sẽ khiến mọi người nói ra nói vào.

“Đóng cửa.” Cô tức giận quát.

“Vâng.” Hắn đành đóng cửa lại.

Cô chậm rãi xoay người lại, vừa cởi bỏ dây lưng kimono vừa lại gần hắn.

“Tiểu thư! Cô..... Cô làm gì vậy?” Hắn hoảng sợ, hai mắt đăm đăm.

“Ôm tôi.” Cô cởi áo đơn, trên người chỉ còn lại quần áo lót, ra lệnh.

“Không.....” Hắn hít một hơi vì kinh ngạc, lui về phía sau, dựa lưng vào cửa.

“Ôm tôi!” Cô tiến lên, dang hai tay ra, vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

“Vì..... Vì sao? Tiểu thư, rốt cuộc là có chuyện gì?” Hắn khôi phục sự bình tĩnh, nhìn cô, nhặt quần áo lên, vội vàng khoác thêm cho cô.

Cô quay người ôm chặt lấy hắn, thống khổ kêu nhỏ: “Đừng hỏi gì cả, chỉ cần lên giường cùng tôi thôi.....”

“Tiểu thư! Không thể.....” Hắn lùi như điên về phía sau, mất thăng bằng ngã luôn xuống giường.

Băng Thất Hàn vừa vặn nằm trên người hắn, liền linh nhắm mắt hôn vào miệng hắn.

Võ Điền Lô Thái quả thực bị dọa đến ngây người! Nhị tiểu thư mà hắn ngưỡng mộ nhất lại chủ động yêu thương hắn sao? Đây..... Đây rốt cuộc là.....

Môi cô đụng vào môi Võ Điền Lô Thái, đôi môi lạnh lẽo của hắn mím chặt mà lạnh lẽo, không có sự mềm mại ấm áp mà cô muốn, hơi thở lại càng không phải hương vị cô muốn, cô thất vọng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn gương mặt xa lạ trước mắt, mới phát hiện cô chưa từng thực sự nhìn Võ Điền Lô Thái, mười mấy năm qua, cô thậm chí không biết hình dạng ngũ quan hắn, trong lòng cô, hắn chỉ là một sự tồn tại mơ hồ.

“Tiểu thư.....” Võ Điền Lô Thái nhìn ánh mắt bi thương của cô, kinh ngạc không thôi.

“Vì sao không được? Vì sao lại như vậy? Không phải đàn ông nào cũng như nhau sao?” Cô thì thào tự hỏi, thần sắc mờ mịt.

“Tiểu thư! Cô sao vậy?” Hấn thương tiếc nhìn cô.

“Không phải anh..... Người tôi muốn..... Không phải anh.....” Cô thất thần muốn bứt ra.

Hấn đột nhiên biến sắc, cô nói người cô muốn không phải hấn? Vậy là ai? Chẳng lẽ là.....

Một đáp án phút chốc tiến vào kích động đầu hấn, tiểu thư..... Không phải đã yêu thằng khốn nạn kia rồi chứ?

Không! Không thể! Hấn tuyệt đối sẽ không giao tiểu thư cho loại đàn ông ấy!

Ngọn lửa muốn bảo vệ cô lập tức cháy lên từ đáy lòng, làm hấn mất lý trí, hấn tức giận ôm lấy cô, hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô kinh hãi, thấy cực kì ác cảm, dùng sức giãy dụa. “Không.....”

Hấn mất lý trí, mở miệng ngậm lấy môi cô, mút lấy không bỏ ra.

Cách hôn cưỡng ép này làm cô thấy buồn nôn, cô ra sức kháng cự, chưa từng nghĩ rằng Võ Điền trung thành tận tụy cũng sẽ biến thành dã thú.

“Buông tay! Buông! Võ Điền!” Cô tức giận vươn tay tát vào mặt hấn.

Hấn đau đến mức buông cô ra, cô thừa cơ tránh xa, tiếp theo lại tát thêm phát nữa.

“Bốp!” Một tiếng vang thanh thúy, thức tỉnh hấn... Và chính cô.

Võ Điền Lôi Thái hoàn toàn không nghĩ rằng mình lại làm những chuyện này, hấn sợ hãi muốn giải thích, nhưng lại không nói được câu nào.

Cô lấy tay che miệng, trong lòng đầy các loại cảm xúc hỗn độn.

Mình đang làm cái quái gì vậy? Rốt cuộc..... Mình đang làm gì? Cô chán ghét bản thân, thầm nghĩ.

Cô muốn dùng người đàn ông khác để quên Đoàn Duẫn Phi, nhưng ngược lại càng làm rõ địa vị của hấn trong lòng mình!

Nụ hôn của hấn, những cái vuốt ve của hấn, hơi thở của hấn..... Bất kì kẻ nào cũng không thể thay thế.....

“Tiểu thư..... Tôi.....” Võ Điền Lôi Thái kinh ngạc nhìn cô, hoảng hốt.

Cô không nói gì, nhặt kimono lên, mặc vào, buộc đai lưng, xoay người đi ra ngoài, sau khi cô dùng hết sức đóng cửa lại, bên trong truyền đến tiếng gầm nhẹ tự trách xen lẫn hối hận của Võ Điền Lôi Thái.

Gió lạnh đánh úp, cô run run ôm lấy mình, khó khăn bước về phòng ngủ.

Hiện tại, cô không thể không thừa nhận với bản thân, chỉ sợ là cô đã thật sự yêu Đoàn Duẫn Phi, yêu Khai Dương của Bắc Đẩu Thất Tinh, yêu phải tên Cuồng lãng hử hống đáng giận kia mất rồi!

Đoàn Duẫn Phi cúi đầu, nửa mê nửa tỉnh, trong lúc mê man, mùi hương cơ thể Băng Thất Hàn quanh quẩn bên người hấn, thân thể non mềm ấm áp của cô dán vào hấn, bọn họ giao triền cùng một chỗ, hôn lẫn nhau, tận tình hưởng thụ cá nước thân mật, cảm quan cực lạc.....

Bỗng dưng, một tiếng động kì lạ đánh thức hấn, cũng xua tan mộng xuân tốt đẹp của hấn, hấn cảnh giác ngẩng đầu, xuyên qua thủy tinh, nhân viên nghiên cứu bên ngoài vẫn lui tới như cũ, không có gì khác thường, hấn không khỏi hoài nghi có phải mình quá mệt mỏi mà sinh ra ảo giác không.

Hô, xác thực là hấn rất mệt mỏi, bị nhốt gần năm ngày, lão già Băng Thất Long Hình không nghĩ ra biện pháp đối phó hấn, vì thế mỗi ngày đều tra tấn hấn, tính thử số vết chém trên người, đại khái cũng phải hai, ba mươi vết, nếu hấn không đủ cường tráng, đã sớm toi mạng rồi.....

Thật quá đáng! Lão già đáng chết không tìm phổi, khó trách lại dạy ra được một cô con gái như núi băng.

Vừa nghĩ đến Băng Thất Hàn, ngực hấn lại nóng lên, không khỏi mong cô đến.

Cẩn thận ngẫm lại, hấn vừa tới Nhật Bản đã bị Băng Thất Hàn phát hiện, toàn bộ sự việc có vẻ vô cùng kỳ quái.....

Sở dĩ Bắc Đẩu Thất Tinh có thể hoạt động thông suốt, không chút trở ngại trên toàn thế giới mà lại không bị phát hiện, hoàn toàn dựa vào Thiên Xu trấn giữ máy tính và Internet, hần xuyên tới cả liên kết vệ tinh, điều khiển máy chủ máy tính toàn thế giới, dù là sân bay, hay tư liệu nhập cảnh của các quốc gia, bình thường cũng không thấy tên bọn họ, bọn họ nhờ có Thiên Xu hộ tống, thành người tàng hình, bởi vậy, không ai có thể dễ dàng biết được tin tức của họ.

Nhưng Băng Thất Hàn lại có thể lập tức biết được hần ở Nhật Bản, thậm chí còn thiết kế dụ bắt hần.....

Trừ phi có người cố ý tiết lộ hành tung của hần, nếu không, bằng vào lực lượng của Băng Thất Hàn tuyệt đối không thể tìm ra hần!

Đương nhiên, có thể tiết lộ hành tung của hần, toàn thế giới cũng chỉ có một người mà thôi.....

Thiên Xu!

Tên đáng chết ấy rốt cuộc muốn làm gì?

Hần cảm tức nhần mặt nhúu mày, nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy mình khẳng định là bị hãm hại một cách ngu ngốc.

Nhưng..... Vì cái gì?

Thiên Xu hy vọng hần bị Nhật Liên Tổ bắt rốt cuộc có mục đích gì?

Càng nghĩ đầu hần càng đau, hần nặng nề thở ra một hơi, miễn cho cơn tức dâng cao thiêu rụi đầu hần.

Cô hai ngày không xuất hiện, ngày đó cô mang theo vẻ mặt khủng hoảng rời đi, giống như bị ai đó phát hiện ra bí mật gì, vội vàng bỏ chạy như lính đào ngũ.

Hần biết cô đang sợ cái gì, nhưng không biết vì sao cô phải sợ, yêu hần cũng không phải chuyện gì khủng bố cho lắm mà!

Có bao nhiêu cô gái yêu hần, hần cũng để họ yêu, khác phái thu hút lẫn nhau là chuyện tự nhiên như hô hấp, làm gì mà cứ như trời sắp sụp đến nơi thế?

Có điều, hần cũng thấy kì lạ với phản ứng của chính mình, sau khi biết cô yêu hần, tâm tình của hần đột nhiên giống như bị vật chất không rõ tên nhồi vào, ngực căng trướng, cũng không cảm thấy đau, ngược lại..... Giống như chiếm được lễ vật gì đó, có vui mừng, kinh ngạc, cũng có thỏa mãn.....

Trước kia, dù có nhiều cô gái thổ lộ tình yêu, hần cũng không có loại cảm giác này, chẳng lẽ Băng Thất Hàn không giống những cô gái khác?

Kinh ngạc suy nghĩ hồi lâu, tìm không ra lí do, hần mới không kiên nhẫn thở ra một hơi, xoay cổ cho gáy đỡ tê bại.

Bốn phía vẫn im lặng như thường lệ, bị nhốt trong phòng thủy tinh nhiều ngày, chịu sự tĩnh lặng làm người ta phát cuồng, tính nhẫn nại của hần đã sắp tới tới cực hạn. Theo lý thuyết, Thiên Xu nhất định có thể lần theo con chip của người đột biến sau gáy hần tìm ra vị trí này, nhưng vì sao Bắc Đẩu Thất Tinh đến nay vẫn chậm chạp không ai đến “ân cần thăm hỏi” hần một tiếng?

Bây giờ, muốn thăm dò ý tưởng của Thiên Xu cũng là lãng phí tinh thần mà thôi, hần nên lo cho tình cảnh trước mắt của mình. Theo hần thấy, Băng Thất Long Hình tám phần sắp xuống tay, nếu hần không muốn bị vùi xác ở đây, tốt nhất phải sớm thoát khỏi phòng thủy tinh đáng ghét này!

Nhưng, để đề phòng hần bỏ chạy, mỗi ngày Băng Thất Long Hình đều tiêm thuốc tê cho hần, hại chân hần đến bây giờ vẫn không có tí sức nào, hơn nữa còn cái cùm chết tiệt này, muốn đi cũng khó.....

Lúc hần đang trong tình huống “cân não”, Băng Thất Long Hình mang theo lũ tay chân vào phòng nghiên cứu, đôi mày tuấn tú của hần nhúu lại, trực giác thấy có gì đó không ổn.

8. Chương 08

Mở cửa cách li bằng thủy tinh, tiếng cười lạnh của Băng Thất Long Hình liền tràn ngập toàn bộ không gian.

“Ha ha a..... Khai Dương mày thật đúng là giỏi chịu đựng! Đến giờ vẫn không nói ra nơi ẩn náu của Bắc Đẩu Thất Tinh, hại tao lãng phí không ít thời gian và tinh thần.....”

“Tao sợ nói ra sẽ làm mày tìm đến cái chết thôi.” Hấn khinh miệt đáp.

“Hử? Mày cho là tao không đối phó nổi với lũ đột biến quái thai Bắc Đẩu Thất Tinh sao?” Băng Thất Long Hình nhướn đôi mày màu xám trắng.

Mặt hấn đột nhiên biến sắc, lửa giận nháy mắt cháy bùng lên.

Từ “quái thai” tràn ngập nhục nhã, đối với Bắc Đẩu Thất Tinh mà nói là một từ cấm kỵ, người nói chỉ còn đường chết!

“Mày không có tí năng lực nào, bởi vì ngay cả tao, mày cũng chả làm được gì.” Hấn nói bằng giọng thương tiếc.

“Nực cười! Tao không làm gì được mày? Chỉ vì muốn moi chút tin tức từ miệng mày nên tao mới để mày sống đến bây giờ.” Băng Thất Long Hình ngoan độc trừng mắt nhìn hấn.

“Thế à? Tao còn tưởng mày không dám giết tao!” Hấn cười khinh miệt.

Băng Thất Long Hình bị hấn chọc giận, bộ mặt già nua đầy sát khí. “Tiểu tử thôi, mày muốn chết!”

Lúc này, một giọng nói như tiếng chuông bạc đột nhiên vang lên từ sau lưng Băng Thất Long Hình.

“Đừng nóng giận, Băng Thất tiên sinh, không phải tôi đã nói rồi sao? Muốn đối phó hấn, chỉ cần động thủ chém đứt hai chân hấn, sau đó đưa ảnh chụp lên trang web Bắc Cực Tinh, cam đoan Bắc Đẩu Thất Tinh sẽ tới trước mặt ngài không sót một người.”

Đoàn Duẫn Phi rùng mình, nhìn chằm chằm cô gái chậm rãi bước ra từ chỗ khuất.

Đó là một cô gái Nhật Bản mặt ngăm đen, vóc dáng gầy yếu, thoát nhìn không chút đặc biệt, tuy nhiên, đôi tròng mắt cô ta chuyển động nhanh như chớp, không cân xứng với dung mạo cứng nhắc của cô ta chút nào.

Cô ta là ai? Chẳng lẽ là nhân tình của lão già Băng Thất? Lão già này mắt chọn có kém quá không?

Trong lòng hấn buồn bực, tầm mắt chuyển đến Băng Thất Hàn đứng một bên không hề hé răng, cô vừa đến đã cúi đầu, yên lặng như pho tượng trong góc.

“Đúng, Giác Xuyên tiểu thư nói đúng, tôi cần gì phải tức giận với hấn? Hiện tại hấn ở trong tay tôi, tôi muốn làm nhục hấn thế nào chẳng được.....” Băng Thất Long Hình gật gật đầu, lửa giận hơi hạ.

“Cho nên, đừng rầy rà với hấn nữa, trực tiếp phế chân hấn đi!” Cô gái họ Giác Xuyên thúc giục.

“Này, lão già Băng Thất, lão tìm đâu ra con mụ xấu như ma lem mà tâm địa còn độc ác thế này?” Đoàn Duẫn Phi cau mày nhìn cô.

“Nói năng tôn trọng chút, Giác Xuyên tiểu thư là khách quý của tao!” Băng Thất Long Hình quát.

“Gì cơ?”

“Chính cô đây đã cung cấp cho bọn tao tư liệu liên quan đến Bắc Đẩu Thất Tinh, nhờ cô đây giúp đỡ, A Hàn mới có thể biết được thân phận thật của mày, lại giảng dạy bắt được mày.” Băng Thất Long Hình nhìn Giác Xuyên cảm kích.

Đoàn Duẫn Phi cả kinh, cô gái này biết chi tiết về Bắc Đẩu Thất Tinh bọn họ? Cô rốt cuộc là.....

“Có thể giúp đỡ ngài là vinh hạnh của Nặc Á Phương Châu chúng tôi, Băng Thất tiên sinh, tôn chỉ lớn nhất của chúng tôi là duy trì thế giới hòa bình, diệt trừ những biến chất trên địa cầu, Bắc Đẩu Thất Tinh là phần tử nguy hiểm, hấn phải sớm tiêu diệt.” Giác Xuyên cười nói.

Vừa nghe đến Nặc Á Phương Châu, Đoàn Duẫn Phi giật mình, không sao tưởng tượng nổi là Nặc Á Phương Châu lại có quan hệ với Nhật Liên Tổ. Đối thủ lần này của hắn rõ ràng là Nhật Liên Tổ, Nặc Á Phương Châu đến xem náo nhiệt gì vậy?

Bỗng nhiên, một ánh sáng lóe lên trong đầu, cuối cùng hắn cũng thông suốt, Thiên Xu để hắn ở đây, có lẽ không phải để đối phó với Nhật Liên Tổ, mà là Nặc Á Phương Châu!

Mẹ nó! Tên người máy tính kia dám lấy hắn làm mối câu?

“Cô nói rất đúng, Bắc Đẩu Thất Tinh phải sớm được trừ bỏ.....” Băng Thất Long Hình lạnh lùng liếc Đoàn Duẫn Phi một cái.

“Khai Dương hủy sự trong sạch của Băng Thất tiểu thư, tôi cho rằng, việc chặt hai chân hắn để cô ấy làm là thích hợp nhất!” Mặt Giác Xuyên hiện lên một tia thương hại.

Băng Thất Hàn vốn không nói gì ngay từ đầu chợt biến sắc, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô.

Cô gái này biết cả chuyện cô bị ô nhục? Chẳng lẽ là cha nói cho cô ta?

Sáng sớm nay, cô gái xa lạ tự xưng là Giác Xuyên này lấy danh nghĩa Nặc Á Phương Châu đột nhiên đến thăm, tiết lộ cô là người gửi tư liệu về Bắc Đẩu Thất Tinh cho Nhật Liên Tổ, hơn nữa còn cho cha cô một kế hoạch có thể bắt toàn bộ Bắc Đẩu Thất Tinh. Lúc ấy, trực giác cô cảm nhận được ý đồ của cô gái này biến hoá kỳ lạ khó dò, bởi vậy cô vẫn luôn ôm thái độ cảnh giác, nhưng cha thì không, võ mồm linh hoạt sắc bén của cô gái này đã nhanh chóng chiếm được hảo cảm của cha, cô biết cha mình thích người thông minh nhạy bén, và cảm giác được cô gái này tuy bộ dạng bình thường, nhưng sự thông minh của cô ta rất giống Quỳnh Tử đã chết, nên mới có thể lập tức khơi được niềm vui của cha.

“Sao? Tôi nói sai gì sao, Băng Thất tiểu thư?” Giác Xuyên ra vẻ vô tội.

“Cô giỏi thật.....” Giọng nói Băng Thất Hàn mang theo đùa cợt cùng với một tia ghen tị người khác khó có thể phát hiện.

Một người ngoài thậm chí có thể tiếp cận cha cô hơn cả cô là con gái ruột thịt, còn cô thì dù cố gắng đến mấy, cũng vĩnh viễn không thể vượt qua khoảng cách lạnh như băng giữa cô và cha.....

Thật đáng buồn!

“A Hàn, hôm nay con hãy tự tay chém đứt hai chân của tên dâm trùng này đi, để người giận tiết hận.” Băng Thất Long Hình cầm lấy một thanh katana (kiếm của võ sĩ đạo), đưa chuôi cho cô.

“Vâng.” Cô hít một hơi, nhận lấy thanh kiếm, đi tới chỗ Đoàn Duẫn Phi.

Hôm nay, dù thế nào cô cũng không thể nương tay, bởi vì chỉ có vung kiếm, mới có thể chặt đứt sợi tơ tình dây dưa của cô với hắn.

Đoàn Duẫn Phi nhìn chăm chăm cô, nở nụ cười mê người. “Em thật sự hận tôi sao?”

“Đúng vậy, hận mày đến tận xương.” Cô nắm chặt đao, lạnh lùng thốt.

“Thật sự có thể ra tay?”

“Mày cho rằng tao không thể ra tay ư? Tao sớm nói rồi, mày dám đụng vào tao, tao tuyệt đối sẽ đòi lại gấp bội.” Cô cắn răng, oán hận nói.

“Tôi không hối hận chuyện hôm đó, bởi vì tôi đã làm tan tuyết trong tâm linh và thân thể em.....”

“Câm mồm!” Cô lớn tiếng quát hắn không được nói tiếp.

“Em là em, không phải là công cụ hay vũ khí của lão Băng Thất, lão không coi em là người, ít nhất em cũng là một con người, lão không thương em, chẳng lẽ em không thể yêu chính mình nhiều một chút?” Hắn nghiêm mặt nói.

Một nhọc ở Nhật Liên Tổ vài ngày, hắn có thể nhìn ra quan hệ cha con giữa cô và Băng Thất Long Hình. Nhật Liên Quỳnh Tử đã chết, nhưng bóng dáng cô ta vẫn tồn tại ở mọi nơi trong tổ chức. Trong lòng từng

tổ viên, thậm chí trong cảm nhận của Băng Thất Long Hình, Băng Thất Hàn đáng thương chẳng có chút phân lượng nào.

Băng Thất Hàn ngậy đại, một câu của hắn hoàn toàn vạch trần sự sợ hãi trong lòng cô.

Vì sao cô không chiếm được sự chú ý và thương yêu của cha? Rất đơn giản, bởi vì phụ thân cũng không yêu cô!

Đáp án này từ nhỏ đã chôn sâu trong nội tâm cô, nhưng tuổi càng lớn, cô càng lúc càng không muốn tin đây là sự thật, cho nên cô dùng hết tâm lực chỉ để đổi lấy một ánh mắt ấm áp của cha, tranh thủ chút xú trong sự sủng ái vô hạn của cha dành cho Quỳnh Tử.....

“Đừng nghe hắn nhiều lời! A Hàn, ra tay!” Băng Thất Long Hình giận quát.

Thân hình cô chấn động, tâm linh đang hỗn loạn trong lốc xoáy bỗng bừng tỉnh.

Thanh âm cha như sấm, lời cha chính là mệnh lệnh, cô chưa bao giờ làm trái, càng chưa từng nghĩ sẽ làm trái.

“Mày đừng cố tình nhiều lời quấy nhiễu tao, kéo dài thời gian cũng chẳng ích gì đâu, chịu chết đi!” Hai tay cô giờ kiếm lên cao, lạnh lạnh nói.

“Được rồi! Nếu em thật sự hy vọng thấy một Khai Dương bị chặt đứt hai chân, vậy cứ chém đi!” Hắn cũng không nhiều lời, mặt lộ vẻ độ lượng bình tĩnh.

Cô hơi nhếch môi, vung kiếm chém tới hai chân hắn, nhưng ngay trong nháy mắt lưỡi kiếm sượt qua đùi hắn, cô nghe thấy tiếng kêu kinh hoảng phát ra từ trong lòng chính mình –

Không!

Âm thanh đó xuyên qua màng nhĩ làm cô đột ngột thu tay lại, cô sững sờ tròn to mắt, tình cảm bị đè nén sâu trong đáy lòng mấy ngày qua trở mình phá tan đập vỡ, tràn ra từng tế bào trong người.....

Không được! Cô không ra tay được..... Cẩn bản không ra tay được!

Cô có thể biết rằng, nếu kiếm này được chém xuống, tuyệt đối..... Tuyệt đối còn đau hơn chém vào chính cô, bởi vì, giờ phút này chỉ mới nhìn hắn người đầy vết thương, lòng cô đã đau đến cơ hồ hít thở không thông!

“A Hàn! Con sao vậy?” Băng Thất Long Hình nổi giận hô to.

Cô cứng người thở phì phò, vừa lui về phía sau vừa thì thào: “Không được..... Con không thể.....”

“Mày nói gì vậy? Đồ vô dụng!” Băng Thất Long Hình nổi giận bóp mạnh vai cô, nhắc tay chuẩn bị tát.

Võ Điền Lôi Thái vội vàng xông lên, la lên: “Tổ trưởng, gần đây tiểu thư không khoẻ, hay để tôi báo thù thay tiểu thư vậy.”

Băng Thất Long Hình trừng mắt nhìn Băng Thất Hàn một lúc lâu, nặng nề hừ một tiếng, đẩy Võ Điền Lôi Thái ra, đoạt lấy thanh kiếm trong tay Băng Thất Hàn, âm trầm chĩa vào Đoàn Duẫn Phi.

“Không cần, A Hàn không làm được, thì ta sẽ tự ra tay, ta muốn hắn nếm thử tư vị đau khổ hơn là chết, để hắn chịu nhiều sợ hãi hơn Quỳnh Tử.....”

Đoàn Duẫn Phi lạnh lùng cười, “Sợ hãi? Tao đã chẳng còn biết sợ hãi là thế nào.”

“Tao đây sẽ khiến mày nhớ ra!” Băng Thất Long Hình rống to, vung kiếm chém vào chân hắn.

Băng Thất thất vọng đau khổ, kinh hoàng, đầu cô như có vạn mã chồm qua, hoàn toàn mất đi khống chế, sau đó, trước khi ý thức được mình đã làm gì, cô đã ấn nút gỡ bỏ gông cùm.

Tay chân Đoàn Duẫn Phi phút chốc được tự do, trong giây phút mảnh chỉ treo chuông, lặn qua một bên, tránh được kiếm của Băng Thất Long Hình.

Biến hóa này làm tất cả mọi người đều choáng váng, nhất là Băng Thất Long Hình và Giác Xuyên.

“A Hàn? Mày làm gì vậy?” Băng Thất Long Hình quay đầu nhìn Băng Thất Hàn, trong mắt toàn bộ là kinh ngạc và lửa giận.

“Con.....” Băng Thất Hàn vẻ mặt sợ hãi, không biết nói gì.

“Thật là trò vui, Băng Thất tiên sinh, con gái ngài tám phần là yêu Khai Dương mất rồi.....” Giác Xuyên châm chọc.

“Cái gì?” Băng Thất Long Hình trăm ngàn lần không thể tin, con gái mình lại động tình với Đoàn Duẫn Phi sao?

Mặt Băng Thất Hàn trắng xanh, lửa giận của cha rõ ràng đang đốt đến chỗ cô, làm lòng cô run sợ.

“Là..... Thật sao? Mày yêu thằng ôn dịch cường hiếp mày? Yêu hung thủ giết Quỳnh Tử?” Hấn quát hỏi lần nữa.

“Con.....” Cô cảm giác hơn mười con mắt đang nhìn thẳng cô, ánh mắt khinh thường bóp chặt cổ họng cô, làm cô không thể hô hấp.

“Mày..... Con tiện nhân! Dâm tiện hết như con mẹ mày!” Hấn tức giận xoay người chém cô.

Cô trợn to mắt, nhìn thanh kiếm lạnh lẽo sáng bỗ tới mình, nhất thời tứ chi như bị trúng tà, không thể nhúc nhích.

Cha..... Muốn giết cô?

“Nguy hiểm!” Đoàn Duẫn Phi dùng toàn bộ sức lực nhào tới, đẩy cô đang sững sờ tại chỗ không biết né tránh ra.

Cô chỉ cảm thấy cánh tay trái lạnh ngắt, người đã bị ôm lấy, cùng ngã xuống.

“Em không sao chứ?” Đoàn Duẫn Phi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt ngây ngốc của cô.

Trời đất quay cuồng, còn lòng cô..... Đang rỉ máu.....

Vừa rồi cha thật sự..... Thật sự.....

Muốn giết cô!

“Mày dám phản bội tao? A Hàn, mày dám?” Băng Thất Long Hình phẫn nộ sắp phát điên, hấn thở hồng hộc, lại vung kiếm bỗ về phía bọn họ lần nữa.

Đoàn Duẫn Phi nắm cái ghế bên cạnh quăng về phía Băng Thất Long Hình, ghế liền bị chém thành hai nửa, hấn âm thầm kinh hãi, không nghĩ là lưỡi kiếm này lại sắc đến thế!

Băng Thất Long Hình một khi đã bùng lửa giận thì không thể cứu vãn, hấn liên tục chém giết, tấn công, mỗi nhát đều tràn ngập sát khí, mỗi nhát đều muốn đẩy con mình vào chỗ chết.....

Đoàn Duẫn Phi không ngừng kéo Băng Thất Hàn tránh sự tấn công của lão, hơi sức nhanh chóng hao hết, một lúc sau tứ chi đã nhũn ra run lên, hấn tức giận thâm rửa thứ thuốc mê chết tiệt.

Băng Thất Hàn như rơi gỗ được Đoàn Duẫn Phi bảo vệ, cô không dám phản kích, cảm giác tội lỗi sâu sắc đang giao chiến với tình yêu trong lòng, cô không biết mình phải làm sao mới có thể vừa làm cha nguôi giận, vừa giữ cho Đoàn Duẫn Phi được bình an.

Ngay lúc cô vẫn còn ngây dại run rẩy, Đoàn Duẫn Phi rút cuộc không chống đỡ nổi, lão đảo một cái, lộ ra sơ hở. Băng Thất Long Hình thấy vậy, không chút do dự chém thẳng vào ngực Băng Thất Hàn.

Đoàn Duẫn Phi không rảnh nghĩ nhiều, lấy thân mình che cho cô, kiếm chém vào ngực làm hấn đau đến mức hét lớn một tiếng, nằm úp sấp trên người cô.

Máu bắn tung tóe lên mặt cô, cô liên bừng tỉnh, nếu không chống cự, cô thật sự sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm của cha!

Vì thế, khi Băng Thất Long Hình muốn chém phát nữa, cô theo bản năng rút súng bên hông nhắm vào cha mình mà bắn.

“Pàng!” Viên đạn bắn trúng vào thân kiếm, làm thanh kiếm bị chấn động kêu u u.

Băng Thất Long Hình ngây dại!

Mỗi một thành viên Nhật Liên Tổ ở đó đều ngây dại!

Ngay cả Băng Thất Hàn cũng ngây dại!

“Mày..... Mày dám phản kháng tao?” Băng Thất Long Hình mắt tóe lửa giận.

“Con xin lỗi, cha, con chỉ.....” Đây chỉ là bản năng thoát thân của cô thôi.

“Câm mồm! Tao nên biết từ sớm, mày giống hệt con mẹ dâm dăng của mày, tao quần giáo chặt chẽ, cũng không đổi được cái gen phản bội đã ngấm vào máu mày!” Băng Thất Long Hình lạnh lạnh nói, trên mặt lửa giận bùng bùng.

“Cái gì?” Lần đầu tiên cô nghe thấy cha dùng giọng điệu khinh miệt chán ghét nói về mẹ.

“Mày không thể nào sánh với Quỳnh Tử, đề tiện vẫn hoàn đề tiện, sớm biết thế thì tao đã bóp chết mày từ lúc mới sinh!” Băng Thất Long Hình oán hận mắng.

Cô nghe mà kinh hãi, thì ra..... Cha vẫn luôn hận cô.....

Nhưng cô không hiểu, cô nghĩ..... Mẹ tuy là người vợ thứ hai của cha, nhưng cha hẳn cũng yêu mẹ chứ! Vì sao hiện tại lại không ngừng mắng chửi bà?

“Vẫn chỉ có Quỳnh Tử ngoan nhất, nghe lời nhất, còn mày..... Con nha đầu chết tiệt ăn cây táo rào cây sung kia, chờ ta đối phó thẳng nhân tình của mày xong, sẽ dạy dỗ lại mày!” Băng Thất Long Hình ác độc nói xong, vươn tay khê quát: “Lấy súng cho ta!”

Lời của cha như kim nhọn đâm vào ngực cô đau nhói, một nỗi phản cảm chưa bao giờ có chợt xuất hiện.

Cho tới giờ cha vẫn không hề yêu cô! Chưa từng! Còn cô lại giống đứa ngốc không ngừng xin hân bố thí chút tình thương.....

Thực ngu xuẩn! Thực..... Thực đáng buồn!

“Lôi Thái, bắt lấy nó.” Băng Thất Long Hình hạ lệnh.

Võ Điền Lôi Thái tiến lên để bắt cô, cô trượt mất chìa súng vào hân, quát: “Không được tới đây!”

“Tiểu thư, bình tĩnh một chút.....” Võ Điền Lôi Thái lo lắng nhìn cô.

“Ai cũng không được lại gần!” Cô nâng Đoàn Duẫn Phi dậy, đường hoàng như không hề phản nghịch.

Đoàn Duẫn Phi tựa vào người cô, không giả trò nữa, nhịn không được thấp giọng khuyên nhủ: “Quên đi, đừng cậy mạnh, như vậy kết cục của em sẽ rất thảm, trở lại bên người cha em làm một đứa con ngoan đi.....”

Ngực cô nóng lên, đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

So với người cha lãnh khốc vô tình, Đoàn Duẫn Phi cho cô chút quan tâm, đã đủ để làm ấm trái tim lạnh như băng của cô.

“Tôi không thể quay đầu được nữa, anh thấy đấy, cha tôi căn bản không thể tha thứ cho tôi.” Cô đau khổ bất đắc dĩ nhìn gương mặt lạnh lẽo của cha.

Quả nhiên, Băng Thất Long Hình không thể kiềm chế lửa giận, xoay mình hét lớn: “Giết cả hai cho tao!”

“Tổ trưởng.....” Võ Điền Lôi Thái kinh hoảng không thôi, vội vàng lớn tiếng nói với Băng Thất Hàn: “Tiểu thư, đừng cố chấp nữa! Mau giải thích với tổ trưởng, mau.....”

“Võ Điền, anh theo tôi hơn mười năm, chẳng lẽ không biết dù thế nào thì cha tôi cũng không tha thứ sao?” Cô đau lòng nói.

“Cái này.....”

“Ông ấy chỉ yêu Quỳnh Tử, chỉ Quỳnh Tử mới là con của ông ấy. Còn tôi..... Tôi chỉ là người ngoài thôi.....”

Băng Thất Long Hình giận tím mặt, lạnh lùng nói với cô: “Mày dám so với Quỳnh Tử? Mày còn không bằng một cọng lông tơ của nó!”

Chính những lời này làm Băng Thất Hàn hoàn toàn tuyệt vọng!

Nỗi oán hận, bất mãn, phần nộ nhiều năm qua, từng thứ, từng thứ toàn bộ bộc phát, tư tưởng muốn thoát khỏi sự khống chế của Băng Thất Long Hình tăng vọt. Cô đã vì cha làm một đứa con ngoan hơn hai mươi năm, hiện tại, cô muốn phá vỡ hình dáng ấy, cô muốn là chính cô.

“Đương nhiên tôi không giống cô ta! Tôi là tôi, tôi là Băng Thất Hàn, không phải Băng Thất Quỳnh Tử!”

Một loạt tiếng súng vang lên, cô bắn vào nhóm tổ viên chặn ở cửa làm bốn, năm người ngã xuống, cô thừa cơ kéo Đoàn Duẫn Phi lao ra, phá vây rời khỏi phòng nghiên cứu.

“Giết bọn họ!” Băng Thất Long Hình điên cuồng hét.

“Tuân lệnh!” Nhóm tổ viên đều xuất kích đuổi theo.

Nhất thời mọi thứ đều hỗn loạn, Băng Thất Long Hình ra sau cùng, mặt lạnh lùng vô cảm.

Giác Xuyên đứng một bên sớm bị quên lãng cau mày, hai tay chấp sau lưng, miệng lẩm bẩm những lời không ai nghe được.

“Chắc! Lòng dạ đàn bà quả nhiên khó nắm bắt, thật sự là tính sai rồi, sự tình biến dạng hết cả, phải nghĩ cách khác thôi.....”

9. Chương 09

Thành viên Nhật Liên Tổ nhất định chưa bao giờ nghĩ tới, đối tượng bọn họ phụng mệnh đuổi giết lúc này lại là con gái của tổ trưởng – Băng Thất Hàn! Rất nhiều tổ viên khi đối mặt với Băng Thất Hàn, thậm chí không dám động thủ, dù sao cô cũng là người nối nghiệp tương lai của tổ trưởng, lỡ lẫn xung đột giữa hai cha con chỉ là nhất thời hiểu lầm thì sao.....

Nhưng Băng Thất Hàn không hề lưu tình, cô mang theo Đoàn Duẫn Phi chạy ra sân tẩu thoát, ra tay rất nặng với các tổ viên. Các tổ viên không dám dùng súng, ngược lại cô thì bắn hết sức, giết người mở đường.

Tuy nhiên, nhóm tổ viên người đông thể mạnh, Đoàn Duẫn Phi lại chưa phục hồi như cũ, chỉ dựa vào mình cô căn bản không chống đỡ được bao lâu, chỉ một lúc sau, súng cô đã hết sạch đạn, cô cũng không đủ sức đánh người, đành lôi Đoàn Duẫn Phi trốn vào bụi cỏ thở dốc, cẩn thận cân nhắc nên làm sao mới có thể bình yên trốn thoát.

“Vì sao..... Em muốn cứu tôi?” Đoàn Duẫn Phi nửa nằm trong bụi cỏ, đột nhiên hỏi.

Cô quay đầu liếc hắt một cái, nghiêm mặt nói: “Đừng hỏi tôi.”

“Yêu một người..... Có thể làm đến mức này sao?” Trên khuôn mặt tuần tú của hắt đầy vẻ hoang mang.

Trong quan niệm của hắt, “Tình yêu” thuần túy chỉ là hưởng lạc, không bao gồm thề nguyện sống chết. Trước đây, đàn bà ở cùng hắt đều chỉ vì dục vọng, họ thêm khát thân thể hắt, thứ họ muốn chính là khoái cảm và cực lạc, nhưng hắt tin, không ai có thể hy sinh tính mạng vì hắt.

“Không phải vừa rồi anh cũng đỡ thay tôi một nhát kiếm sao?” Cô hỏi lại.

“Đó là anh hùng xả thân vì nghĩa.....” Hắt đánh trống lảng.

“Dù gì tôi cũng cảm ơn anh.” Cô buồn bã nghĩ, cô yêu hắt, nhưng hắt cũng đâu có yêu cô.

“Cảm ơn cũng không cần bồi thường cả mạng sống, về đi! Về bên cha em đi thôi!” Hấn không muốn cô vì hấn mà mạo hiểm, điều này làm hấn bất an hơn cả việc hấn tự mình mạo hiểm.

“Anh nghĩ tôi có thể quay đầu? Sau khi anh làm rối loạn cuộc đời tôi, làm tôi thay đổi, anh nói xem tôi phải làm sao mới có thể trở về làm Băng Thất Hàn như cũ đây?” Cô thống khổ trách cứ.

Hấn nhin không được nhắc tay nhẹ vỗ về đôi má tái nhợt vì lo sợ của cô, trong lòng thoáng qua một luồng nhiệt ấm áp.

“Thực xin lỗi.....” Hấn nhẹ giọng nói.

Cô ngây ngẩn cả người. Một lời xin lỗi muộn màng, đã dờ xuống chút tự tôn cuối cùng của cô, nỗi hận hấn, đã bị ba chữ này hóa thành vô hình, chỉ còn lại tình yêu cuộn cuộn không thể kìm chế.

Cô nín thở một lát, lắc đầu, xoay người ra chỗ khác, sợ hấn nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình.

“Đừng nói nữa! Có người đến.....” Cô kinh hoảng khi nghe thấy một tiếng bước chân quen thuộc lại gần, loại bộ pháp trầm ổn này, trừ cha cô thì không còn ai khác.

Quả nhiên, Băng Thất Long Hình đi tới ngoài bụi cỏ, cười lạnh nói: “A Hàn, mày nghĩ mày có thể thoát sao?”

Cô nhướn mày, nhìn ra ngoài thấy đám tử sĩ của cha, tất cả hy vọng đều tan biến.

Đúng vậy, trốn không thoát.

Cô ra khỏi bụi cỏ, đối mặt với cha mình, biểu tình lạnh lùng.

“Hừ! Tiện nhân! Tao bỏ sức nuôi không mày hai mươi mấy năm, mày lại báo đáp tao kiểu này sao?” Ánh mắt Băng Thất Long Hình sắc như dao.

“Ngoài nuôi con, cha đã cho con được những gì?” Cô bi thương hỏi.

“Mày còn dám hỏi? Tao tạo điều kiện tốt cho mày, còn để mày trở thành người thừa kế tao, mày thật không biết tốt xấu, nếu là Quỳnh Tử, nhất định nó sẽ không làm trái lời tao, thậm chí tao muốn gì, nó đều thực hiện được cho tao.....”

“Nhưng Quỳnh Tử đã chết! Chị ấy chết rồi!” Cô hô to.

“Mày nói gì?” Hấn trừng mắt, lửa giận bốc cao.

“Quỳnh Tử đã chết, cha mới không thể không đem hy vọng đặt lên con, khi Quỳnh Tử còn sống, cha đã từng để ý đến con chưa?” Cô bất bình hỏi.

“Mày thật không biết xấu hổ, còn dám so với Quỳnh Tử?” Hấn tức giận quát.

“Người thực sự đáng xấu hổ không phải mày sao, hả lão già Băng Thất.....” Đoàn Duẫn Phi đứng lên từ bụi cỏ, cười lạnh.

“Gì cơ?”

“Vì dã tâm của chính mình, ép con gái bán đứng thân thể gả cho một lão già, mày thì thanh cao chảnh? Nhật Liên Quỳnh Tử sở dĩ nghe lời mày, vì ả cũng có dã tâm giống mày, ả còn tham hơn mày, đã sớm tính toán cả, một khi ả có được Tập đoàn tài chính Minh Nhật, Nhật Liên Tổ sớm muộn gì cũng sẽ là của ả, đến lúc đó, chẳng biết ả sẽ quảng mày đi đâu?” Đoàn Duẫn Phi châm chọc.

“Câm miệng! Mày căn bản không hiểu.....” Băng Thất Long Hình biến sắc.

“Không, mày mới không hiểu, biết không hả? Mày cho là bọn tao vô cớ giết Nhật Liên Quỳnh Tử sao? Hừ, là ả chủ động tìm tới bọn tao, muốn bọn tao ngăn cản Minh Nhật Võ Tàng, nhưng chuyện ả ủy thác không chỉ có một, đơn đặt hàng thứ hai của ả ở trang web Bắc Cực Tinh chính là ủy thác Bắc Đẩu Thất Tinh trừ khử mày.....” Đoàn Duẫn Phi chậm rãi nói.

Băng Thất Long Hình ngạc nhiên trợn mắt nhìn hấn, lập tức cười âm hiểm.

“Không, Quỳnh Tử con tao không thể làm ra chuyện đó, mày cố ý muốn chọc tao tâm phiền ý loạn, thừa cơ đào tẩu phải không? Đứng mơ!”

“Cái lão già hồ đồ này, rốt cuộc đứa con nào thực sự hiếu thuận cũng không rõ, còn muốn thống lĩnh Nhật Liên Tổ? Mày ấy à? Nên về hưu đi.....” Hắc nhéo mắt, cười một tiếng.

Băng Thất Hàn thấy hắc nói giùm cô, liền quay đầu nhìn hắc, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Băng Thất Long Hình cực kì tức giận, lập tức quát: “Giết cho ta!”

Một đám “tử sĩ” bị tiêm thuốc ừa lên, vây lấy Đoàn Duẫn Phi và Băng Thất Hàn, hơn mười khẩu súng chĩa thẳng vào hai người họ.

Đúng lúc này, Đoàn Duẫn Phi đột nhiên cao giọng kêu: “Mẹ nó, người còn chưa ra?”

Tất cả mọi người đều hơi sửng sốt, sau đó, nhiều vệt sáng màu xám bạc bắn từ trên cao xuống, năm, sáu tên tử sĩ hét lên rồi ngã gục, trong ánh trăng nhàn nhạt, chỉ thấy ở mi tâm mỗi người đều cắm một cái lông chim!

Băng Thất Long Hình kinh ngạc không thôi, ngẩng đầu, trên nhánh một gốc anh đào cổ thụ lớn nhất trong sân, có một thân ảnh kì lạ đậu ở đó, một thân ảnh có cánh.....

Bóng dáng ấy trong ánh trăng sáng, thoát nhìn giống như.....

Một thiên sứ!

“Ai vậy?” Hắc lớn tiếng hỏi.

Bóng dáng ấy chậm rãi chớp động đôi cánh lớn, phát ra tiếng leng keng kì lạ, sau đó, trong con mắt kính sợ của mọi người, từ trên cây nhảy xuống.

Hoa anh đào nở rộ trên cây đều bị gió thổi rơi, trong lúc đó hắc cũng rơi xuống, như thiên sứ hạ phàm trong màn mưa hoa...

Trừ những tên tử sĩ không còn cảm giác, mỗi người cơ hồ đều than nhẹ, kinh diễm không thôi vì mỹ mạo của người mới tới.

Ngoài ra, đôi cánh kim loại lóe sáng trên lưng hắc, cũng làm mọi người trở mắt kinh hãi.....

Thoáng chốc lặng im làm cho Đoàn Duẫn Phi cực kì khó chịu, hắc đằng hắng rồi lớn tiếng oán giận, “Này, đi được chưa? Mỗi lần xuất hiện có thể đừng cố ý chơi trội được không hả?”

Địch Kiếm Hoài nhún mày, đánh giá toàn thân Đoàn Duẫn Phi, đùa cợt: “Chắc, trông ngươi chặt vật thể, Khai Dương.”

Mặt đẹp, giọng đàn ông, cả đám người nhất thời càng thêm kinh ngạc. Sao có thể? Mỹ nữ thiên sứ lại là đàn ông?

“Còn dám nói? Ta chặt vật là do ai hại đây?” Đoàn Duẫn Phi kêu lên.

“Tất cả đều tại chính ngươi không cẩn thận, chịu không nổi nữ sắc dụ hoặc, sao, còn dám trách người khác hả?” Địch Kiếm Hoài hừ lạnh.

“Ừ đây, là ta không cẩn thận đây, nhưng ngươi dám nói Thiên Xu không giữ trò quỷ sao?” Đoàn Duẫn Phi nhìn thẳng hắc.

“Cái này ta không biết, đừng hỏi ta.” Địch Kiếm Hoài nhún nhún vai.

“Ngươi không biết? Vậy sao ngươi có thể xuất hiện ở đây?” Đoàn Duẫn Phi thở phì phì ép hỏi. Vừa rồi nằm trong bụi cỏ, hắc thoáng nhìn thấy Thiên Ki trốn trên cây, điều này chứng tỏ, nhiệm vụ mặc danh kỳ diệu (không sao hiểu nổi) của hắc lần này có thể đã xong.

“Thiên Xu bảo ta tới tiếp ứng ngươi, ta tới rồi nè.” Địch Kiếm Hoài trả lời đơn giản.

“Vậy ngươi đến từ lúc nào?”

“Hôm qua.”

Đoàn Duẫn Phi đột ngột nổi giận, thấp giọng rửa: “Shit! Đến từ hôm qua, sao không cứu ta ra sớm chút?”

“Không vì sao cả, khó được nhìn bộ dạng đáng thương hề hề của ngươi, ta thấy rất là vui.....” Dịch Kiếm Hoài phát phát mái tóc nâu dài mềm mại, khoe miệng hơi nhếch.

“Cái gì? Tên biến thái bất nam bất nữ.....” Đoàn Duẫn Phi chửi ầm lên.

“Ngươi nói cái gì?” Dịch Kiếm Hoài nhú mày, trong tay đột nhiên có thêm một cái lông chim, chĩa vào gáy Đoàn Duẫn Phi.

Hai người cứ không coi ai ra gì như vậy mà làm ầm lên, mọi người xem mà ngẩn người.

Đúng lúc này, Giác Xuyên tránh trong góc hô to: “Hắn chính là Thiên Ki của Bắc Đẩu Thất Tinh!”

Tiếng kêu này làm Băng Thất Long Hình tỉnh lại, lập tức ra lệnh: “Nổ súng! Làm thịt cả hai tên!”

Trong khoảnh khắc, đạn như mưa bao phủ lấy họ, Đoàn Duẫn Phi vội vàng ôm lấy Băng Thất Hàn, Dịch Kiếm Hoài chột thu cánh lại, bảo vệ hai người trong đôi cánh của mình, sau đó, lấy một viên thuốc trong túi ra, đưa cho Đoàn Duẫn Phi.

“Bác sĩ Canh muốn ta đưa ngươi, cầm lấy.”

“Đây là cái gì?” Đoàn Duẫn Phi nhú mày hỏi.

“Ăn nhanh, độc chết luôn đi.” Dịch Kiếm Hoài tức giận nói.

Đoàn Duẫn Phi không hề chần chờ, một ngụm nuốt viên thuốc, không đến ba giây, cảm giác tứ chi mềm yếu lập tức biến mất, hơn nữa cả người tràn đầy sức lực.

“Bây giờ đừng làm biếng, cùng đánh đi!” Dịch Kiếm Hoài liếc hắn một cái, gắt.

“Cần ngươi phải nói sao, ta con mẹ nó nhìn đủ lâu rồi!” Hắn xoa tay, sau đó nháy mắt mấy cái với Băng Thất Hàn trong lòng mình, nói: “Xem nhé, tôi thay em giáo huấn cha già khốn nạn của em.”

Băng Thất Hàn này giờ vẫn còn khiếp sợ, trong tư liệu của cô thì Thiên Ki là siêu mẫu quốc tế, nhưng giờ phút này hiện thân, lại có đôi cánh kinh người, hơn nữa đôi cánh giống như mọc từ vai ra này lại do kim loại tạo thành.....

Hắn, lại là một người đột biến khác sao?

Rốt cuộc là loại người nào đã biến họ thành như vậy?

Đoàn Duẫn Phi không đợi cô phản ứng, đã ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, nhất thời, cơ bắp hai chân hắn dần dần bành trướng, một tầng ánh sáng kim loại màu bạc nháy mắt phủ lên chân hắn, hình thành đôi chân giống như được phủ khói giáp!

Đây giống như hiệu ứng chỉ trên màn ảnh mới có làm cho Băng Thất Long Hình và lũ tay chân tận mắt chứng kiến phải chấn động, nhưng sau đó còn kinh người hơn, Đoàn Duẫn Phi sau khi biến thân hoàn toàn do buồn bực nhiều ngày đã bùng nổ, ra tay mười phần tàn nhẫn, hắn và Dịch Kiếm Hoài tuy không ăn ý lắm, nhưng khi đấu võ hợp tác rất khăng khít, hai người lần lượt công thủ, chỉ vài giây ngắn ngủi, đám tử sĩ không võ đầu thì cũng thủng bụng.

Băng Thất Long Hình chưa từng cho rằng mình nhát gan nhưng lần đầu tiên sợ tới mức mặt trắng bệch, bây giờ hắn mới hiểu được lời đồn đáng sợ liên quan đến Bắc Đẩu Thất Tinh không phải là hư cấu, cũng rất cục tính ngộ mình gặp phải loại yêu ma khủng bố đến mức nào.....

Nhóm tử sĩ nhanh chóng bị tiêu diệt không còn manh giáp, các tổ viên khác của Nhật Liên Tổ đều sợ tới mức hồn phi phách tán, không ai dám phản kích, Võ Điền Lô Thái thấy thế, đoạt lấy súng từ thủ hạ, gào lớn: “Mấy tên yêu quái các người, đi chết đi!”

Một chuỗi đạn dài quét về phía Đoàn Duẫn Phi, Dịch Kiếm Hoài lắc mình tiến lên, vung cánh trái gạt đạn ra, Đoàn Duẫn Phi nhân cơ hội nhảy lên, phi chân một cái xinh đẹp, đá trúng ngực Võ Điền Lô Thái.

Võ Điền Lô Thái bay về phía sau bảy, tám mét, người đập vào cái cột ở hành lang, hộc máu ngắt ngay tại chỗ.

“Võ Điền!” Băng Thất Hàn hét một tiếng, lo lắng nhìn về phía hắn.

Băng Thất Long Hình kinh sợ, phát cuồng rống bọn thủ hạ: “Giết chúng! Ra tay đi.....”

Vết xe đổ của Võ Điền Lô Thái còn ngay trước mắt, bọn thủ hạ nào dám ra tay, sợ tới mức cầm như hến, không dám động đậy.

“Lão già, lão còn muốn diễn trò hả?” Đoàn Duẫn Phi cười lạnh, đi về phía Băng Thất Long Hình.

“Mày..... Đừng tới đây!” Băng Thất Long Hình run người, vừa múa kiếm vừa lui về phía sau.

Chân dài của Đoàn Duẫn Phi đá mạnh, dễ dàng đá rơi kiếm trong tay hắn, hắn đứng không vững ngã ngửa trên đất bùn.

Băng Thất Long Hình kích động thất thố, hắn cả đời cường thế, giờ phút này thoát nhìn lại đặc biệt già cỗi.....

“Hôm nay chính là ngày chết của mày.” Đoàn Duẫn Phi cười làm da đầu người ta run lên.

Băng Thất Hàn kinh hãi, buông Võ Điền Lô Thái, lao ra chắn trước Băng Thất Long Hình, giận nói: “Đừng hại cha tôi!”

Đoàn Duẫn Phi nhướn mày, không hờn giận nhìn chằm chằm cô. “Băng Thất Hàn, em làm gì vậy? Vừa rồi lão còn muốn giết em, em đã quên rồi sao?”

“Tôi không quên, nhưng ông ấy vẫn là cha tôi, tôi không cho phép bất kì ai làm hại ông ấy.” Băng Thất Hàn nghiêm mặt nói.

Tuy cha tàn nhẫn với cô, nhưng dù sao cha cũng sinh ra cô, nuôi nấng cô, cô không thể thấy chết không cứu.

“Con bé ngốc này! Em nghĩ làm vậy lão ta sẽ yêu em sao? Đừng hoang tưởng nữa!” Đoàn Duẫn Phi quát.

“Tôi biết, nhưng đây là chuyện của cha con tôi, không cần người ngoài nhúng tay.” Cô lạnh lùng thốt.

“Em.....” Người ngoài? Hai chữ chết tiệt này thật chói tai! Hắn tốt bụng giúp cô, cô cũng không cảm kích?

“Rách việc, lỗi cả hai ra giết hết.” Dịch Kiếm Hoài vô cảm gơ tay, quay quay hai cái lông chim kim loại.

“Không!” Đoàn Duẫn Phi vội vàng ngăn lại.

Dịch Kiếm Hoài nhíu mày, châm chọc: “Sao? Người luyến tiếc con bé này? Thật không giống bình thường!”

Lòng Đoàn Duẫn Phi căng thẳng, cảm giác kì dị kia lại xuất hiện.

Đây là chuyện gì? Hắn luyến tiếc Băng Thất Hàn?

Không, không thể, đừng đùa! Dù không có Băng Thất Hàn, hắn còn một đồng bạn gái có thể cùng nhau chơi đùa mà!

“Sao ta có thể luyến tiếc cô ấy? Nhưng cô ấy đã cứu ta một mạng, ta nợ cô một phần nhân tình không thể không báo. Đừng nghĩ ta đã lên giường với cô ấy thì cô ấy có thể ỷ lại vào ta.” Hắn ra vẻ lãnh đạm.

Băng Thất Hàn mặt biến sắc, lòng se lại, đau đớn.

Cô đã sớm biết, cô yêu Đoàn Duẫn Phi, nhưng hắn không yêu cô. Tình yêu này, ngay từ đầu đã là sai lầm.

“Thế hả?” Dịch Kiếm Hoài nheo mắt, vẻ mặt chế nhạo.

“Quên đi, đi thôi! Tạm tha lão già Băng Thất lần này! Ta nghĩ, Nhật Liên Tổ hắn là không dám chọc chúng ta nữa.” Đoàn Duẫn Phi có vẻ vội vã muốn rời đi, khẩu khí cực kì không kiên nhẫn.

“Được! Nên đi thôi.....” Dịch Kiếm Hoài nói xong, đạp chân bay lên mái hiên, phút chốc, hắn ném ra hơn mười cái lông chim.

“A.....” Một trận kêu thảm, hơn mười tổ viên Nhật Liên Tổ ngã xuống đất.

“Ha.....” Thiên Ki cười lướt qua nóc nhà, phiêu nhiên nhi khứ (nhẹ nhàng bay đi).

Băng Thất Hàn kinh hãi mở to hai mắt, không nghĩ là Thiên Ki xinh đẹp như thiên sứ lại tàn khốc đến thế.

“Tôi phải đi rồi, Băng Thất Hàn, em hãy tự bảo trọng, đừng để bị lão già kia giết.” Đoàn Duẫn Phi nhìn cô một cái, vốn muốn tiêu sái rời đi, nhưng không biết vì sao, đôi chân nhẹ nhàng, nhanh như chớp của hắn giờ phút này lại nặng nề không đi nổi.

Băng Thất Hàn tránh ánh mắt hắn, cúi đầu, trầm mặc không nói.

Cô không muốn để bản thân thêm lưu luyến, chỉ cần nhìn hắn thêm lần nữa, cô sợ cả đời này sẽ không thể quên được hắn.

Sự hồ hững của cô làm tâm tình hắn càng tệ hơn, hắn nghiêm mặt, xoay người đi về phía bức tường, đá thủng một lỗ lớn, không quay đầu, rời khỏi Nhật Liên Tổ.

Băng Thất Hàn lên nhìn bóng dáng Đoàn Duẫn Phi biến mất ngoài tường, kiên cường hít một hơi, làm dịu cảm xúc li biệt tắc nghẹn trong ngực.

Hết thấy..... Đều đã hết.....

Cô âm thầm khom lưng, muốn đỡ Băng Thất Long Hình, đột nhiên tóc dài bị kéo, sau đó nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ của Băng Thất Long Hình –

“Sao mày không giết chúng? Rõ ràng mày có cơ hội ra tay, sao lại để chúng rời khỏi như vậy?”

“A..... Cha.....” Khuôn mặt nhỏ nhẩn nhẩn lại đau đớn.

“Không thể tin vào con tiện nhân mày được, mày muốn phá hoại tao phải không? Mày giống hệt người mẹ hồng hạnh ra tường của mày, thông đồng với người ngoài để đối phó tao ư?” Băng Thất Long Hình trừng mắt nhìn cô, phát tiết toàn bộ tức giận lên người cô.

Cô ngẩn ngơ, mẹ..... Hồng hạnh ra tường? Không thể nào! Mẹ gầy yếu nhiều bệnh, sao có thể thông đồng với người đàn ông khác?

“Nếu không phải Quỳnh Tử nói, tao còn chẳng hay biết gì! Quỳnh Tử đáng thương, thế mà đã chết.....” Hắn lâm vào cuồng loạn, nói năng lộn xộn.

Quỳnh Tử? Lòng cô rung mình, bỗng nhiên hiểu ra. Mọi chuyện đều trong sáng, còn người đẩy mạnh cô vào nỗi đau khổ, chính là Quỳnh Tử.....

“Quỳnh Tử chết thật tốt, nó đáng chết!” Cô giận không nén được, hô to.

10. Chương 10

“Mày nói gì? Câm miệng! Câm cái miệng thối của mày lại.....” Băng Thất Long Hình phát điên, nhặt kiếm lên, chém vào vai cô, đột nhiên, một loạt tiếng súng vang lên, thân hình Băng Thất Long Hình cứng đờ, mất trọng trường, ngã về phía sau.

“Ba..... A!” Băng Thất Hàn kêu lên kinh hãi, muốn ngẩng đầu xem là ai nổ súng, lúc này, một bóng dáng vô thanh vô tức lại gần, cô chỉ cảm thấy gáy đau nhói, chưa kịp nhìn, đã hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất, cô như nghe thấy tiếng cười của thần chết, một tiếng cười như tiếng chuông bạc.....

=====

Đoàn Duẫn Phi về đảo Bắc Cực Tinh đã một tuần, nhưng tâm tình hắn không tốt, hơn nữa chỉ cần thấy Thiên Xu liền bụng đầy lửa giận, rốt cục bây giờ hắn đã có thể hiểu tâm tình của Thiên Toàn và Thiên Quyền trước đây, cảm giác bị người đùa giỡn thật tệ hết biết, khó trách Thiên Toàn càng lúc càng bất mãn với Thiên Xu.

Theo lời Thiên Toàn, Thiên Xu căn bản chỉ là “Tên tiểu nhân chỉ biết trốn trong máy tính âm mưu quỷ kế”! Bởi vậy, để chống đối Thiên Xu, hắn cố ý vắng hợp, nhốt mình trong phòng ngủ, dùng di động liếc mắt đưa tình với mấy cô bạn gái của mình.

Theo thứ tự bảng chữ cái tiếng Anh bắt đầu từ “a”, có Erin, Emma, Barbara, Camilla, Debbie..... đến “v” là Vicky; Còn có danh sách các mỹ nữ phương Đông sắp xếp theo họ. Hắn chọn từng người một, vốn muốn nói chuyện phiếm với các cô suốt hai mươi tư giờ, nhưng có lẽ do mệt mỏi, tán gẫu chưa được vài câu đã thấy chán, gọi liên tục ba mươi cuộc, mỗi cuộc chưa đến năm giây hắn đã muốn gác máy, dường như người hắn muốn tìm không phải các cô này, cho nên tán gẫu như ăn sếp nển, toàn bộ cảm xúc lại càng tệ hơn.

Phiền quá đi!

Hắn nằm trên giường, ngẩn người nhìn chằm chằm trần nhà.

Nội tâm hắn rõ ràng khao khát phụ nữ, vì sao trong di động không thể có người nào an ủi nỗi tịch mịch của hắn? Đây giống như khi đói bụng, lại không tìm thấy đồ ăn mình thật sự muốn, càng làm người ta thất bại phiền muộn.

So với việc nghĩ vẩn vơ trong phòng, không bằng ra ngoài tìm bạn gái mới có vẻ thực tế hơn.

Đúng, đúng vậy, chính là như vậy, chỉ có tự tay ôm mỹ nữ hắn mới có thể vui vẻ.

Nhảy ra khỏi giường, hắn vội vàng thay áo, cầm áo khoác mở cửa phòng.

Vừa lúc đó, Diêm Quýnh đi ngang qua cửa phòng hắn, thấy hắn vẻ mặt buồn bực, không khỏi trêu chọc: “Bị Thiên Xu chinh cảm giác thế nào?”

Hắn ngẩng đầu trừng mắt, cố ý nói mát, “Đã lắm!”

“Thế á? Vậy sao nhìn người ử rữ vậy?”

“Bởi vì ta muốn tìm rắc rối, được không?” Hắn vượt qua người Diêm Quýnh, đi nhanh ra căn cứ.

“Muốn tìm rắc rối? Chẳng lẽ người đang nhớ Băng Thất Hàn?” Diêm Quýnh đi theo sau hắn, thuận miệng phỏng đoán.

Hắn xoay mình dừng lại, trong lòng như bị kim đâm một chút, vừa đau vừa giận.

“Cút ngay! Đừng làm phiền ta!” Hắn xoay người, giận dữ quát.

“Thì ra Thiên Ki nói đúng thật.....” Diêm Quýnh tặc lưỡi, gật đầu.

“Thiên Ki nói gì?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Hắn nói người yêu rồi.”

“Bậy bạ!” Hắn nhăn mặt, lập tức phủ nhận.

“Có phải bậy bạ không lòng người tự biết.” Diêm Quýnh cười thâm.

“Viết nhiều tiểu thuyết có khác, Thiên Toàn, chỉ biết nghĩ linh tinh!” Hắn lạnh lùng nói, tiếp tục đi.

“Ngay cả yêu một cô gái cũng không dám nhận, thì ra người nhất gan đến thế.” Diêm Quýnh nghiêng người tựa vào hành lang, giọng mỉa mai.

Đoàn Duẫn Phi bỗng nhiên dừng lại, xoay người, xông đến túm áo Diêm Quýnh, nghiêng răng nghiêng lợi. “Ta cảnh cáo người, hiện tại tốt nhất chớ chọc ta!”

“Ta càng muốn chọc giận người, sao nào?” Diêm Quýnh cố tình gây sự.

“Shit!” Hắn tức giận vung tay đâm vào mặt Diêm Quýnh.

“Được lắm, muốn đánh thì đánh một trận cho thống thống khoái khoái nào.” Diêm Quýnh đột nhiên tung một cú đấm, kèm theo một chưởng.

Tâm phiền ý loạn đã đủ làm cho Đoàn Duẫn Phi phát điên, Diêm Quýnh lại cố tình quấy phá, cả người hấn nhất thời giống một con dã thú phần nộ, từng té bào đều sôi sục, bởi vậy ra tay vừa nhanh vừa độc.

Diêm Quýnh hơi lơ là, bị hấn đánh trúng hàm dưới, đau đến mức lửa giận ngút trời, lập tức đáp lễ bằng một cú đấm thật mạnh vào bụng Đoàn Duẫn Phi.

Hai người cứ người tới ta đi, quần lấy nhau mà đánh, tin tức truyền rất nhanh, bốn “sao” khác nghe tin đều chạy tới, thấy bọn họ giống như hai mãnh hổ đánh nhau, xem mà trợn trắng mắt.

Hai kẻ địch lâu năm này lại đánh nhau rồi!

Gia Cát Tung Hoành lắc đầu thở dài, biết khuyên không được, đơn giản quay đầu nói với Vọng Nguyệt Tinh Dã: “Điều Quang, trông chờ vào cậu.”

Dứt lời, hấn lôi nút tai từ túi quần ra bịt chặt hai tai, Thạch Dật và Dịch Kiếm Hoài vội vàng làm theo, một số nhân viên công tác sợ tới mức bỏ chạy, vào phòng kín tị nạn.

Vọng Nguyệt Tinh Dã hít sâu, điều chỉnh tốt hơi thở, mở miệng, một âm thanh cao vút sắc nhọn nhất thời vang vọng toàn bộ căn cứ.

Đoàn Duẫn Phi và Diêm Quýnh đang ẩu đã thì bị ma âm quán nhĩ, đồng thời chấn động, buông đối phương ra, che tai rống to: “A...! Đừng kêu nữa.....”

Tiếng kêu kéo dài một phút mới ngừng, các khung thủy tinh của mấy bức tranh treo tường đều vỡ hết, uy lực thật kinh người.

Đoàn Duẫn Phi và Diêm Quýnh như hai quả bóng xì hơi ngồi phệt dưới đất, thở hồng hộc, còn mệt hơn cả đánh nhau.

“Điều Quang..... Người..... Nhớ đấy!” Đoàn Duẫn Phi khởi động thân mình, run run chỉ tay vào Vọng Nguyệt Tinh Dã.

“Mẹ nó, lỗ tai đau quá.....” Diêm Quýnh xoa hai tai, oán giận.

“Điều Quang chỉ là muốn khuyên can.” Thạch Dật nói thay Vọng Nguyệt Tinh Dã.

“Đây gọi là khuyên can à? Căn bản là có ý mưu sát!” Đoàn Duẫn Phi mắng.

“Đúng vậy! Nếu thánh lực của ta có vấn đề gì, sẽ hỏi tội ngươi.” Diêm Quýnh nhìn chằm chằm Vọng Nguyệt Tinh Dã.

Vọng Nguyệt Tinh Dã không để mấy lời uy hiếp của họ trong lòng chút nào, hấn làm như không có gì, xoay người rời đi.

“Này này này, ta đang nói chuyện với ngươi đó! Thật là tiểu quỷ láo toét mà..... Đáng ghét, lỗ tai ta còn đang ong ong đây.....” Đoàn Duẫn Phi khó chịu chửi bới, nhưng giọng của chính mình quá to nên màng nhĩ lại hơi đau, vội hạ giọng xuống.

“Tiểu tử này, ngày nào đó phải đánh hấn một chút mới được.” Diêm Quýnh cũng không vui.

“Đúng vậy, hấn đáng đánh đòn.” Đoàn Duẫn Phi phụ họa.

“Đây có vẻ là lần đầu tiên các ngươi chung ý kiến.” Gia Cát Tung Hoành cố nhịn không phì cười, nở nụ cười nhẹ.

Bọn họ nghe được ngăn ra, liếc nhau một cái, đều hừ một tiếng, quay đầu đi.

“Thiên Toàn, khi Khai Dương bị nhốt ở Nhật Bản, ngươi rõ ràng là người lo lắng nhất, sao khi hấn về đến ngươi lại chứng nào tật nấy?” Gia Cát Tung Hoành chế nhạo.

“Ai lo cho hấn chứ? Hấn chết hay sống cũng không liên quan tới ta.” Diêm Quýnh cãi.

“Vậy sao? Thế ai là người dù bị ngăn vẫn dám khởi động trực thăng đi cứu hấn, kết quả là nặng tay với nhân viên sân bay hả?” Gia Cát Tung Hoành cố ý nói.

Đoàn Duẫn Phi cảm thấy ngoài dự đoán, giương mắt nhìn Diêm Quýnh.

“Ta chỉ là sợ hấn chết sớm quá, ta đây đánh nhau với ai?” Diêm Quýnh vẫn mạnh mẽ.

“Yên tâm, ta sẽ không chết trước ngươi đâu.” Đoàn Duẫn Phi quát to.

“Cũng chưa chắc, nếu ngươi không kiểm điểm lại một chút về hành vi của mình, cam đoan độc của thể kỷ (không hiểu) sẽ nhanh chóng tìm tới ngươi.” Diêm Quýnh nói xong bước đi luôn.

“Ngươi nói gì.....” Đoàn Duẫn Phi giận dữ, muốn đuổi theo cho hấn một cú đấm, may mà Thạch Dật cản lại.

“Được rồi, Thiên Toàn vì chuyện của ngươi đã âm ỉ một trận với Thiên Xu đấy!” Thạch Dật nói.

“Hấn á? Sao có thể, ta nghĩ là vừa vặn hấn muốn cãi nhau với Thiên Xu thôi! Còn lâu mới là vì ta.” Hấn cười lạnh.

“Thiên Toàn cho rằng Thiên Xu đùa giỡn với tính mạng của ngươi, bởi vậy nói gì cũng phải đi Nhật Bản cứu ngươi, ngươi phải xem về mặt vô cùng lo lắng của hấn lúc ấy, rất giống như..... lo cho anh em ruột của mình.” Gia Cát Tung Hoàn trầm giọng nói.

Anh em?

Hấn sững sờ vài giây, bỗng cảm thấy trái tim trống rỗng từ sau khi thoát khỏi phòng thí nghiệm có một phần được lấp đầy.

“Thật không? Tốt thôi, vậy phiền ngươi cảm ơn hấn hộ ta.” Hấn tháo bỏ phòng ngự trong lòng, miệng lại không chịu lời lỏng, dù sao việc này cũng liên quan đến thể diện đàn ông.

Gia Cát Tung Hoàn nở nụ cười. “Tự ngươi nói đi.”

“Ta không rảnh, ta muốn ra ngoài một chút.” Hấn dẫn sang chuyện khác.

“Đi đâu?”

“Đi.....”

“Tìm phụ nữ.” Dịch Kiếm Hoài lạnh lùng bổ sung hộ.

Hấn trợn mắt. “Đúng.”

“Cho dù nhiều phụ nữ cũng không làm giảm sự phiền chán của ngươi đâu.” Dịch Kiếm Hoài nói có hàm ý.

“Có ý gì?” Hấn không hề giận nhịu mảy.

“Bởi vì họ không phải là người ngươi muốn.” Dịch Kiếm Hoài hiểu rõ nội tâm hấn, hơi cười.

Khuôn mặt tuấn tú của hấn trầm xuống, mỗi lời của Thiên Ki giống như một tảng đá đập vào ngực hấn, làm trái tim hấn thiêu đốt đau đớn.

Gia Cát Tung Hoàn cũng nhìn ra tâm sự của hấn, vì thế nói: “Cha con Bằng Thất mất tích ngay ngày các ngươi rời Nhật Liên Tổ rồi.”

“Ngươi nói gì?” Hấn ngạc nhiên mở to mắt.

Bằng Thất Hàn mất tích?

“Ta cho rằng Nặc Á Phương Châu là khả nghi nhất, vì ngươi, chúng đã triển khai hành động, Thiên Xu đã nắm giữ một phần hành tung của chúng, trong thời gian này tốt nhất phải cẩn thận chút, nếu chúng mang hai cha con Bằng Thất đi, có lẽ mục tiêu vẫn đang tập trung trên người ngươi.” Gia Cát Tung Hoàn nghiêm mặt nói.

“Ta? Chẳng lẽ bọn họ nghĩ bắt được Bằng Thất Hàn có thể đổi phó ta?” Hấn dấm tay vào tường, cả giận nói.

“Đúng vậy, chúng cho là thế đó.” Gia Cát Tung Hoàn tỉnh táo dõi theo hấn.

Hấn nhìn ra sự dò xét trong mắt Gia Cát Tung Hoàn, lập tức nén lửa giận, thay bằng khuôn mặt tươi cười đùa cợt.

“Thật nực cười! Băng Thất Hàn không có tí quan hệ nào với ta hết.....” Hấn khoa trương cười to.

“Ta đúng là muốn nói cho người điểm ấy, mặc kệ Nặc Á Phương Châu có hành động khiêu khích gì, người cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, biết chưa?” Gia Cát Tung Hoành nghiêm túc dặn dò.

“Ta biết, ta đã sớm quên Băng Thất Hàn là ai, hiện tại, ta muốn đi cuồng hoan, bye!” Hấn gật gật đầu, mặc áo da vào người, đi tới sân bay.

Hừ! Nặc Á Phương Châu nghĩ có Băng Thất Hàn thì có thể dẫn hấn cắn câu? Chúng tính sai rồi, ai quen Băng Thất Hàn? Hấn căn bản ngay cả cô trông thế nào cũng không nhớ rõ!

Hấn cố gắng áp chế sự xôn xao khác thường trong lòng, lên trực thăng, mở mái vòm, thuần thục điều khiển máy bay, trong trời băng đất tuyết rời đảo Bắc Cực Tinh.

Betty, Anita, Rosana..... Tôi đến đây!

11. Chương 11

Betty, Anita, Rosana.....

Cút hết qua một bên đi!

Đoàn Duẫn Phi ngồi một mình ở quán bar cao cấp, buồn bực uống rượu, tâm tình như rơi xuống đáy vực.

Đến Los Angeles vốn để hưởng lạc với nhóm bạn gái của hấn, nhưng sau khi xuống máy bay hấn lại không vực dậy được tí hứng nào, cảm giác nôn nóng bất an vẫn duy trì như lúc ngồi máy bay, cho dù Betty kiều diễm tới đốn cũng không thể khiến hấn vui lên nổi.

Tệ hơn, tình trạng giống hồi ở Nhật Bản lại xảy ra, khi lên giường với Betty, nụ hôn nồng nhiệt của cô làm hấn buồn bực muốn chết, thân thể xinh đẹp cũng không mê người như trước, thậm chí cả đáng vẻ khiêu khích của cô cũng như làm cho có.....

Kết quả, đương nhiên là không “làm” được, Betty tức giận ném vào mặt hấn một cái gối, giận dữ chạy lấy người, còn tuyên bố tuyệt giao với hấn.

Hấn nghĩ vấn đề là ở Betty, nhưng rõ ràng là không phải, bởi vì sau đó cả Anita và Rosana cũng đều không đánh thức được nhiệt tình của hấn.

Điều này làm hấn rất căng thẳng, chẳng lẽ hấn có vấn đề?

Một giờ trước, người đẹp Colombia Rosana làm đổ nước vào quần hấn, giọng điệu liên mang châm chọc giễu cợt hấn “không được”, chỉ vì hấn không có chút cảm giác nào với công phu quyến rũ của cô –

Thực đáng chết!

Đây là nỗi nhục lớn nhất kể từ khi hấn chào đời!

Mỹ nữ gần trong gang tấc, “Nam tính tôn nghiêm” của hấn lại thờ ơ, đó là một đả kích lớn đến mức nào đây?

Sau khi Rosana đi, hấn nản lòng đến quán bar này, bắt đầu điên cuồng uống Vodka, muốn làm say chính mình, cũng thuận tiện làm tê liệt nỗi xúc động khó hiểu trong cơ thể hấn.

Làm tê liệt ý nghĩ điên rồ không nên có, là chạy đến Nhật Bản tìm Băng Thất Hàn!

Nhưng suy nghĩ trong óc thật sự rất ương ngạnh, dù giờ phút này đầu óc đang choáng váng, hấn vẫn nhớ đến cô.

“Damn it!” Hấn chửi một tiếng, tức giận đến mức ném ly rượu thật mạnh vào quầy bar.

Sao hắn lại lo cho Bằng Thất Hàn đến vậy? Vì sao hắn vì một người phụ nữ mà phải uống rượu giải sầu?

“Tiên sinh?” Người phục vụ kinh ngạc hỏi.

“Này, nếu một người đàn ông cứ vô duyên vô cớ nhớ đến một cô gái, nên lí giải thế nào?” Hắn túm tay người phục vụ hỏi.

“Còn phải hỏi à? Nhất định là anh ta yêu cô gái ấy rồi!” Người phục vụ mỉm cười.

“Yêu?” Hắn ngây dại.

“Đúng vậy, yêu rồi! Giống tôi luôn nhớ đến vợ tôi, muốn ôm cô ấy, hôn cô ấy, muốn đem toàn thân cô ấy trở thành một bộ phận cơ thể tôi, muốn chia sẻ từng hơi thở, thậm chí, đôi khi nhìn cô gái khác cũng tưởng tượng thành cô ấy.....” Người phục vụ nhiệt tình cười.

Đó là yêu?

Tới giờ hắn chưa từng có dự vọng độc chiếm một cô gái nào, nhưng đó là trước khi gặp Bằng Thất Hàn.

Thấy vẻ mặt hắn phức tạp, người phục vụ lại nói: “Người chưa từng thực sự yêu sẽ không biết, sinh mệnh ở khoảnh khắc gặp lại người mình yêu mới bắt đầu trở nên có ý nghĩa.”

Hắn ngẩn ngơ suy nghĩ về lời nói của người phục vụ, nhưng đầu óc hỗn loạn vẫn không thể sản sinh sự đồng cảm.

Đúng lúc này, một nhóm khách ở bàn rượu phía sau phát ra tiếng cười càn rỡ, làm hắn không thể nghĩ tiếp, hắn quay đầu trừng mắt nhìn đám người kia, phút chốc, hai mắt hắn đăm đăm, nín thở bất động.

Một cô gái quần áo khêu gợi quyến rũ đang bị bốn, năm người đàn ông vây quanh, nhìn nghiêng mặt, quả thực cực kỳ giống Bằng Thất Hàn mất tích!

Đoàn Duẫn Phi dụi dụi mắt, lại chớp mắt liên tục vài cái, nghĩ mình bị lời nói của người phục vụ làm loạn trí, mới nhìn cô gái khác thành Bằng Thất Hàn.

“Mình điên rồi.....” Hắn thở ra, tự nhủ. Bằng Thất Hàn sao có thể xuất hiện ở đây?

Nhưng khi hắn nghĩ đầu óc mình có vấn đề, cô gái chậm rãi quay đầu, một đôi mắt hạnh lặng yên nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chú của hắn.

Cả người hắn chấn động, tỉnh rượu hơn nửa, té bào đã ngủ đông trong thân thể nháy mắt sống dậy.

Cô là Bằng Thất Hàn! Trăm phần trăm là cô!

Nhưng vì sao cô lại mặc quần áo gợi cảm như vậy tiếp rượu một lũ đàn ông ở quán bar? Dựa vào tính cách của cô, thì không đời nào.....

Vấn đề của hắn chưa giải quyết được, đã thấy một lão già người Mỹ trong nhóm đó giữ lấy bả vai Bằng Thất Hàn, ghé sát mồm vào tai cô, cô nhú mày, ấn nhấn cúi đầu xuống, vẫn chưa phản kháng.

Lòng đổ kị làm Đoàn Duẫn Phi máu nóng sôi trào, phũ tạt trong cơ thể giống như bị axit ăn mòn, xót như dao cắt.

Hắn quắc mắt đứng dậy, đi đến chỗ lão già kia, lạnh lùng thốt: “Bỏ tay ra.”

“Cái gì?” Người đàn ông kia khó chịu trừng mắt nhìn hắn.

“Tao nói, bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra.” Hắn lặp lại lần nữa, khuôn mặt tuấn tú động sương.

“Đùa gì vậy? Mày là cái quái gì? Dựa vào cái gì mà muốn tao.....” Lão già còn chưa nói xong, đã bị xách lên như con gà con, ném ra chỗ khác.

Mọi người đều bị dọa ngây người! Nam nữ trong quán bar thét chói tai bỏ trốn, hắn vươn tay bắt lấy Bằng Thất Hàn, lôi cô ra khỏi đồng đàn ông.

“Buông!” Cô nổi giận nói.

Hắn lạnh mặt, mắt diếc tai ngơ, tay vẫn giữ chặt cổ tay cô.

“Đợi chút, sao mày có thể mang cô ta đi?” Một tên khác hét lớn một tiếng, chặn trước mặt hắn.

Hắn đâm một cú thật nặng, sét đánh không kịp bưng tai thay cho câu trả lời, đánh bay những tên cản đường.

Những người khác chìa súng vào hắn, chỉ là chưa kịp nổ súng đã bị hắn quét chân nhanh như sấm sét, hộc máu ngã xuống đất, đau đớn thở hổn hển.

Người phục vụ sợ tới mức đứng thẳng bất động đương trường, hoàn toàn không thể tin đây lại là người đàn ông mới rồi còn hoang mang uống rượu giải sầu ở quầy bar.

Đoàn Duẩn Phi cầm một xấp tiền quăng vào quầy bar, nhanh chóng bắt lấy tay Băng Thất Hàn, ra khỏi quán bar hỗn loạn.

“Anh buông tay!” Băng Thất Hàn liên tiếp giẫy dụa kêu lên.

Hắn còn đang nổi nóng, không thèm để ý cô, cô không nhịn được, giơ chân đá vào bụng hắn, buộc hắn buông tay, nhưng hắn dễ dàng né tránh, chuyển người một cái, vọt ra sau lưng cô, ôm cô từ phía sau, cúi đầu ngửi hương thơm từ người cô.

“Quả nhiên là em! Vừa rồi tôi còn tưởng mình đang nằm mơ.....” Hắn mê man nói.

Thân thể bị hơi thở của hắn bao phủ, cô một trận run rẩy, tim đập thình thịch.

Người mấy ngày nay làm thay đổi trái tim cô, Đoàn Duẩn Phi, đang ở ngay bên cô!

Nhưng cô không hy vọng gặp lại hắn, bởi vì lần này gặp mặt, có lẽ là nhạc dạo của cái chết.....

“Buông tay.....” Cô vô lực hô.

Đoàn Duẩn Phi chẳng những không buông ra, ngược lại còn ôm cô chặt hơn, mang ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm cô.

“Sao em lại xuất hiện ở quán bar? Mấy ngày nay em đã đi đâu?” Hắn tò mò hỏi.

Cô không phải mất tích sao? Thiên Quyền còn nói có thể cô bị Nặc Á Phương Châu mang đi, nhưng hiện tại cô lại êm đẹp đứng trước mắt hắn.

“Tôi không có nghĩa vụ trả lời anh.” Cô nhìn hắn, ngũ quan tuyệt mỹ vẫn lạnh lùng như trước, tất cả những rung động và hoa lửa đều cẩn thận giấu ở đáy lòng.

“Em.....” Cơn tức của hắn lại bị khơi lên, cô gái này lại đạo mạo như hồi đầu mới gặp, nếu là trước kia, hắn còn có thể trêu đùa cô, nhưng hiện tại hắn không có tâm tình.

“Nếu anh đưa tôi ra đây chỉ để hỏi cái này, vậy tôi đi được chưa?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Không được!” Hắn cả giận nói, hai tay nhanh chóng giữ chặt bả vai cô.

Vắt vả lắm mới gặp được cô, hắn sao có thể dễ dàng buông ra, để chính mình ngã vào vực sâu nhưng nhớ?

Đúng, nhưng nhớ, hắn thừa nhận mình vẫn luôn nhớ cô, trừ cô, đầu hắn không thể chứa cô gái nào khác.

Nhưng hắn không muốn cho cô biết điểm này.

“Đoàn Duẩn Phi! Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô tức giận, hắn dựa vào cái gì mà chất vấn cô như phạm nhân?

“Tôi chỉ muốn biết sao em lại có thể mặc quần áo thể này cùng mấy gã đàn ông đến quán bar uống rượu?” Hắn nheo mắt đánh giá cô, giọng điệu tràn ngập mùi dấm chua.

Áo đen trễ cổ khoét vai, rãnh ngực đẹp để ẩn hiện tạo thành hiệu quả hấp dẫn vô cùng, thắt lưng và quần cạp trễ bó sát người làm những đường cong lung linh hiện ra không sót chút gì, gấu áo buộc cao lộ ra vòng eo tuyết trắng, cô như linh xà rút hết hơi thở của bọn đàn ông, làm bọn hắn không thể thở nổi.

Cô mặc cái trang phục chết tiệt gì vậy? Muốn thu hút đàn ông đến ăn sống nuốt tươi cô sao?

“Bản thân đi giải trí không được sao?” Cô hừ lạnh, ngoảnh đầu ra chỗ khác, không muốn đối diện với ánh mắt chăm chú làm người ta khô nóng đỏ mặt của hắn.

“Giải trí?” Hấn nhướn mày, âm lượng tăng lên, “Em giải trí bằng cách cùng đàn ông đến quán bar khoe khoang phong tình?”

Cô hơi biến sắc, ra sức tránh khỏi tay hấn, cắn răng nói: “Cái này có liên quan đến anh à, Đoàn tiên sinh? Anh có thể liếc mắt đưa tình cùng người phụ nữ khác, sao tôi không thể uống rượu mua vui cùng đàn ông?”

“Em.....” Hấn ngậm miệng.

“Tôi phải đi rồi! Anh tự quản mình cho tốt đi!” Cô làm bộ rời đi.

“Tôi mà tự quản được mình thì tốt.....” Hấn đột nhiên nói.

Cô giật mình, nín thở quay đầu.

“Nếu tôi quản được chính mình, sẽ không giống người điên làm cái gì cũng không đúng, cả tâm trí sẽ không nghĩ đến gương mặt em, tất cả của em.” Hấn vẽ mặt cô đơn nói.

Tim cô đập thật nhanh.

Hấn đang nói gì? Ý hấn là.....

“Rốt cuộc em đã hạ bùa mê thuốc lú gì cho tôi? Từ sau khi chạm qua em, tôi như ăn morphine đâm nghiện, trừ em, tôi không muốn người nào khác cả.” Không còn gương mặt tươi cười cuồng vọng, lúc này, hấn như đứa trẻ không tìm thấy đường về nhà.

Lòng cô kích động, nói không ra lời.

Cán cân tình yêu vốn nghiêng kia đã trở lại điểm cân bằng sao?

“Anh..... Rốt cuộc muốn nói gì?” Cô khàn giọng hỏi.

“Em còn không biết tôi đang nói gì sao? Tôi muốn em! Tôi muốn em đến điên cuồng!” Hấn đi nhanh về phía cô, dùng sức ôm cô, nóng bỏng hôn môi cô.

A.....

Hương vị của cô thật tuyệt! Làn môi mềm mại này, đúng là thức ăn ngon hấn khát vọng đã lâu, hấn thật muốn ăn vào bụng, càng muốn vĩnh viễn kề cận cô như vậy.

Cô nhắm mắt, làm ẩm đôi môi dày lạnh lẽo của hấn, đầu lưỡi nóng bỏng, cùng cái ôm làm người ta hít thở không thông.....

Đây là mê dược hại cô đến thảm, sau khi hấn giải khai những trói buộc cảm xúc của cô, cô trở thành một đứa lang thang, từng giờ từng phút đều nghĩ đến hấn, thậm chí vì hấn mà phản bội cha mình.

Tình yêu, làm hỗn loạn cuộc đời cô, nhưng cô không hối hận chút nào, không hối hận vì đã yêu hấn.

Đoàn Duẫn Phi đẩy hàm răng cô ra, đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, quấn quýt với lưỡi cô, cuồng dã mút lấy mật ngọt trong miệng cô, thật lâu không thể dứt ra.

Cô rên rỉ một tiếng, hưởng ứng đôi môi hấn, cơ hồ muốn hòa tan trong nhiệt tình của hấn.

Hấn vừa hôn cô, vừa vuốt ve eo nhỏ của cô, sau đó đè hông cô lên dục vọng đang gồng gượng của mình.

“Trời ơi! Tôi muốn em! Muốn em ngay lúc này!” Hấn ngẩng đầu, kích động thở hổn hển, kéo cô chạy ra chỗ đỗ xe Ferrari của hấn ngay bên đường.

Cô cố gắng đứng bằng hai chân đã mềm nhũn sau khi bị hấn hôn, được hấn mang vào trong xe, vừa mới ngồi xuống, hấn đã đóng mui xe và tắt cả cửa sổ, ngả ghế của cô ra sau, cả người đè lên cô.

“Đợi chút.....” Cô hô nhỏ ngăn hấn lại. Chẳng lẽ ngay trong xe hấn đã muốn.....

“Tôi chờ không kịp!” Hấn khàn khàn nói xong, lại lấp kín đôi môi cô lần nữa.

Cô không hề kháng cự, vì cô muốn hấn, cũng gấp gáp như hấn muốn cô.

Trong điên cuồng, hấn xé áo và áo ngực của cô, hai tay xoa bóp bộ ngực sữa đầy đặn, trêu đùa nhũ tiêm mẫn cảm, làm chúng đứng thẳng, rung động.....

Cô mất hồn mất vía rơi vào lưới kích tình mãnh liệt của hấn, không hề xấu hổ, chủ động tháo cúc áo sơ mi của hấn, giúp hấn cởi áo, âu yếm bộ ngực rắn chắc của hấn.

Dưới sự khiêu khích của cô, hấn càng trở nên kích cuồng, cúi đầu, ôm lấy vú cô, ngậm liếm nhũ tiêm của cô.

“A.....” Cô run rẩy, phát ra tiếng than nhẹ sung sướng.

Hấn thích nghe giọng nói tràn ngập dục vọng của cô, càng muốn xem sự quyến rũ khi cô dục hỏa đốt người, vì thế một tay khởi động nửa thân trên của cô, một tay lại trơn trượt tiến vào giữa hai chân cô, vân vê nhào nặn nụ hoa ẩm thấp của cô.

“A!” Cô kinh ngạc kêu, cong người, làn tóc dài rối tung.

“Em thật đẹp.....” Hấn si mê nhìn cô, đầu ngón tay vồ về chơi đùa càng sâu.

“Đừng nhìn.....” Cô vừa then vừa vội.

“Không, tôi muốn xem, xem em hóa thành một vệt hỏa diễm đẹp đẽ nhất trong tay tôi.....” Hấn gợi cảm dỗ, xoay tròn ngón tay ở giữa nơi hoa tâm đang càng lúc càng nóng, càng ẩm ướt.

“A..... Đoàn Duẫn Phi.....” Cô kẹp chặt hai chân, nhanh chóng chịu không nổi tra tấn như vậy.

Hấn tâm đang thần trí, nhanh chóng cởi quần dài và quần lót của cô, nâng hai chân cô lên, vùi đầu vào giữa hai chân cô, lấy đầu lưỡi khê liếm trung tâm bí mật nhất của cô.

“A.....” Cô thở dốc vì kinh ngạc, ôm lấy đầu hấn, nghĩ mình sắp tắt thở.

Hương thơm lạ lùng của riêng phái nữ làm huyết mạch hấn căng lên, hấn vội vàng cởi bỏ cái quần vướng bận của chính mình, đem vật bành trướng kiên cường chôn thật sâu vào cơ thể ẩm áp mềm mại chặt chẽ của cô.....

Cô ưm một tiếng, hai chân quăn lấy thắt lưng hấn, đem chính mình đón nhận hấn.

Cô lại một lần nữa trở thành một bộ phận của hấn, nhưng tâm tình lần này hoàn toàn khác hẳn lần trước, lần trước nửa bị dụ hoặc nửa bị cưỡng ép, phải trả giá bằng trinh tiết, trong lòng chỉ tràn ngập xấu hổ và phẫn hận. Lúc này đây, cô thầm nghĩ hãy cuồng hoan cùng hấn một lần, nhớ kỹ phần phong phú và ẩm áp khi hấn làm đầy cô.....

Hấn luật động trên người cô, những cọ xát phiến tình kia, nhanh chóng thiêu đốt cô.

“A..... Duẫn Phi.....” Cô không để ý hình tượng hô.

“Ừm, Hàn.....” Hấn cũng đến cực hạn bùng nổ.

Cao trào như sóng mãnh liệt mà đến, lập tức bao phủ hai người họ, bọn họ tìm được cảm quan cực hạn trong cơ thể của nhau, cũng tìm được chỗ thiếu hụt trong lòng, thân thể cùng tâm linh hợp nhất khiến bọn họ sung sướng la hét, hoàn toàn giải phóng.

“Em yêu anh.....” Cô bật thốt lên lời nhiệt tình.

Hấn ngây người một giây, không nói gì, chỉ là gắt gao ôm cô vào trong ngực, đến khi cao trào chậm rãi hóa thành bình tĩnh.

Trong không gian nhỏ hẹp trên xe tràn ngập mùi hoan ái, cùng tiếng hít thở dồn dập của hai người.

Thật sự là điên cuồng!

Cô nhìn trộm Đoàn Duẫn Phi ngồi ở ghế lái, chưa từng nghĩ mình lại có thể làm “chuyện ấy” cùng một người đàn ông trên xe, may mà cửa kính xe tối màu, hơn nữa lại là ban đêm, nếu không chẳng phải người ta liếc mắt một cái là thấy hết sao.....

Đoàn Duẫn Phi vừa vặn cũng quay đầu nhìn cô, trái tim cô hoảng hốt, đỏ mặt quay ra chỗ khác.

“Vì sao không dám nhìn tôi?” Hấn ngồi dậy hỏi.

“Không có gì.....”

“Hôm nay em thật nhiệt tình.” Hấn nói xong vươn tay nhẹ vỗ về cái lưng tuyết trắng của cô.

Cả người cô cứng đờ, bóng ma trong lòng vừa tạm quên đi lại hiện lên.

“Tôi còn muốn em.” Hấn cúi người về phía trước, hôn một đường lên vai cô.

Cô giật mình quay người lại, hai gò má ửng đỏ.

“Mới vừa làm, anh đã.....” Cô trợn to mắt.

“Tôi rất đói bụng! Tôi mãi mãi sẽ không ăn đủ em mất.....” Mắt hấn lóe lên dục hỏa nóng cháy, tay lại sờ soạng ngực cô.

“Sắc quỷ!” Cô nhú mào đẩy tay hấn ra.

Hấn cười nhìn cô, không phân trần nữa mà hôn lên môi cô.

Cô hoảng sợ, giãy dụa muốn thoát ra, nhưng dưới sự tấn công lửa nóng của miệng lưỡi hấn, cô nhanh chóng bị dụ dỗ toàn thân nóng lên.

“Em cũng muốn tôi.” Hấn ngẩng đầu, đắc ý nở nụ cười.

“Còn lâu đi!” Cô thở gấp liên tục, rồi rít phũ nhận.

Hấn cười xấu xa, phút chốc kích hoạt xe, đạp chân ga, phóng đi như bão táp.

“Anh..... Anh muốn dẫn em đi đâu?” Cô ôm chặt ghế ngồi, kinh ngạc kêu.

“Đi tìm chỗ nào đó rộng chút, lưng tôi mỏi chết đi được!” Hấn mê đắm nháy nháy mắt với cô.

Cô trợn to mắt, vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lại nhịn không được muốn khóc.....

Ranh mãnh, cuồng lãng, lại dã tính mười phần, Đoàn Duẩn Phi là người đàn ông không dễ thuần phục, cũng là người đàn ông không thể cho phụ nữ cảm giác an toàn, nhưng cô lại yêu hấn đến hết thuốc chữa.

Nhưng đáng buồn không phải điểm ấy, mà là.....

Dù cô thương hấn bao nhiêu, cô cũng phải tự tay giết hấn.

12. Chương 12

“Nhớ kỹ, mào chỉ có thời gian ba ngày, thời gian kết thúc mà người không chết, thì bom trên người bố mào sẽ phát nổ trước, bom trên người lão lại là ngòi nổ của bom trên người mào, hai cái mạng của bố con mào cùng nằm trên một sợi dây nối đó.....”

Giọng nói tà ác lại vang lên trong tai cô, cô liều mình chạy, rất sợ bại bởi thời gian.

“Tao còn phải nói cho mào, trăm ngàn lần đừng nghĩ đến việc gỡ bom ra, thuốc nổ tinh vi khâu sau tai mào chỉ cần vừa tiếp xúc với không khí sẽ phát nổ, đến lúc đó, cái cổ xinh đẹp của mào sẽ đứt rời..... Ha ha.....”

Tiếng cười như quỷ mị theo sát sau cô, cô cuống quýt vọt về phía trước, thầm nghĩ phải nhanh chút để tìm cứu được cha.

Phía trước đen kịt, cô không biết mình đang ở đâu, tiếng đồng hồ tích tắc làm thần kinh cô căng cứng.

“Mau cứu cha, A Hàn!” Cha cô hô.

Cô quay đầu nhìn thấy cha cả người đều bị cột bom, vừa sợ vừa giận nhưng không có cách nào.

“Bằng Thất Hàn!” Đoàn Duẫn Phi ở một phía khác gọi cô.

Cô kinh hoảng quay đầu, khủng hoảng nhìn thẳng hấn, phát hiện trên người hấn cũng có bom.

“Không.....” Cô không biết làm sao, hít một ngụm khí lạnh.

“Mày muốn cứu ai?” Giọng tà ác cười khanh khách.

Cô muốn cứu ai?

Cô trợn to mắt, khó xử.

“Muốn tình yêu? Hay tình thân? Mau quyết định! Đếm ngược hết bom sẽ phát nổ. Mười, chín, tám, bảy.....”

“Đừng đếm nữa! Tôi sẽ quyết định ngay!” Cô bịt tai.

“Sáu, năm, bốn.....”

Cô lo lắng cho cả hai như lửa đốt, vẫn khó có thể lựa chọn.

“Ba, hai, một.....”

“Đợi chút.....” Cô lớn tiếng năn nỉ, nhưng thời gian không đợi người, đột nhiên, cha cô nổ tung, ngay sau đó, Đoàn Duẫn Phi cũng nổ tung!

“Đừng.....”

Cô nhắm mắt lại thét chói tai.

“Này! Hàn, Hàn, tỉnh lại đi em!”

Có người lay lay cô, cô mở choàng mắt, Đoàn Duẫn Phi đang cúi đầu nhìn cô.

“Em gặp ác mộng à?” Hấn cười, vén mái tóc ướt mồ hôi của cô.

Cô đau lòng ôm lấy hấn, tâm tình vẫn chưa dịu đi.

Đó không phải mơ! Không phải mơ.....

“Sao? Em còn muốn à?” Hấn ôm lấy cô, hôn hôn sau gáy cô, cố ý nói.

Trong vòng ôm hữu lực của hấn, cô dần dần trấn tĩnh, nhìn lướt sau lưng hấn, thấy chăn đệm hỗn độn, quần áo phân tán trên thảm, mới nhớ lại trận điên cuồng đêm qua.

Sau khi làm tình trên xe, hấn chở cô vào biệt thự xa hoa này, hai người một lần lại một lần tác cầu đối phương, trầm luân trong vực sâu tình dục, không muốn chấm dứt.....

Có lẽ là do mệt quá, sau đó hai người đều lăn ra ngủ.....

Trời ạ! Cô đang ngủ?

Cô kinh hãi đẩy hấn ra, vội hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Bây giờ? Mới mười một giờ, chờ lát nữa hai ta cùng đi ăn trưa.....” Hấn cười, lại muốn ôm cô.

Đã mười một giờ? Chỉ còn lại có một giờ?

Cô thần sắc ngưng trọng, tránh khỏi cái ôm của hấn, xuống giường, đi đến trước cửa sổ sát đất, mở rèm.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu lên người cô, cô lấy tay che mắt, lòng thầm nghĩ, thời gian đã không còn nhiều, mà cô lại bỏ lỡ nhiều cơ hội xuống tay như vậy

Ngày đó, cô và cha đều bị đánh bất tỉnh, kẻ ra tay chính là tên gian trá xảo quyết Giác Xuyên, cô ta đưa họ đến một tòa nhà thuộc tư nhân ở Los Angeles, thừa dịp họ hôn mê, gắn một loại bom vô cùng nhỏ và tinh vi vào da họ, cũng lấy cha ra uy hiếp cô, trong vòng 3 ngày phải tìm ra Khai Dương Đoàn Duẫn Phi, hơn nữa phải giết hấn, nếu không khi thời gian hết, bom trên người cha cô sẽ phát nổ, máu thịt văng khắp nơi. Mà cô cũng trốn không thoát, khi bom trên người cha cô phát nổ, quả bom tinh vi có kích cỡ chỉ bằng một phần hai mươi của cái móng tay gắn sau tai cô cũng sẽ phản ứng dây chuyền, nổ làm cổ cô đứt đoạn.

Cho nên, muốn cứu lấy hai cái mạng của cha con họ, chỉ còn cách trong một giờ giết được Đoàn Duẫn Phi. Cô lo âu thở gấp, sự tiến thoái lưỡng nan trong cơn ác mộng lại hiện ra, cô nên làm sao bây giờ?

Cứu cha? Hay cứu người yêu?

Lúc ấy tiếng cười như chuông bạc độc đáo của Giác Xuyên tràn ngập mĩ mai, cô ta là người phụ nữ độc ác nhất cô từng gặp.

Căn môi dưới, lòng cô quả thực tựa như bị xé rách.....

Đoàn Duẫn Phi căn bản không biết nỗi lòng cô, hắn nằm trên giường thưởng thức thân thể làm người ta nín thở của cô, ngực lại rung động không hiểu vì sao.

Cô thật sự rất đẹp, đẹp làm cho hắn yêu thích không nỡ buông tay, lãnh khốc lại nóng giận, kiên cường lại yếu ớt..... Hắn thích sự kiêu ngạo cố chấp của cô, thích sự mạnh mẽ thâm trầm của cô, sự “Thích” của hắn dành cho cô, không giống sự “thích” đối với những người phụ nữ khác.

Về phần không giống như thế nào, hắn lại không nói được, chỉ biết là hắn có cái xúc động muốn buộc cô vào bên người hắn, cột vào trên giường hắn, chỉ duy nhất giường của hắn thôi.

Mê muội xuống giường lại gần cô, hắn ôm lấy cô từ phía sau, bàn tay nâng lấy bầu ngực cô mà vuốt ve, môi lướt nhẹ trên tóc cô.

“Nói cho em biết, anh có yêu em không?” Cô cứng đờ người, không nhận được hỏi.

“Đương nhiên! Tôi yêu em chết đi được.” Hắn ngả ngón vịn vai cô, cúi đầu hôn môi cô.

Đây không phải đáp án cô muốn! Cô phiền lòng đẩy hắn ra, cả giận nói: “Trả lời tử tế vào!”

“Em sao vậy?” Hắn hơi giật mình.

“Nếu anh không thương tôi, tôi không cần nhọc công suy nghĩ.....” Cô nghiêm túc nói.

Đúng vậy, nếu hắn chỉ muốn đùa bỡn thân thể cô, chỉ muốn lên giường với cô, thế thì cô chẳng cần hao tổn tinh thần, như vậy cô có thể không chút do dự bắn chết hắn, tiện thể chôn vùi tình yêu của cô.

“Nhọc công suy nghĩ gì? Rốt cuộc em đang nói gì?” Hắn khó hiểu nhíu mày.

“Anh chỉ cần nói cho tôi biết anh có yêu tôi không là được!” Cô hất hất mái tóc dài, hạ giọng.

Cơn tức của hắn lập tức dâng trào, đang yên đang lành, cô nhắc tới loại chuyện vô nghĩa này làm gì?

“Sao đang lúc này mà em làm mất hứng vậy? Yêu? Yêu là cái quái gì? Tôi yêu hay không yêu em thì thế nào? Tình yêu không chân thật bằng chính con người tôi, tôi đang ở ngay trước mặt em, mà em lại chỉ cần yêu?” Hắn tay chống hông, giận dữ nói.

Hắn đã từng cho cô ấm áp, nhưng hiện tại, hắn cho cô cảm giác còn lạnh hơn băng.

“Ý anh là, anh không yêu tôi?” Nỗi chua xót trong lòng làm giọng cô nghẹn lại.

“Tôi.....” Hắn nói không nên lời, không biết niềm yêu thích của mình dành cho cô nên coi là loại tình cảm gì.

“Anh nói đi!” Cô gắng hỏi.

“Được, muốn tôi nói thì tôi nói, tôi chưa từng yêu bất kì ai! Chưa bao giờ! Được chưa?” Hắn vung tay rộng to, xoay người đi về phía giường lớn.

Được rồi.....

Cô nhìn theo bóng dáng hắn, thân thể hơi lung lay muốn ngã.

Sức lực cô trong nháy mắt bị rút sạch, trái tim bị nỗi đau cắn xé hầu như không còn một mảnh.

Một người đàn ông không yêu cô, không đáng để cô dùng tính mạng đổi lấy.

Trong tuyệt vọng, cô cởi dây chuyền ở cổ, nhấn chốt, sợi dây mềm nhất thời biến cứng, thành một vũ khí sắc nhọn.

Đây là thứ Giác Xuyên đưa, cô ta nói thuốc độc chứa trong vũ khí này cực kì có ích khi đối phó với đàn ông đang cao trào, chỉ cần đâm một nhát, đàn ông có dũng mãnh mấy cũng bị xử đẹp.

Cô nắm chặt dao, đi từng bước tới gần Đoàn Duẫn Phi, tình yêu say đắm đã chuyển thành sát khí.

“Thực lòng mà nói, tôi căn bản không biết yêu là gì.....” Đoàn Duẫn Phi đưa lưng về phía cô đột nhiên mở miệng, xoay người ngồi xuống mép giường, sắc mặt từ phần nộ chuyển sang âm trầm.

Cô cả kinh, nhanh tay giấu dao ra sau lưng.

“Hai tuổi tôi bị mang vào phòng thí nghiệm, ở đó mười một năm, trong đoạn thời gian non nớt vô tà nhất đời người ấy, điều tôi học được không phải là lòng tin, mà là thù hận.” Lần đầu tiên hắn chủ động nói về chính mình trước mặt một cô gái.

Băng Thất Hàn kinh ngạc nhìn hắn, không lên tiếng.

“Em có biết họ đối xử với chúng tôi thế nào không? Ngay từ nhỏ chúng tôi đã bị đưa vào cơ thể các tế bào kim loại kì lạ, không ngừng giải phẫu, nghiên cứu, thí nghiệm, chúng tôi giống như chuột bạch, tùy ý để họ khống chế thân thể, mà cũng không có quyền nói “không”. Chúng tôi chỉ có thể chịu đựng đau đớn sinh ra khi tế bào bị biến đổi, chỉ có thể một mình nuốt hết nỗi sợ hãi và tiếng gào thét mà người ngoài không thể tưởng tượng nổi.....” Hắn càng nói tay càng nắm chặt, mặt cũng vì nhớ lại những kí ức đáng sợ mà vặn vẹo biến hình.

Cô ngạc nhiên tròn to mắt, hốc mắt bắt tri bắt giác nóng lên.

Hắn đã từng trải qua những chuyện đáng sợ như vậy sao?

“Nhìn tôi xem, tôi đã biến thành cái bộ dạng gì rồi?” Hắn giận dữ ngẩng đầu nhìn cô. “Một con quái vật có đôi chân quái dị!”

Cô lắc đầu, không ngừng lắc đầu, chảy nước mắt vì đau lòng cho hắn.

“Sinh mệnh tôi được sinh ra từ hận thù, tôi không hiểu yêu là gì, chỉ biết là tôi có thể bình tĩnh và đạt đến khoái hoạt nhờ vào mỗi người phụ nữ, tiếng tim đập, da thịt mềm mại, ánh mắt sùng bái của họ, đối với tôi mà nói đều tốt đẹp mà vô hại, nên tôi thích ở cùng phụ nữ.....” Hắn tạm dừng một chút, lại nói tiếp: “Nhưng tôi không yêu họ.”

Cô sụt sịt, nghẹn ngào thở phà phò.

“Tôi chưa yêu bất kì ai, nên không biết có yêu em không, tuy nhiên, có điều này tôi phải nói cho em biết, dù tôi không thể hứa hẹn với em điều gì, cả đời này tôi cũng sẽ không quên em.....” Hắn chân thành nói ra tiếng lòng.

Đủ! Thế này là đủ rồi!

Không cần nói yêu, hắn không biết cảm giác yêu, buộc hắn nói yêu thì quá tàn nhẫn!

“Không cần nói, em hiểu rồi.....” Cô nước mắt lã chã không thể nói tiếp, điều duy nhất có thể làm, đó là vút con dao trên tay, nhào lên ôm chặt lấy hắn.

Ôm chặt lấy hắn giống một người mẹ, người chị, người yêu, người vợ, cho hắn tình yêu, cho hắn sự ấm áp.

Đoàn Duẫn Phi kích động kéo cô sát vào người, tùy hứng hôn cô.

Hoa lửa hừng hực thiêu đốt, lần này, bọn họ không hề giữ gìn, giao hết mình cho đối phương, Băng Thất Hàn trong lòng hắn hóa thành một con chim lửa, có được sức mạnh từ hắn, cô tin tưởng rằng, cô đã có dũng khí một mình đối diện hết thảy.

Mọi việc qua đi, cô cho hắn một nụ hôn dài, rồi vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

“Em làm gì vậy?” Đoàn Duẫn Phi kinh ngạc hỏi.

“Em phải đi.” Cô chỉ còn có ba mươi phút để cứu cha.

“Đi? Vì sao đi gấp vậy?” Hắn giữ chặt cô.

“Đừng hỏi, bởi vì em sẽ không nói.” Cô nhìn hấn lần cuối, nhẹ nhàng gỡ tay hấn ra.

“Nói rõ thì tôi mới cho em đi.” Hấn nhảy đến trước mặt cô ngăn lại, phát hiện mặt cô có vẻ lo âu.

“Đừng như vậy, chỉ là em muốn đi xử lý chút việc riêng thôi.” Cô không thể trì hoãn nữa, lách qua hấn mà đi.

“Hàn!” Đến trước cửa, hấn lại kéo tay cô, đúng lúc này, điện thoại trong phòng vang lên.

Băng Thất Hàn cố mỉm cười, nói: “Đi nhận điện thoại đi!”

Khi hấn vào nghe điện thoại, cô thừa cơ mở cửa rời đi, ngay cả câu tạm biệt cũng không để lại.

“Hàn! Chờ chút.....” Hấn không muốn để cô chạy đi như vậy, sốt ruột gọi to, rồi nói vội vào điện thoại: “Alô?”

“Khai Dương, ta là Thiên Xu.” Dây dây bên kia truyền đến giọng nói lạnh như băng của Thiên Xu.

“Chuyện gì?” Vừa nghe là Thiên Xu, hấn liền muốn quăng bég điện thoại đi.

“Điện thoại người đâu? Ta tìm người cả đêm.....”

“Di động? Hả?” Hấn đột nhiên nhớ ra là đã bỏ quên di động ở quán bar tối qua.

“Người mới rời khỏi người là Băng Thất Hàn à?” Thiên Xu lại hỏi.

“Người hỏi làm gì?” Hấn tức giận nói.

“Cô ta rất nguy hiểm, tốt nhất là người hãy cách xa cô ta một chút.” Thiên Xu nghiêm túc cảnh cáo.

“Ngay cả quyền tự do ở cùng phụ nữ ta cũng không có sao, lão đại?” Hấn căm giận nói.

“Sau tai cô ta có gắn một quả bom tinh vi, hơn nữa đã hẹn giờ.....”

“Người nói gì?” Hấn cả kinh, ngây dại.

Trên người Băng Thất Hàn gắn bom? Cô có biết không? Rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì?

“Kíp nổ thì ở nơi khác, rất có thể cô ta bị Nặc Á Phương Châu thao túng, phụng mệnh bắt người. Nghe lời ta, đừng tiếp cận cô ta, cũng đừng có ý muốn cứu cô ta.....”

Hấn giật mình hiểu được vì sao tối qua cô lại trùng hợp xuất hiện ở quán bar, nhất định là Nặc Á Phương Châu an bài quỷ kế, nhưng cô lại ở cùng hấn cả đêm mà chẳng làm gì cả!

Cô vì sao không động thủ? Không ra tay với hấn, Nặc Á Phương Châu sẽ bỏ qua cô sao?

Ngốc quá! Cô không sợ sẽ bị nổ thành mảnh nhỏ sao?

Hấn thầm lo lắng, vừa nghĩ đến cô có thể gặp chuyện không may, đau lòng cơ hồ choáng váng.

“Nói cho ta biết, cô ấy đang ở đâu?” Hấn hoảng sợ hỏi.

“Đừng hoảng quá, cô ta chỉ còn thời gian ba mươi phút thôi.....”

Chỉ còn ba mươi phút? Shit!

“Cô ấy rốt cuộc ở đâu?” Hấn gào to.

“Cô ta đang lái xe về hướng đông, địa điểm chính xác ta không biết, nhưng ta không cho phép người đi tìm, đó là một âm mưu dụ người cắn câu.” Thiên Xu lạnh lùng nói.

“Ta quản không được nhiều như vậy, ta không thể để cô bị bất cứ tổn thương nào, tuyệt đối không!” Trong chớp mắt này, hấn đột nhiên tỉnh tường nhận rõ phân lượng của cô trong lòng hấn sớm vượt xa tưởng tượng.

Vút ống nghe, hấn nhanh chóng mặc quần áo, điên cuồng chạy đi như gió lốc.

“Khai Dương, quay lại.....” Ống nghe vút trên ghế vẫn truyền ra tiếng quát nghiêm khắc của Thiên Xu, nhưng Đoàn Duẫn Phi đã sớm tiêu diệt vô tung.

Ngay lúc cuộc nói chuyện bị gián đoạn, có tiếng Gia Cát Tung Hoành thêm vào.

“Tâm địa người thật là xấu, Thiên Xu, không muốn hấn đi, thì gọi điện thoại báo làm gì.....”

“A..... Bị người phát hiện rồi?”

“Khai Dương mà biết người lại lấy hấn làm mồi nhử, hấn tuyệt đối sẽ phát nổ đó.”

“Sẽ không đâu, chỉ cần Băng Thất Hàn bình yên vô sự, hấn còn phải cảm kích ta nữa kia.”

“Âm hiểm!”

“Như nhau thôi.” Thiên Xu cười gác má.

“Tu tu tu tu.....”

Băng Thất Hàn đáp taxi trở lại quán bar, dùng xe thể thao của mình phóng nhanh trên đường lớn, trước mười hai giờ trưa cô phải về tới tòa nhà của Nặc Á Phương Châu, bởi vậy triển khai kỹ thuật đua xe, xuyên qua xa trận tiến lên.

Đang lúc cô chuyên tâm lái xe, một chiếc xe lửa đỏ từ phía sau nhanh chóng đuổi theo, từ gương chiếu hậu cô nhìn thấy chiếc xe đỏ quen thuộc, trong lòng chấn động mạnh.

Là Đoàn Duẫn Phi!

Sao hấn lại đuổi theo? Chẳng lẽ hấn đã biết?

Lo sẽ liên lụy hấn, cô vội vàng đạp chân ga, chạy xe vào đường khác, muốn cắt đuôi hấn.

Nhưng kỹ thuật của Đoàn Duẫn Phi cao siêu, đua xe là sở trường của hấn, hơn nữa tình hình ùn tắc quá mức nghiêm trọng, cô muốn cắt đuôi hấn căn bản là không thể.

Quả nhiên, ngay khi cô lái vào trục đường trung tâm, một dãy xe dài đã sớm ứ lại, cô bắt buộc phải dừng xe, chỉ có thể lo lắng nhăn còi.

Lúc này, Đoàn Duẫn Phi tới cạnh xe cô, liếc mình đập cửa kính, muốn cô xuống xe.

“Ra đi! Sắp không kịp rồi!” Hấn chỉ vào đồng hồ ga lớn.

Cô mở cửa xuống xe, vội la lên: “Anh đến làm gì? Mau về đi!”

“Đừng nói nữa, chạy mau.” Hấn kéo tay cô, xoay người bỏ chạy.

“A.....” Cô bị hấn lôi chạy về phía trước, chạy được mấy bước đã thở hổn hển như trâu.

“Em chỉ đường đi.” Hấn nói xong một tay ôm ngang cô, bắt chấp ánh nhìn khác thường của người khác, dùng tốc độ hơn trăm km một giờ chạy thẳng về phía trước.

Trên đường cảnh vật lùi rất nhanh về phía sau, cô kinh hãi kêu lên, lần đầu tiên biết được thực lực chân chính của gen đột biến trên người Đoàn Duẫn Phi.

Chân hấn thật sự là rất kinh người!

Không đến mười phút, họ đã đến tòa nhà trong trí nhớ Băng Thất Hàn. Đoàn Duẫn Phi tò mò đánh giá tòa nhà có kiến trúc không khác gì những tòa nhà kinh doanh xung quanh, trong lòng âm thầm nghi ngờ dụng ý Nặc Á Phương Châu lợi dụng chỗ này làm căn cứ.

“Anh không cần vào, Duẫn Phi.” Băng Thất Hàn ngăn hấn lại ở cửa chính tòa nhà.

“Đã đến tận đây rồi, sao tôi có thể không vào?” Hấn vuốt ve chỗ sau tai cô, không nhìn kỹ thì không thể thấy dấu vết, lửa giận ngấm cháy. “Chúng làm vậy với em, nên dù thế nào tôi cũng sẽ lấy lại công bằng cho em, được không?”

“Nhưng.....”

“Không còn nhiều thời gian, mau vào đi.” Hấn đẩy cô vào cửa xoay tròn.

Khi họ tiến vào, liền thấy Giác Xuyên đứng ngay chính giữa đại sảnh, mỉm cười với họ.

“Hoan nghênh! Hoan nghênh! Tôi nghĩ, hẳn là hai người sẽ đến.....” Cô ta nói lưu loát bằng tiếng Anh.

13. Chương 13 (end)

“Hai người?” Băng Thất sợ hãi rùng mình.

“Giết Khai Dương chỉ là một kế sách, tao đã sớm tính chuẩn mày sẽ không thể ra tay, đến cuối cùng tất nhiên hai người sẽ cùng nhau đến.....” Giác Xuyên cười đắc ý.

“Mày muốn tao giết Khai Dương chỉ là ngụy trang, mục đích chân chính là muốn dẫn hắc chui đầu vào lưới!” Băng Thất Hàn bây giờ mới hiểu được mình là quân cờ của Giác Xuyên.

“Đương nhiên rồi! Người đột biến rất là đáng giá, sao tao có thể giết? Tuy nhiên, dù gì thì sức quyến rũ của mày cũng khá lắm, xem ra hắc hoàn toàn thích mày, mới có thể theo sát mày mà đến.” Giác Xuyên cười dài nói.

“Khá khen cho một con đàn bà giỏi tâm kế!” Đoàn Duẫn Phi hừ lạnh.

“Hi hi, quá khen.”

“Đủ rồi! Đừng giở trò bịp nữa! Mục tiêu của mày là tao, vậy mau tháo bom sau tai Băng Thất Hàn ra!” Đoàn Duẫn Phi cả giận nói.

“Mời đi theo tôi.” Giác Xuyên sáng khoái nhận lời, dẫn bọn họ đi đến thang máy.

Đoàn Duẫn Phi và Băng Thất Hàn nhìn nhau, đều cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Bọn họ dùng thang máy đi xuống tầng ngầm thứ ba, chỉ cần liếc mắt một cái, Đoàn Duẫn Phi đã biết, tầng ngầm này là một phòng thí nghiệm rộng lớn.

Hắn nhíu mày phản cảm.

Chậc! Hắn ghét nhất cái mùi vị này.....

“Cha!” Băng Thất Hàn hô to một tiếng, đập vào mặt kính thủy tinh, trong cái lồng thủy tinh hình kén tằm đó là Băng Thất Long Hình hấp hối đang bị nhốt.

“Thì ra chúng lấy Băng Thất Long Hình ra để uy hiếp em!” Đoàn Duẫn Phi thầm giận.

“Băng Thất Hàn trước nay luôn kính sợ Băng Thất Long Hình, muốn ép cô ta vào khuôn khổ, đương nhiên phải bắt lão làm con tin!” Giác Xuyên giảo hoạt cười. “Hơn nữa, trò chơi ta thiết kế rất thú vị! Bom trên người Băng Thất Long Hình chính là kíp nổ của quả bom sau tai Băng Thất Hàn, mày muốn cứu Băng Thất Hàn, phải cứu lão trước.....”

Đoàn Duẫn Phi giận sôi gan, Giác Xuyên hiểu hắn chán ghét Băng Thất Long Hình, lại dùng cách này đối phó hắn, con đàn bà này lòng dạ thật xấu xa đến cùng cực! Hắn chưa đánh phụ nữ bao giờ, nhưng đây là lần đầu tiên kích động muốn đánh (sao anh có thể chửi chị, đánh chị, tương lai chị là nhân vật nữ chính số một trong lòng em đó).

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Băng Thất Hàn đau khổ quát Giác Xuyên: “Mau thả cha tao ra!”

“Đừng nóng vội, còn năm phút nữa, chỉ cần Khai Dương tự nguyện vào trong thay Băng Thất Long Hình, phục vụ việc nghiên cứu của bọn tao, tao lập tức dỡ bom đếm ngược.” Giác Xuyên thành thoi chỉ vào lồng thủy tinh.

“Không.....” Băng Thất Hàn kêu lên kinh hãi, cô biết chỉ cần Đoàn Duẫn Phi vừa vào, sẽ lại trở thành chuột bạch lần nữa.

Đoàn Duẫn Phi trợn mắt nhìn Giác Xuyên, sớm biết cô ta sẽ ra đề khó, nhưng lần này quả thực có chút khó giải quyết.

“Sao? Khai Dương, mày còn cân nhắc gì nữa? Chỉ còn ba phút nữa, sau đúng ba phút, Băng Thất Long Hình sẽ nổ tung trước, sau đó chính là tình nhân của mày!” Giác Xuyên cầm một cái điều khiển từ xa, cười vô cùng vui vẻ, bởi vì, cô ta chắc chắn mình sẽ thu hồi lại được một “sao” đã mất của Nặc Á Phương Châu.

“Duẫn Phi, đừng nhận lời!” Băng Thất Hàn lo lắng níu tay hấn. “Anh không cần phụ trách, không lý nào lưng anh phải đeo trách nhiệm về sự sống chết của cha con em.”

Đoàn Duẫn Phi nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Băng Thất Long Hình xác thực không phải nghĩa vụ của hấn, nhưng Băng Thất Hàn thì sao?

Không sai, trước kia hấn chỉ coi phụ nữ là đồ giải trí, đôi bên không có tình yêu, đương nhiên không cần phụ trách. Nhưng với Băng Thất Hàn, sự sống chết của cô hấn không thể coi thường. Hấn từng muốn ghép cô vào những loại phụ nữ hấn từng biết, cũng muốn trốn tránh việc có quan hệ ngày càng sâu với cô, nhưng hấn phát hiện mình không làm được!

Vì cô, hấn có thể chịu được việc trở thành vật thí nghiệm một lần nữa.

“Mười, chín, tám.....” Giác Xuyên đếm ngược.

“Duẫn Phi, anh mau đi đi! Chuyện nhà Băng Thất em sẽ tự giải quyết!” Băng Thất Hàn gấp gáp.

“Ba, hai.....”

“Được, tao đồng ý.” Hấn quyết định ở giây cuối cùng.

“Tình yêu thật vĩ đại a! Công tử phong lưu cũng có thể biến thành thằng khờ.....” Giác Xuyên thắng lợi châm chọc, bỏ tay khỏi nút bấm trên điều khiển từ xa, hết thời gian, Băng Thất Long Hình và Băng Thất Hàn vẫn bình an vô sự.

“Không!” Băng Thất Hàn la hoảng, níu tay hấn quát khê: “Anh điên à? Anh không phải vật thí nghiệm, anh là một con người, đừng vì em mà làm chuyện điên rồ.....”

“Yên tâm, tôi sớm đã quen việc bị chỉnh đi chỉnh lại.” Hấn nhún nhún vai.

“Anh.....” Cô không tin hấn có thể chịu loại tra tấn này lần nữa, nếu ở lại đây, khẳng định hấn sẽ điên mất.

“Tao đã hứa sẽ ở lại, lời hứa của mày có nên thực hiện không?” Hấn quay ra hỏi Giác Xuyên.

“Mày vào trước, tao mới yên tâm!” Giác Xuyên sai tay chân mở lồng thủy tinh, diu Băng Thất Long Hình ra, sau đó tay làm tư thế “Mời vào”.

“Đừng vào!” Băng Thất Hàn muốn giữ hấn lại, nhưng lập tức bị lũ tay chân của Giác Xuyên khống chế.

“Anh nghĩ rằng, anh đã yêu em mất rồi, Băng Thất Hàn.” Đoàn Duẫn Phi bỗng quay đầu nói với cô, sau đó đi vào lồng thủy tinh (cuối cùng bạn editor cũng có cơ hội đổi cách xưng hô thành anh – em rồi, hạnh phúc quá <3)

Băng Thất Hàn ngạc nhiên trợn mắt nhìn hấn, vì sao đến tận lúc này hấn mới nói ra những lời cô mong mỏi đã lâu?

“Tốt lắm, người tình của mày dùng tự do của hấn đổi lấy tính mạng mày, mày và thằng bố này có thể rút được rồi.” Giác Xuyên cười lạnh.

“Đợi chút, không phải mày nói sẽ gỡ bom khỏi người bọn tao sao?” Cô kinh sợ hỏi.

“Chờ tao bắt được sáu sao còn lại sẽ gỡ cho mày! Trong khoảng thời gian này mày vẫn phải mang bom, không sao đâu.” Giác Xuyên ác liệt nói.

“Mày..... Sao mày có thể như vậy?” Cô tức giận muốn lao đến chỗ cô ta, nhưng lại bị lôi về.

“Ha..... Tao muốn gì chẳng được, chẳng ai quản nổi tao.....” Giác Xuyên cất tiếng cười to.

“Cũng chưa chắc.” Một giọng nói trầm thấp đánh thép đột ngột vang lên.

Giác Xuyên ngẩn ra, nhìn về phía phát ra tiếng, một người đàn ông nhả nhận từ thang máy đi ra.

“Anh..... Thiên Quyền?” Giác Xuyên quá sợ hãi, hấn..... Hấn vào bằng cách nào? Bảo vệ tòa nhà sao không báo cho cô?

Băng Thất Hàn cũng ngây ngẩn cả người, người đàn ông âu phục nghiêm chỉnh trước mắt này chính là Thiên Quyền Gia Cát Tung Hoàn.

Nhưng Đoàn Duẫn Phi trong lồng thủy tinh lại rất bình tĩnh, dường như sớm biết Gia Cát Tung Hoàn sẽ xuất hiện, hoặc hẳn đã nắm bắt được hình thức chính người của Thiên Xu.

“Loại phụ nữ điêu ngoa như cô, nên có người đến quản giáo chút.” Gia Cát Tung Hoàn cười tao nhã.

“Hừ! Bằng vào mình mày?” Giác Xuyên khinh miệt nhướn mày.

“Không chỉ mình tôi.....” Gia Cát Tung Hoàn nói xong liền xảy ra một cơn chấn động mãnh liệt, rầm một tiếng, vách tường hầm ngầm bị đánh thủng một lỗ lớn, Thạch Dật từ màn khói bụi đi ra.

Giác Xuyên hoảng sợ. Đây là Ngọc Hành!

Sau Thạch Dật là Vọng Nguyệt Tinh Dã, hấn vào từ cái lỗ, trầm mặc quan sát nhanh bốn phía, lập tức ghét giận tái mặt.

Lại là phòng thí nghiệm làm người ta buồn nôn!

“Diêu Quang!” Giác Xuyên trừng mắt.

Lúc này, cửa thang máy lại mở ra lần nữa, thân ảnh nhanh nhẹn dừng mảnh của Diêm Quýnh chậm rãi đi ra, bên cạnh hẳn là Dịch Kiếm Hoài tuần mỹ bức người.

“Thiên Toàn! Thiên Ki!”.....” Giác Xuyên cơ hồ không thở nổi.

“Mày cũng biết không ít về bọn tao! Thật không đơn giản.....” Diêm Quýnh sắc bén nhìn chăm chăm cô.

Giác Xuyên cố nén kinh hoảng, hừ lạnh, “Thật khó để toàn bộ thành viên Bắc Đẩu Thất Tinh đến đông đủ..... Không, còn thiếu một, Thiên Xu đâu? Lão đại của bọn mày không dám hiện thân ư?”

Vừa hỏi dứt, tất cả máy tính trong phòng thí nghiệm đều đột ngột hiện lên hình ảnh một cái đầu người màu trắng, cái đầu đó còn phát ra từng trận tiếng cười làm cho người ta lưng đổ mồ hôi lạnh.

“Ồ..... Cô đang tìm tôi sao?”

Giác Xuyên sắc mặt đại biến, ngay cả Thiên Xu thần bí cũng đến đây!

“Các người.....” Đây là chuyện gì? Cô nghĩ hành tung của mình đã đủ cẩn mật, vì sao họ vẫn tìm được nơi này? Chẳng lẽ... Là Khai Dương đưa tới?

Cô nhìn Đoàn Duẫn Phi bị nhốt trong lồng kính, bỗng nhiên hiểu ra mưu kế của chính mình bị lợi dụng.

Diêm Quýnh đi đến bên ngoài lồng kính, nhìn Đoàn Duẫn Phi bên trong, đùa cợt: “Sao ngươi lúc nào cũng bị nhốt vào lồng kính thế? Khai Dương, chẳng lẽ ngươi nghiện vào đó rồi à?”

Đoàn Duẫn Phi trợn mắt nhìn hẳn, dùng sức đá một phát vào lớp thủy tinh, cái lồng thủy tinh hình nhộng lập tức vỡ tan nát.

Giác Xuyên lúc này mới phát hiện, cô đã quá xem nhẹ lũ người đột biến này!

“Ai cần ngươi lo.” Hấn hừ một tiếng, đi tới cạnh Băng Thất Hàn đang run rẩy sợ hãi.

“Đây là..... Rốt cuộc là chuyện gì?” Băng Thất Hàn bị những người đàn ông ai ai cũng đẹp trai, ai ai cũng cao lớn này làm chấn động.

Khí thế của Bắc Đẩu Thất Tinh rất kinh người.

“Không có gì, chẳng qua anh bị giật dây một lần thôi.” Đoàn Duẫn Phi bất mãn liếc nhìn máy tính.

“A.....” Thiên Xu cười khẽ.

Giác Xuyên nhìn toàn bộ thành viên bọn họ đến đông đủ, vừa hoảng sợ, lại quá đổi vui mừng.

Nếu bọn họ tự động dâng xác đến cửa, cơ hội khó có này cô phải nắm chắc mới được. Vì thế, thừa dịp họ không chú ý, cô định phái người báo cho cấp trên cử thêm nhân mã đến hỗ trợ.

Nhưng ngoài dự đoán, di động chẳng những không thông, ngay cả đồ án trên màn hình của cấp trên cũng trở thành cái đầu màu trắng.

“A.....” Cô kinh hãi không thôi, rốt cục cũng hiểu được tình hình nguy ngập của bản thân.

“Cô muốn làm gì? Cô bé!” Thiên Xu nói bằng giọng lạnh như băng.

“Cô bé? Ta thấy cô ta dữ như cọp mẹ thì có!” Đoàn Duẫn Phi giễu cợt.

“Không, dựa vào khung xương của cô ta, hẳn là chưa đến hai mươi tuổi.” Thiên Xu lại nói.

“Thật à? Để ta tự tay sờ coi.....” Đoàn Duẫn Phi cười xấu xa, đi từng bước đến phía cô ta.

Giác Xuyên trong lòng càng lúc càng kinh hãi, cô không chần chừ nữa, quát bọn tay chân, “Hộ tống tôi rời đi!”

Tất cả bọn bảo vệ phòng thí nghiệm đều chắn trước mặt cô, giơ súng bắn phá.

Loại tình huống cón con này Bắc Đẩu Thất Tinh căn bản không để vào mắt, bọn họ ra tay như sấm sét, một trận quyền đâm cước đá, không đến một phút đồng hồ, toàn bộ mười tên bảo vệ đều ngã xuống.

Giác Xuyên thừa dịp này chạy trốn vào trong phòng thí nghiệm, Thiên Xu dùng máy tính khống chế khóa cửa, vây cô lại.

“Bắt lấy cô ta.” Thiên Xu quát.

Đoàn Duẫn Phi chạy mấy bước dài về phía cô, đang muốn bắt lấy tay cô, chỉ nghe ầm một tiếng, có cái gì đó rơi xuống mặt đất, tòa nhà chột một mảnh tối đen.

Vài giây sau máy phát điện tự động bật, nhưng khi đèn vừa sáng, Giác Xuyên đã sớm không thấy đâu, toàn bộ trần nhà sụp đổ, bên trên lộ ra một tấm da quỷ dị.....

“Đây là cái gì?” Đoàn Duẫn Phi nhặt tấm da người đó lên, nhìn mặt ghê tởm.

“Cô gái đó dịch dung! Ắ rất khó đối phó, trước khi ả xuất hiện lần nữa, tốt nhất ta phải dùng máy tính phác họa gương mặt thật của ả, và tra ra thân phận thật sự của ả.” Thiên Xu trở lại máy tính trung tâm, cẩn thận nói.

“Để đối phó với chúng ta, Nặc Á Phương Châu thật đúng là nhọc lòng!” Diêm Quýnh âm trầm nói.

“Cho nên mọi người càng phải cẩn thận.” Thiên Xu dặn dò.

Ngay lúc mọi người tập trung bàn luận chuyện Giác Xuyên, Băng Thất Long Hình nằm trên mặt đất đã tỉnh lại, hắn thở gấp một hơi cuối cùng, nhìn lũ người Bắc Đẩu Thất Tinh mà hắn thống hận nhất, ánh mắt tập trung vào thủ phạm chân chính giết Nhật Liên Quỳnh Tử là Diêm Quýnh.

Đây là Thiên Toàn..... Thiên Toàn đã dùng tay xé rách Quỳnh Tử.....

Miệng hắn vì phẫn nộ mà run rẩy, nhặt được một khẩu súng bọn bảo vệ làm rơi, nắm trong tay, thừa dịp không ai chú ý, phất chốc giờ súng hô to: “Đi tìm chết đi –”

“Pàng!” Viên đạn bắn về phía Diêm Quýnh.

Đoàn Duẫn Phi cơ hồ không chần chừ, nhanh như chớp đẩy Diêm Quýnh ra, Diêm Quýnh ngã sang một bên, viên đạn liên bắn thẳng vào ngực hắn!

Toàn bộ mọi người bị biến hóa này dọa sợ, giây sau đó, Dịch Kiếm Hoài bắn lông chim trúng vào lòng bàn tay Băng Thất Long Hình, làm rơi súng lục, còn Băng Thất Hàn kêu lên sợ hãi chạy ra chỗ Đoàn Duẫn Phi.

“Duẫn Phi –”

Đoàn Duẫn Phi lạng người lui về phía sau vài bước, sờ ngực, cúi đầu nhìn xuống, chết lặng nhìn bàn tay đầy máu.

Giống như bị muối cắn một cái, Đoàn Duẫn Phi cũng không cảm thấy đau, tuy nhiên, thân thể hắn lại càng lúc càng nặng nề, trước mắt cũng càng lúc càng tối, cái gì cũng nhìn không rõ.....

“Khai Dương!” Diêm Quýnh nhảy dựng lên, kinh ngạc chạy ra đỡ lấy hắn.

“Thật là..... Sao ta..... lại thay con ma máu lạnh người..... đỡ đạn chứ.....” Hắn cau mày, nói đứt quãng.

“Ngu ngốc! Đừng nói nữa!” Diêm Quýnh chặn miệng vết thương, giọng hơi run.

Hắn còn muốn nói gì đó, nhưng khí lực toàn thân theo miệng vết thương ở ngực thoát hết ra ngoài, bóng người trước mắt cũng trở nên mơ mơ hồ hồ.

“Khai Dương! Khai Dương! Cố chịu thêm chút nữa.....”

Có rất nhiều người đang gọi hắn, nhưng giọng ở rất xa..... Càng lúc càng xa.....

Thế giới chìm vào bóng tối.

=====

Trải qua cấp cứu, Đoàn Duẫn Phi mới nhất lại được cái mạng từ quỷ môn quan trở về, nhưng ước chừng hắn phải tĩnh dưỡng hai tháng miệng vết thương mới hoàn toàn khép lại.

Băng Thất Hàn và cha cô Băng Thất Long Hình được đưa về đảo Bắc Cực Tinh, lấy bom ra, nhưng Băng Thất Long Hình vì nổi giận mà hao tổn tinh thần quá độ, bệnh tim bộc phát, cuối cùng vẫn chết trong nỗi nhớ thương mãnh liệt Nhật Liên Quỳnh Tử.

Hắn đột ngột qua đời, khiến Băng Thất Hàn không thể không trở lại Nhật Liên Tổ giả quyết hậu quả, chính đồn bên trong, bởi vậy, hai tháng này cô không thể ở bên Đoàn Duẫn Phi.

Hai tháng sau, Nhật Liên Tổ dần dần đi vào quỹ đạo, Băng Thất Hàn mới rảnh rỗi đến đảo Bắc Cực Tinh thăm Đoàn Duẫn Phi, tháo gỡ nỗi khổ tương tư.

Đoàn Duẫn Phi vất vả lắm mới bình phục, nghĩ là rốt cục có thể ôm mỹ nhân trên giường, không ngờ cô lại làm mất vui, nói muốn đi tham quan căn cứ, hại hắn phải nén hết lửa dục trở về.

“Thật ra chỗ này chả có gì hay để xem đâu, toàn mấy thứ chán chết đi được.....” Hắn giới thiệu qua loa, muốn nhanh nhanh làm cô mất đi ý muốn đi tham quan quanh đây, miễn cho dục vọng của hắn nhịn lâu quá mà nội thương.

“Làm gì có! Nơi này thật sự cực kì kinh người.” Băng Thất Hàn ngạc nhiên sâu sắc đối với cứ điểm được trang bị như căn cứ quân sự này.

“Thế à?” Hắn nhàm chán theo sau cô, cố ý vô tình dựa vào cô, gửi thương thơm nhẹ nhàng trên người cô.

“Anh sẽ không trách cha em chứ?” Cô bỗng nhiên đứng lại, quay đầu nhìn hắn.

“Sẽ không.” Hắn nhún nhún vai.

“Thật sao?” Cô vẫn cảm thấy có lỗi sâu sắc.

“Thật, vì em sẽ phải thay ông ấy bồi thường mọi thiệt hại của anh, vĩnh viễn ở bên anh.” Hắn ôm eo cô, kéo cô lại gần.

“Luôn phải ở bên em, anh sẽ không ngán sao?” Cô nhúu mày.

“Hắn là sẽ không.”

“Hắn là?” Cô nhướn mày.

“Được rồi! Chờ ngán anh đổi người khác là được.” Hắn ranh mãnh nháy mắt mấy cái.

“Thế thì đổi ngay từ bây giờ luôn đi.” Cô lạnh mặt, tránh khỏi vòng tay hắn.

“Ồ hay, chỉ đùa một chút thôi đã tức rồi à?” Hấn vội vàng giữ chặt cô, mềm giọng dỗ dành.

“Giờ em chẳng còn tí hi vọng nào (có lẽ ý cô ấy là không thể yêu người khác được nữa, nên không còn sự lựa chọn nào ngoài anh này), nếu về sau anh còn xằng bậy với người phụ nữ khác, em sẽ.....” Cô nheo mắt, ngừng một chút.

“Làm gì?” Hấn không yên hỏi.

Mắt cô chậm rãi nhìn xuống chỗ háng hấn, giơ hai ngón tay, làm động tác cắt.

Hấn cực kì kinh hãi, hiểu rất rõ ám chỉ của cô.

“Quá ác!” Hấn hít một hơi, nói.

“Em vốn tâm ngoan thủ lạt mà.” Cô uy hiếp xong, lại mỉm cười thật mềm mại đáng yêu.

Yêu phải một cô gái xinh đẹp bụng dạ nham hiểm quả nhiên rất kích thích.....

Hấn bị nụ cười của cô hút hồn, cúi đầu muốn hôn lên cánh môi hồng nộn của cô.

“Chuyện yêu đương thì về phòng hẵng tâm sự, đừng có làm hỏng thuần phong mỹ tục ở đây.” Tiếng Diêm Quýnh như gió lạnh đột kích.

Hấn rửa nhẹ một tiếng, buông Băng Thất Hàn ra, lông mày nhăn lại cơ hồ giao nhau.

“Người không thể đi qua mà coi như không thấy à?” Hấn cả giận nói.

“Ta có mù đâu!” Diêm Quýnh đáp lại.

“Cái tên vong ân phụ nghĩa này, sao vẫn muốn chọc giận ta.....” Hấn giận muốn tức cả ngực.

Sau mọi chuyện, mọi người tưởng quan hệ giữa hấn và Diêm Quýnh chắc sẽ có chuyển biến tốt, nhưng ngoài dự đoán, họ lại càng thù nhau hơn.

“Đừng tưởng là đỡ thay ta một phát đạn đã có thể trở thành anh hùng, khỉ lông vàng.” Diêm Quýnh lại hắt nước lạnh vào mặt ân nhân cứu mạng.

“Người không có tí cảm kích nào hả? Ta thiếu chút nữa vì người mà chết đó nha!” Hấn khó chịu nói.

“Ta có nhờ người làm thế đâu.” Diêm Quýnh hừ nói.

“Ồ, là ta nhiều chuyện, sớm biết thế thì cứ để người bị bắn chết cho rảnh nợ.” Hấn nghiêng răng nói.

“Đó là người mới thiếu chút nữa toi đời, nếu là ta á, một viên đạn chẳng là quái gì cả.”

“Shit! Người được tiện nghi còn khoe mẽ.....” Đoàn Duẫn Phi xông lên túm áo Diêm Quýnh, hung hăng trừng mắt nhìn hấn.

“Ta nói này, tốt nhất là người dùng ít sức đi, đừng chạm đến miệng vết thương, không khéo lại nằm thêm mười ngày nữa tháng nữa, đến lúc đó, “Cái gì cũng không thể làm”.....” Diêm Quýnh giễu cợt, liếc Băng Thất Hàn.

Hấn ngẩn ra, lập tức buông tay.

Đúng thế! Hấn đang lãng phí thời gian làm gì? Hấn đợi hai tháng mới có thể tương thân tương ái cùng Băng Thất Hàn, sao phải ở đây tranh cãi với Thiên Toàn?

“Được, chờ ta xong việc sẽ tìm người tính sổ, chúng ta còn chưa xong đâu!” Hấn chỉ vào mũi Diêm Quýnh, nói ngắn gọn.

“Trước tiên tỉnh dương cho tốt đã rồi nói sau! Nếu không ta chỉ dùng một ngón tay cũng có thể đánh ngã người.” Diêm Quýnh khề gắt, quay đầu đi trước.

“Buồn cười, muốn đánh thắng ta, kiếp sau nhé.” Hấn hừ thật mạnh, lôi Băng Thất Hàn đi.

Nghe được đoạn đối thoại kì lạ của họ, Băng Thất Hàn nhin không được bật cười.

“Em cười cái gì?” Hấn ngạc nhiên hỏi.

“Rất cục em cũng biết vì sao anh lại đỡ đạn thay Thiên Toàn.” Đáy mắt cô có hiểu biết.

“Còn có vì sao à? Tại anh ngu thôi!” Hấn tự giễu.

“Không, bởi vì anh ấy là người bạn anh coi trọng nhất.”

“Bạn? Lúc nào cũng đấu võ mồm mà là bạn chắc?” Hấn chế nhạo.

“Tình bạn tồn tại dưới nhiều hình thức khác nhau, hai người đều dùng cách của riêng mình để chung sống cùng đối phương, cá tính cả hai đều sắc bén, cho nên chỉ có thể cãi nhau mới đạt đến đồng điệu tâm hồn.....”

“Ai muốn đồng điệu tâm hồn với hấn? Em có rảnh phân tích người khác, hay là phân tích tâm tình hiện tại của anh xem, có vẻ anh với em cần đồng điệu.....” Vừa vặn đi tới ngoài phòng ngủ của hấn, hấn nhanh nhẩu kéo cô vào phòng, đặt cô dựa vào ván cửa, tay len lén luồn vào trong quần cô.

“Duẩn Phi, anh làm gì vậy?” Cô đỏ mặt mắng nhỏ.

“Em nói xem?” Hấn cúi đầu hôn môi cô, đầu ngón tay khiêu khích giữa hai chân cô.

“Không được.....” Cô thở gấp một tiếng, vội nói :“Em đang mặc áo tang, còn chưa hết trăm ngày.....”

“Thế thì quá tốt, anh muốn thừa cơ chọc lão Bằng Thất chơi, ai bảo lão chính cho anh thăm như vậy.....” Hấn cười xấu xa, ôm lấy cô đi tới giường lớn.

Cảnh xuân kiều diễm tràn ngập toàn bộ phòng, linh hồn trống vắng lâu ngày của Đoàn Duẩn Phi rốt cục cũng tìm được tình yêu đích thực, chỉ là, sau này hấn có thể an phận không? Bằng Thất Hàn quân được con người phóng đảng thành tính này không?

Những người còn lại của Bắc Đẩu Thất Tinh bắt đầu đánh cược.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-lang-chi-tinh>